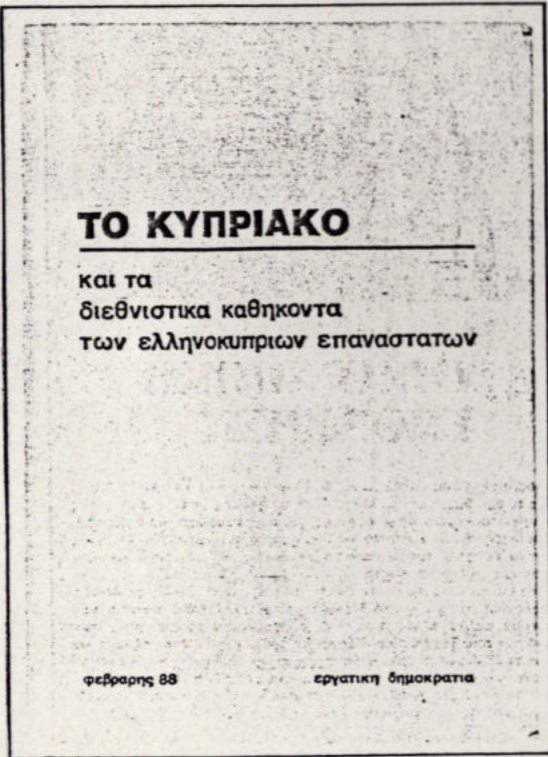

διεθνιστική προ(ο)κληση

ΣΤΡΑΤΟΚΡΑΤΕΣ

τεύχος 1
αυγούστος 88
εκδοτική ομάδα
εργατική δημοκρατία
Λευκωσία

προηγούμενες εκδόσεις μας

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ. 2

ΟΤΑΝ ΤΟ "ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΝΤΑΒΟΣ" ΑΠΛΩΝΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΝΟΤΙΑ ΚΥΠΡΟ 5

Η ΠΡΟΙΣΤΟΡΙΑ 5

ΕΝΑΟΤΙΚΟΙ ΚΑΙ ΑΠΟΡΡΙΠΤΙΚΟΙ. 8

Η ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ: ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ "ΜΟΝΟΛΙΘΙΚΟΤΗΤΑΣ"; .19

ΟΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ. 24

ΓΙΑ ΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟ. 29

ΓΙΑ ΤΟΝ ΛΕΝΙΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ. 35

Η ΔΥΣΤΥΧΙΑ ΝΑ ΕΙΣΑΙ "ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ" 41

Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΙΣ ΚΥΠΡΙΑΚΕΣ ΑΕΡΟΓΡΑΜΜΕΣ 53

"ΔΕΝ ΞΕΧΝΩ" ΤΟΝ ΜΗΝ ΤΟΥ '68. 60

ΕΝΑΣ ΑΝΤΙΡΡΗΣΙΑΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ
ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΙΛΙΚΡΙΝΗ ΕΠΑΝΑΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ ΜΕ ΤΟΥΣ ΤΟΥΡΚΟΚΥΠΡΙΟΥΣ . . . 69

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ

Το πρώτο τεύχος της "ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΟ(Σ)ΚΛΗΣΗΣ" κυκλοφορεί μετά από αρκετές περιπέτειες. Η εκδοτική ομάδα "ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ" που το εκδίδει αποτελείται από άτομα που από το 1977 μέχρι το 1978 συμμετείχαμε στην έκδοση του "Μαρξιστικού Δελτίου Συζήτησης" στην ν. Κύπρο. Συμμετείχαμε μετά στην ομάδα που εκδίδει μέχρι το 1980 την εφημερίδα "Εργατική Δημοκρατία". Τα τελευταία χρόνια κρατώντας σαν εκδοτική ομάδα τον τίτλο της "Εργατικής Δημοκρατίας" έχουμε κάνει μερικές μικρές εκδόσεις δικών μας κειμένων και μεταφράσεις από τα αγγλικά εκδόσεων του αγγλικού επαναστατικού κόμματος SWP. Συνεργαζομαστε με την ελληνική επαναστατική οργάνωση Ο.Σ.Ε. (Οργάνωση Σοσιαλιστική Επανάσταση) και γράφουμε άρθρα για την ν. Κύπρο στο περιοδικό και στην εφημερίδα της.

Τον Φλεβάρη εκδόσαμε ένα βιβλίο με τίτλο (και περιεχόμενο) "ΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟ και τα διεθνιατικά καθήκοντα των ελληνοκυπρίων επαναστατών".

Στοχος μας με αυτό το περιοδικό είναι να προβαλλουμε και στην νοτιο Κύπρο μια επαναστατική πολιτική παραδοση που, ενώ τα περισσότερα ονόματα των κυριών εκφραστών της είναι πολύ γνωστά, η ίδια είναι θάμνη και διαστρεβλωμένη σε σημείο που να έχει μετατραπεί σε αγίο λειψάνο για προσκύνημα. Μια πολιτική παραδοση που στην καρδιά της βρίσκεται η προταση του Μαρξ "η απελευθέρωση της εργατικής τάξης δεν μπορεί παρά να είναι το έργο της ίδιας της εργατικής τάξης", η προτεραιότητα της εργατικής τάξης σαν το υποκείμενο της επανάστασης, ότι δηλαδή η εργατική τάξη είναι αυτή που θα κάνει την σοσιαλιστική επανάσταση, όχι αυτή για χάρη της οποίας θα γίνει η επανάσταση. Μια πολιτική που αναγνωρίζει ταυτόχρονα ότι για να μπορέσει η εργατική τάξη να "απελευθερώσει τον εαυτό της" πρέπει να μπορέσει το πιο συνειδητό και πρωτοπορο τμήμα της να οργανωθεί σε ένα επαναστατικό κόμμα. Μια πολιτική που το "εργάτες όλου του κόσμου ενωθείτε" δεν το αντιμετωπίζει σαν πρωτομαγιατική διακηρυξη αλλά σαν πρακτικό οδηγό για καθημερινή δράση.

Θεωρούμε τους εαυτούς μας ότι ανήκουμε ακόμα σε μια σημερινή διεθνή παραδοση (οχι μια διεθνή οργάνωση) που εκφράζεται από οργανώσεις σε διαφορετικές χώρες οι οποίες κινούνται σε αυτό τον πολιτικό χώρο. Και θέλουμε να συμβάλουμε στην ανάπτυξη μέσα στην ελληνοκυπριακή εργατική τάξη μιας επαναστατικής πολιτικής που να συνδιαίζει την διεθνιστική επαναστατική παραδοση και τις αρχές του μπολσεβίκου κόμματος και των άλλων κομμουνιστικών κομμάτων των αρχών του αιώνα μας με την ανάλυση και κατανόηση του σημερινού καπιταλισμού και της σημερινής εργατικής τάξης παγκοσμία και ιδιαίτερα στην νοτιο Κύπρο.

Σε ένα γενικό και αφηρημένο επίπεδο υπάρχουν και άλλοι, από μεγάλα κόμματα μέχρι μικρές ομάδες, και παγκοσμία και στην νοτιο Κύπρο, που μιλούν στο όνομα της απελευθέρωσης της εργατικής τάξης, του διεθνισμού και του επαναστατικού κόμματος. Η διασταση όμως ανάμεσα στις αφηρημένες διακηρυξεις και στις συγκεκριμένες πολιτικές επιλογές, ανάμεσα στην θεωρία και στην πράξη, υπάρχει όσο και αν δεν είναι πάντα εύκολο να φανεί.

Αυτό καθόρισε σε ένα μεγάλο βαθμό και την απόφαση μας να προχωρήσουμε με την έκδοση αυτού του περιοδικού. Ξεκινά κυρία σαν ένα μέσο παραπέρα οριοθέτησης μας, δηλαδή σαν ένας τρόπος να δείξουμε ότι αυτή η πολιτική δεν είναι απλά άλλη μια "αριστερότερη" παραλλαγή της κυριαρχής αριστερής ιδεολογίας, και να ξεκαθαρίσουμε ποια είναι τα όρια που μας χωρίζουν από τους άλλους.

Έτσι θα προσπαθούμε κάθε φορά να δείχνουμε συγκεκριμένα ποια είναι η πολιτική μας στα κυρία πολιτικά ζητήματα. Θα δείξουμε πως εβλεπε η επαναστατική παραδοση και πως εννοούμε εμείς την αυτοαπελευθέρωση της εργατικής τάξης, τον διεθνισμό και τον σοσιαλισμό. Αναποφευχτά κάτι τέτοιο μπορεί να γίνει μόνο με αντιπαράθεση με τις άλλες αριστερές πολιτικές, με ανάλυση και κριτική της στάσης τους σε συγκεκριμένα προβλήματα.

Για αυτό το λόγο το περιοδικό σε αυτή την πρώτη φάση του δεν μπορεί να ασχολείται με την άμεση επικαιρότητα παρά μόνο στο βαθμό που αυτό θα μας βοηθάει σε αυτούς τους στόχους, στην οριοθέτησή μας. Αυτό θα έχει ακόμα σαν αναποφευκτό κάκο ότι τα πρώτα τουλάχιστον τεύχη θα έχουν μερικά μεγάλα και ίσως ανιαρά άρθρα.

Στο πρώτο μας τεύχος το κυριο άρθρο αφορά την πολιτική κατάσταση σήμερα στην νοτιο Κύπρο. Το άρθρο γράφτηκε αρκετά πριν την έκδοση του περιοδικού, η οποία καθυστέρησε για διάφορους λόγους, τεχνικούς, πρακτικούς, ακόμα και νομικούς. Έτσι, δεν είναι ιδιαίτερα ενημερωμένο με τις τελευταίες εξελίξεις.

Έχουμε ακόμα ένα άρθρο για το Κυπριακό στηριγμένο σε μια εισήγηση μας που

εγινε σε διεθνιστικές εκδηλώσεις που οργάνωσε η ΟΣΕ στην Ελλάδα τον περασμένο Μάρτη με συμμετοχή και εκπροσώπου μιας τουρκικής επαναστατικής οργάνωσης. Ένα άρθρο για την πολιτική του Λένιν στα εθνικά ζητήματα και τα διαφορετικά καθήκοντα των επαναστατών ανάλογα με το έθνος στο οποίο ανήκουν. Ένα άρθρο αφιερωμένο στα είκοσαχρονα του Μαρ του '68, ο οποίος παρόλο που έφερε, μετά από πολλές δεκαετίες, ξανά στην επικαιρότητα την επαναστατική πολιτική, στην νοτιο Κύπρο παραμένει αγνώστος. Ένα άρθρο για την επίθεση της αστικής τάξης εναντίον στον "νέο ταξικό εχθρό" της εργατικής τάξης, τους υπαλλήλους του Δημοσίου και Ημικρατικού τομέα, καθώς και ένα άρθρο για το πως συγκεκριμενοποιήθηκε αυτή η επίθεση στις Κυπριακές αερογραμμές, και για την απεργία των "προνομιούχων" υπαλλήλων τους που τόλμησαν να τα βάλουν με το κράτος και την αστική τάξη, παρόλο που δεν είχαν την υποστήριξη κανενός. Τέλος, κάτι για ένα τελειώς καινούργιο φαινόμενο στην νοτιο Κύπρο, έναν αντιρρησία συνειδησης που φυλακίστηκε από το στρατοδικείο όταν δεν δέχτηκε να συμμετέχει στις ασκήσεις της εθνοφρουράς επειδή δεν μπορούσε να καταλάβει πως αυτό θα βοηθούσε στην επαναπροσέγγιση με τους τουρκοκυπρίους, την σιωπή της παραδοσιακής αριστεράς, τις περιεργές δικαιολογίες της "Αριστερής Πτέρυγας της ΕΔΕΚ", και τις προσπάθειες κάποιων διεθνιστών να τον υποστηρίξουν, παρόλη την απομόνωση τους.

Το πρώτο μας τεύχος είναι κάπως μεγάλο επειδή η περίοδος που εκδίδεται είναι, τουλάχιστον για μας, αρκετά πιο ενδιαφέρουσα από πολιτική άποψη από τον μέσο όρο. Αυτό μας ανάγκασε να γράψουμε μερικά άρθρα μεγαλύτερα από ότι θα θέλαμε, ακόμα και για μια περίοδο οριοθέτησης.

ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΟΤΑΝ ΤΟ «ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΝΤΑΒΟΣ» ΑΠΛΩΝΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΝΟΤΙΑ ΚΥΠΡΟ

ή οι «ενδοτικοί» στην εξουσία
και οι «απορριπτικοί» στα πεζοδρόμια

Η ΠΡΟΙΣΤΟΡΙΑ

Το καλοκαίρι του '88 προβλεπονταν πολιτικά θερμό. Η εφημερίδα "Επικαιρή" από τις 9 Απριλίου ανακοίνωσε ότι τον Ιούνιο θα τελειωναν τα "φεμινιστικά" προσήματα με τις "γυναίκες επιστρεφούν". Στην επομένη πορεία θα ήταν "οι Κυπριοί" που θα "επιστρεφάν", και αυτή την φορά "οχι μόνο συμβολικά".

Μια πρώτη γέυση του τι μπορούσαν να σημαίνουν αυτά πήραμε από τις απειλές εναντίον στον θοδωρακην αν "τολμούσε" να επισκεφτεί την Κύπρο, και τις κινητοποιήσεις εναντίον στον δημάρχο της Ισταμπούλ Νταλαν στις αρχές του Μαρ στην Αθήνα, στις οποίες εκτός από τους διαφόρους εξαγριωμένους εθνικιστές συμμετείχαν και "λαϊκοί ηρώες" όπως ο Ματαφίας.

Η αναβίωση του φασισμού και της ΕΟΚΑ Β' που τα προηγούμενα χρόνια εβλεπε συνέχεια μπροστά του το ΑΚΕΛ, αυτή την φορά είχε (και ίσως έχει ακόμα) πραγματικά κάποια πιθανότητα να εμφανιστεί... μόνο που τώρα το ΑΚΕΛ δεν τα βλέπει.

Το 1988 είναι εκτός από "θερμό" και πολιτικά "παραδοξό" για την τεραστία πλειοψηφία των ελληνοκυπρίων, που επιμένει να καταλαβαίνει την πολιτική σύμφωνα με τους παλιούς καλούς αταξικούς πολιτικούς ορους: "αριστερά κομμάτια", "δεξιά κομμάτια", "αντιιμπεριαλιστές", "φιλοδυτικοί", "σοσιαλιστές".

Μα... μαζί με τη γνωστή ελληνοκυπριακή φασιστική φοιτητική παραταξη ΚΕΣ-ΔΡΑΣΙΣ, το κάλεσμα στις κινητοποιήσεις εναντίον στον Νταλαν το υπογράφε και ο "Αγώνας", η φοιτητική παραταξη της "σοσιαλιστικής" ΕΔΕΚ. (1) Περίεργη "συμπόρευση". Όσο περίεργο είναι ότι ο Λυσσαριδης έδωσε μια φιλική "απορριπτική" συνέντευξη στη "Σημερινή" της 18-19 Απριλίου, τον πιο γνωστό εκφραστή της ΕΟΚΑ Β'. Πως λοιπόν να τα δει αυτά σαν φασισμό το ΑΚΕΛ όταν για τόσα χρόνια φασίστας σημαίνει μόνο τον "προδοτή".

"υπερδεξιο", "δηθεν εθνικοφρονα" της ΕΟΚΑ Β' ενώ τώρα εκτός από αυτούς έχουμε να κάνουμε και με τους "πατριώτες δημοκράτες" της ΕΔΕΚ και μερικούς του ΔΗΚΟ, που έχουν και τις ευλογίες της "εθναρχικής" εκκλησίας.

1985

Όμως τέτοιες περιεργές "συμπόρευσεις" και την αδυναμία των παραδοσιακών πολιτικών κατηγοριών και εννοιών να εξηγήσουν τα γεγονότα τις έχουμε δει από το 1985 κιόλας. Ποιος έχει ξεχάσει την συνεργασία της περιφημής εκείνης "πλειοψηφίας της Βουλής" η οποία αποτελούνταν από τα δύο κομμάτια ΑΚΕΛ και ΔΗΣΥ, που όλα τα προηγούμενα χρόνια το καθένα δηλώνει τον εαυτό του σαν τον πιο συνεπή και αδιαλλακτο έχθρο του άλλου. Την "συμπόρευση" που στοιχίσε στο ΑΚΕΛ το πικροτάτο εκείνο ποτήρι του χασίματος 5% από την εκλογική του δύναμη. Και αν το ΔΗΣΥ δεν είχε την εκλογική πτώση του ΑΚΕΛ, ωστόσο η αντιφάση ανάμεσα στην εθνικιστική και αντικομμουνιστική ιδεολογία της βάσης του από την μια και της ενδοτικής πολιτικής του από την άλλη, το απειλεί από τότε με διάσπαση, η οποία έχει και την δημοσία έκφραση της με τους καβγάδες της "Σημερινής" και της "Αληθείας".

Πως την "επαθαν" έτσι αυτά τα δύο κομμάτια; Δεν εφταιγαν ούτε κάποια "λαθιά" ούτε η "αλλοπροσαλλη" (2) στάση των ηγεσιών τους. Για χρόνια η πολιτική της ελληνοκυπριακής αρχουσας τάξης και των ελληνοκυπριακών κομμάτων χαρακτηριζόταν και καθοριζόταν όχι από το αν ήταν σοσιαλιστικά ή αριστερά ή δεξιά αλλά κυρία από την στάση τους απέναντι στο Κυπριακό και την διαδικασία λύσης ή μη λύσης του. Η διαίρεση από την μια σε "ενδοτικούς" ή "ρεαλιστές" που ενδιαφέρονται για μια συντομή, εστω και "συνεταιρική" με τους τουρκοκυπρίους, λύση του Κυπριακού και σε "απορριπτικούς", οι οποίοι προτιμούν την σημερινή κατάσταση από την οποιαδήποτε λύση που

στην σημερινή φάση θα είναι αναποφευκτά "συνεταιρική", είναι μια πραγματικότητα που υπήρχε αρκετά πριν βγει στην επιφάνεια το '85, και που συνεχίζει και σήμερα να καθορίζει την ελληνοκυπριακή πολιτική ζωή. Η "ενδοτική" πολιτική και η "συμπόρευση" ήταν αναγκαστικές επιλογές, όσο και αν ήταν επικίνδυνες, και για την ηγεσία του ΑΚΕΛ και για το μεγαλύτερο κομμάτι της ηγεσίας του ΔΗΣΥ, εκείνου που εκφράζει τα συμφέροντα του μεγάλου και ισχυρού κεφαλαίου.

1986-87

Και ήταν πιο επικίνδυνες από ότι υπολογίζαν. Η πττα του "ενδοτικού μετώπου" στις βουλευτικές εκλογές του '85, το ναυαγισμό των σχεδίων του για γρήγορη αντικατάσταση του "απορριπτικού" Κυπριανού και η κρίση που ακολούθησε μέσα στα δύο μεγάλα κομμάτια είχε σαν αποτέλεσμα το θάψιμο της φανεράς "ενδοτικής" πολιτικής, τουλάχιστον μέχρι τις εκλογές του '88. Για όσους βλέπαμε τότε με χαρά την συμπαγή εθνικιστική προπαγάνδα όλων των προηγούμενων χρόνων (δεκαετιών!) να παθαίνει επιτελους κάποια μικρά ρήγματα εξαιτίας της ανάγκης των "ενδοτικών" να δικαιολογήσουν την πολιτική τους ("δεν μπορούμε να περιμένουμε τώρα μια λύση όπως θα την θέλαμε, φταιξαμε και μεις, καναμε λάθη, κακομεταχειριστήκαμε τους τουρκοκυπρίους"), τα επομένα δύο χρόνια ήταν σίγουρα μια απογοήτευση.

Έτσι εκείνοι που έσερναν τον χορό στα δύο προηγούμενα χρόνια από τις αρχές του '86 ως το τέλος του '87, ήταν το "απορριπτικό μέτωπο". Το "ενδοτικό" μέτωπο ακολουθούσε απροθυμα, εγλύφε τις πλήγες του και προσπαθούσε να αναρρώσει, και εκλογικά και εσωκομματικά. Όλοι ξαναγυρίζουν στο "φταίει ο τουρκικός επεκτατισμός και η αδιαλλαξία του Ντενκτάς", στις "αντικατοχικές εκδηλώσεις", και στις "Γυναίκες Επιστρεφούν". Το ΑΚΕΛ και το ΔΗΣΥ ενώ το '85 "έξασαν" τις "αντικατοχικές εκδηλώσεις", από το '86 και μετά αναγκάζονται να συναγωνίζονται σε αυτές το ΔΗΚΟ και την ΕΔΕΚ ενώ το ΑΚΕΛ ξαναθυμήθηκε ότι για να υπάρχει πρέπει να καταγγέλει και να διαχωρίζει συνέχεια την θέση του από το "φιλοϊμπεριαλιστικό" ΔΗΣΥ. Και όχι μόνο από το ΔΗΣΥ της "Σημερινής" αλλά ακόμα και της "Αληθείας", η οποία τους εγλύφε απεγνωσμένα προσπαθώντας να τους πείσει ότι δεν διαφέρει και τόσο η πολιτική των δύο κομμάτων.

1988

Για αυτό ούτε ο προεκλογικός αγώνας δεν εμφανίστηκε καθαρά σαν διαμάχη "απορριπτικών" και "ενδοτικών". Οι "ενδοτικοί" κρατήσαν τον τόνο της αντιπολιτευσης τους για το Κυπριακό σε πολύ χαμηλά επίπεδα. Περιορίστηκαν στην

ανάγκη για διαπραγματεύσεις και αποφυγή σχετικά τις κακοτοπίες υποβαθμίζοντας όσο μπορούσαν τα θέματα της αποχώρησης των στρατευμάτων πριν από οποιαδήποτε λύση, των εγγυώσεων και των "τριών ελευθεριών" γύρω από τα οποία προσπαθούσε να το παίξει ο Κυπριανός, χωρίς να αφήνουν να φανεί ότι διαφωνούσαν πάνω σ' αυτά με τους "απορριπτικούς".

Το Νταβός, μια εβδομάδα μόλις πριν τον πρώτο γύρο των εκλογών, άλλαξε τον τόνο με το ευνοϊκό κλίμα που δημιουργήσε για τους "ενδοτικούς". Τα επιχειρήματα των απορριπτικών έχαναν από την πειστικότητα και το κύρος τους αν δεν συνοδεύονταν από την "συμπαρατάξη" μιας "απορριπτικής" ελληνικής κυβέρνησης. Χαρακτηριστικά ο αρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος που φημίζεται για τις παρεμβάσεις του στην πολιτική, ενώ δεν πήρε θέση στον προεκλογικό αγώνα, (πιθανό να σκεφτόνταν ότι χωρίς τον Παπανδρέου δεν έχει έτσι και αλλιώς λύση;) ξεσπάθωσε μόλις είδε ότι το Νταβός δεν ήταν απλά ένα από τα γνωστά πυροτεχνήματα του Ανδρέα.

Αν οι "απορριπτικοί" δεν καταλαβαν άμεσα (ή δεν μπορούσαν να δείξουν ότι καταλαβαν) την σημασία της αλλαγής της

στάσης του Παπανδρέου στα ελληνοτουρκικά, οι ενδοτικοί το καταλαβαν πολύ νωρίς. Στη τελευταία κοινή προεκλογική τηλεοπτική συνάντηση των υποψηφίων προέδρων ο Κληρίδης και ο Βασιλείου χαιρέτησαν το Νταβός ενώ ο Λυσσαρίδης προσπαθούσε να του δώσει άλλο νόημα και ο Κυπριανός μασούσε τα λόγια του.

Ο συνδιασμός του Νταβός με την εκλογική νίκη του "ενδοτικού" Βασιλείου βάζουν το πλαίσιο μέσα στο οποίο κινούνται οι εξελίξεις στην νοτιο Κύπρο αυτήν την περίοδο.

ΤΟ «ΠΝΕΥΜΑ» ΤΟΥ ΝΤΑΒΟΣ

Το Νταβός δεν είναι η "εθνική προδοσία και μειοδοσία" που βλέπουν οι σωβινιστές εδώ και στην Ελλάδα. Ούτε όμως και η "φιλειρηνική" πολιτική που βλέπει ο Θεοδωράκης και το ΑΚΕΛ.

Ο Κληρίδης έδωσε κυνικά και καθαρά την οπτική γωνία από την οποία πρέπει να δούμε και την περίοδο πριν το Νταβός και την περίοδο του Νταβός και αυτή που θα έρθει όταν τελειώσει το Νταβός:

"Υπάρχει συμπτώση συμφερόντων δύο χωρών [διαβαζε δύο αρχουσών τάξεων ή τμημάτων τους] που να οδηγεί σε συνεργασία πάνω σε θέματα κοινού ενδιαφέροντος; Αν υπάρχει, τότε κατά το χρόνο που διαρκεί η συμπτώση συμφερόντων μπορεί να υπάρχει και η εμπιστοσύνη. Όταν τα συμφέροντα διαφοροποιούνται και συγκρούονται τότε παύει να υπάρχει εμπιστοσύνη. Η εμπιστοσύνη δεν είναι επομένως θέμα προσωπικό των δύο πρωθυπουργών." (3)

Ο Παπανδρέου στην προηγούμενη "σκληρή" περίοδο "αποδείξε" σε όλους, εχθρούς και συμμαχούς, την ισχυροποίηση της θέσης της Ελλάδας απέναντι στην Τουρκία. Ο ίδιος ο Παπανδρέου όταν ρωτήθηκε άμεσα μετά το Νταβός τι τον έκανε να αλλάξει πορεία, είπε ότι το κυριότερο ήταν η παραλίγο πολεμική συγκρούση του Μαρτίου του '87.

Και με μια έννοια, δεν έλεγε ψέματα. Όχι όμως επειδή όπως είπε "δεν μπορούσε να κοιμηθεί καλά τα βράδια στην σκεπή ενός πολέμου", αλλά επειδή ο Μάρτης ήταν εκείνος που αποδείξε ότι η Ελλάδα δεν θα ήταν ο σίγουρος χαμένος σε μια σύγκρουση, και ότι όχι μόνο δεν φοβόνταν την στρατιωτική αναμέτρηση με την Τουρκία, αλλά μπορούσε ακόμα και να την προκαλέσει. Αυτό το επέσημαναν από τότε οι Έλληνες αστοί:

"Η Ελλάδα κινήθηκε πρώτη και είχε την πρωτοβουλία των στρατιωτικών ενεργειών... για την Τουρκία μια 'μη πττα' της Ελλάδας ήταν πολύ πιθανή, οπότε ο μύθος της Τουρκίας ότι είναι ο χωροφυλάκας της Ασίας κτλ κατέρρευσε..." (4)

Μα και οι νέες συνθήκες που δημιουργούνται με τις συμφωνίες Ρήγκαν-Γκόρμπάτσοφ για περιορισμό των πυρηνικών όπλων ευνοήσαν την Ελληνική θέση. Ο περιορισμός των πυρηνικών σημαίνει την αύξηση της σημασίας των συμβατικών όπλων, και την αύξηση του ρόλου που χωρές σαν την Ελλάδα και την Τουρκία

μπορούν να παίξουν μέσα στο ΝΑΤΟ. Τα βέτο της Τουρκίας εναντίον στον εξοπλισμό των ελληνικών νησιών του Αιγαίου δεν βρίσκουν πια ανταπόκριση στους κύκλους του ΝΑΤΟ. Ακόμα ένα σημείο όπου η ελληνική αστική τάξη βρίσκεται τώρα σε καλύτερη θέση από ότι πριν.

Μα το σπουδαιότερο χαρτί που κρατάει η Ελλάδα είναι ότι μπορεί να "κλείσει από τα μέσα" την πόρτα της ΕΟΚ για την Τουρκία. Κατί που αποκτάει ακόμα μεγαλύτερη σημασία επειδή τώρα η ανάγκη του τουρκικού κεφαλαίου να συνδεθεί με την ΕΟΚ είναι πολύ μεγαλύτερη από πριν. (5)

Η ελληνική αστική τάξη και το ΠΑΣΟΚ λοιπόν δεν έπαθαν κάποια ανεξήγητη "φιλειρηνική" ή "μειοδοτική" μεταστροφή με το Νταβός, ούτε "υποταχθηκαν στις διαταγές των ιμπεριαλιστών". Εκείνο που άλλαξε είναι ότι πριν θεωρούσαν ότι δεν τους συμφερε ακόμα να διαπραγματευτούν με την τουρκική αστική τάξη, γιατί θα "πούλουναν φτηνά" και θα "αγοράζαν ακριβά". Επρεπε να ισχυροποιήσουν την θέση τους πρώτα. Όταν εκρίναν ότι ανεβήκαν οι μετοχές τους και αυξήθηκε η ανάγκη του αντιπαλου να "αγοράσει" την εισοδο του στην ΕΟΚ, τότε μπόρεσε να αρχίσει το παζαρέμα. Και για λαϊκή καταναλωση σερβίρουμε φιλειρηνισμό, "μη πολεμο" και "φιλία των λαών", χωρία που τους προτείνουν και για βραβείο Νομπελ ειρήνης.

Για αυτό και το Νταβός δεν σημαίνει καθόλου μείωση των εξοπλισμών. Το περασμά από την μη διαπραγματεύση στην διαπραγματεύση δεν ελαττώνει βεβαίως καθόλου την ανάγκη του καθενός από τους δύο αντιπαλούς για διατήρηση και δυναμισμό της θέσης του. Αντιθέτα στην Ελλάδα ο μιλιταρισμός δυναμώνει και άλλο, με νέες "αγορές του αιώνα" στο ναυτικό και στο στρατό, και το ίδιο συμβαίνει και στην Τουρκία.

Είναι αυτό το περασμά από την μη διαπραγματεύση στην διαπραγματεύση που είναι τόσο βολικό για τους ελληνοκυπρίους "ενδοτικούς" οπαδούς των συνομιλιών. Και ο συνδιασμός του με το ανεβασμά στην εξουσία του Βασιλείου, εκπροσώπου αυτών που θέλουν τις διαπραγματεύσεις, κάνει την περίοδο ιδανική για τους σκοπούς τους.

Υπάρχει όμως και ένα πρόβλημα. Το Νταβός δεν έγινε από τους ελληνοκυπρίους αστούς, ούτε για τους ελληνοκυπρίους αστούς. Και στο παρε-δωσε των Ελλήνων αστών με τους Τούρκους αστούς δεν υπάρχει καμία εγγύηση ότι θα μπουν σε

πρωτη θέση τα συμφέροντα των ελληνοκυπριών αστών.

Παρόλα αυτά για τους "ενδοτικούς" το Νταβος παραμένει μια μοναδική ευκαιρία να αξιοποιήσουν υπέρ τους το "κλίμα του διαλόγου" και την πολιτική εξουσία που τώρα έχουν. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα και την αναθερμανση της διαμάχης τους με τους "απορριπτικούς". Οι τελευταίοι, έχοντας χάσει την ασφάλεια που τους έδινε η "απορριπτική" πολιτική του Παπανδρέου και του Κυπριανού για το ανετο μπλοκαρισμα κάθε διαδικασίας λύσης του Κυπριακού, αρχισαν να ανασυγκροτούνται και να οργανώνονται για να μπλοκαρουν ενεργητικά πια την πορεία προς μια πιθανή λύση. Εξω από την πολιτική εξουσία πια, προσανατολίστηκαν στην χρησιμοποίηση λαϊκών κινητοποιήσεων, όπως ήταν η "κίνηση οι γυναίκες επιστρέφουν", οι οποίες είχαν κιολας δείξει από παλιά ότι μπορούν να παρουν διαστάσεις. Έτσι στην επίσκεψη του Οζαλ στην Αθίνα, οι "γυναίκες επιστρέφουν" κατέλαβαν και αποκλείσαν την Ακροπόλη.

Γιατί όμως κυριαρχήσε η διαίρεση ανάμεσα στους "ενδοτικούς" και τους "α-

πορριπτικούς" στην ελληνοκυπριακή αρχούσα τάξη και τις πολιτικές δυνάμεις, και ποσο βαθειές είναι οι ριζές της; Η σημασία της είχε γίνει ξεκαθαρή από το '85 ακόμα, αν και η αρχή της βρίσκεται αρκετά πιο πίσω. Αντι να επιχειρήσουμε ξανά μια ανάλυση θα αναδημοσιεύουμε εδώ ένα μέρος άρθρου μας που γραφτηκε τον Ιουλη του 1985, και δημοσιεύτηκε στο περιοδικό της ΟΣΕ "ΜΑΜΗ" (6)

1. Ελληνική "Ελευθεροτυπία" 2 Μαΐου
2. παραδειγμα τετοιου χαρακτηρισμου για την σταση της ηγεσίας του ΑΚΕΛ υπάρχει στο άρθρο του θεμου Δημητρίου "Δ. Χριστοφίας" στην Σοσιαλιστική Έκφραση αρ. 177 Μαρς 88
3. Συνεντευξη Κληρίδη στο "Περιοδικό" τ. 103 30/4/88, για το Νταβος
4. Καρτζαφέρης Ελ. Ελευθεροτυπία 30/3/87
5. αναλυσεις για αυτά υπάρχουν στην εφημερίδα της ΟΣΕ "Εργατική Αλληλεγγυη" του Μαρτη και του Απριλη.
6. τευχος 8, Σεπτεμβρης - Οκτωβρης '85

«ενδοτικοί» και «απορριπτικοί»

Λευκωσία Ιούλης '85

Οι βασικές πολιτικές κατηγορίες σύμφωνα με τις οποίες σκέφτεται ο "μέσος" Ε/Κύπριος περνούν κρίση εδώ και μερικούς μήνες.

Ο πολιτικός κόσμος έμοιαζε μέχρι τότε, πολύ αδρά, να είναι χωρισμένος στα δυο, στη συμμαχία των "Μακαριακών" δυνάμεων και στους οπαδούς του Δημοκρατικού Συναγερμού.

Για τη συμμαχία των Μακαριακών δυνάμεων, όπως αυτή διαμορφώθηκε το 1976, υπήρχαν από τη μια οι "φασίστες", "πράκτορες του ιμπεριαλισμού", "αντιδραστικοί", "προδότες", "πραξικοπηματίες", με λίγα λόγια ο ίδιος ο διάβολος, οργανωμένοι στον Δημοκρατικό Συναγερμό του Κληρίδη, και από την άλλη ένα πλατύ φάσμα που ξεκινούσε από "δεξιούς δημοκράτες πατριώτες" και περνούσε μέσα από τα διάφορα ενδιάμεσα στάδια ("προοδευτικοί", "αντιιμπεριαλιστές" κλπ) φτάνοντας ως τους "κομμουνιστές" του ΑΚΕΛ και τους "σοσιαλιστές" της ΕΔΕΚ.

Αντίστοιχα, για τους οπαδούς του ΔΗΣΥ, ο αντικομμουνισμός και η εθνικοφροσύνη αποτελούσε τη βάση της πολι-

τικής-τους πίστης, και τα υπόλοιπα κόμματα χαρακτηρίζονταν από τη στάση-τους απέναντι στο ΑΚΕΛ. Έτσι, το ΔΗΚΟ ήταν ο "Δούρειος ίππος" του κομμουνισμού.

Και για το ΑΚΕΛ και για το ΔΗΣΥ, η οποιαδήποτε συνεργασία-τους θεωρούνταν αδιανόητη. Κάθε άλλο κόμμα ή πολιτικός σχηματισμός κρίνονταν από τη στάση που κρατούσε απέναντι στους δυο αυτούς πόλους.

Φυσικά δεν έλειπαν τα καυγαδάκια μέσα στις συμμαχίες. Αλλά αυτά είχαν πάντα "εσωτερικό" χαρακτήρα, ενώ ο βασικός διαχωρισμός πάντα παρέμενε κυρίαρχος. Για παράδειγμα, παρόλο που ο Κυπριανός είχε καταγγείλει από το Δεκέμβρη του '84 το "Μίνιμουμ Πρόγραμμα" της συνεργασίας-του με το ΑΚΕΛ, το ΑΚΕΛ δήλωσε ότι συνεχίζει να "υποστηρίζει τις αρχές του Μίνιμουμ Προγράμματος" και, έμμεσα, τη συνέχιση της προεδρίας του Κυπριανού.

Μετά όμως από την αρνητική στάση του Κυπριανού που οδήγησε στο ναυάγιο των συνομιλιών της Ν.Υόρκης το Γενάρη, όλες αυτές οι φαινομενικά αναμφισβήτητες και θεμελιακές πολιτικές κατηγορίες αναποδογυρίστηκαν.

Αντί για τους "ιμπεριαλιστικούς δάκτυλους" και "φασίστες" ή τους "οπαδούς του κομμουνιστικού ολοκληρωτισμού", τώρα πια για το ΑΚΕΛ και το ΔΗΣΥ υπάρχει μόνο "η πλειοψηφία της Βουλής" (δηλαδή το ΑΚΕΛ και το ΔΗΣΥ) και ο "Πρόεδρος της μειοψηφίας".

Χωρίς καμιά διακυρηγμένη συμφωνία ή συμμαχία, τα δυο κόμματα συνεργάζονται εδώ και μήνες για την επιβολή της πολιτικής-τους στο Κυπριακό και την απομάκρυνση του Κυπριανού από την εξουσία. Μοιράζονται "τίμια" τα βάρη και τις ευθύνες και αποφεύγουν κάθε προστιβή ή χρήση των παλιών κοσμητικών επιθέτων.

Έτσι ο προηγούμενος βασικός διαχωρισμός των πολιτικών δυνάμεων των Ε/Κύπριων ανάμεσα στους φιλοδυτικούς αντικομμουνιστές και τους "προοδευτικούς αντιιμπεριαλιστές" έχει ατονήσει δίνοντας τη θέση-του στο διαχωρισμό ανάμεσα σε "διαλλακτικούς" (ΔΗΣΥ, ΑΚΕΛ) και "αδιάλλακτους" ή, όπως είναι γνωστοί, το "απορριπτικό μέτωπο" (ΔΗΚΟ, ΕΔΕΚ, Εκκλησία).

Η ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΟΚΥΠΡΙΩΝ

Το πρόβλημα φυσικά για όλους αυτούς είναι το ίδιο. Πως η Ελληνοκυπριακή αστική τάξη θα κυριαρχήσει ξανά στην Κύπρο, και πως θα αντιμετωπίσει τους Τουρκοκύπριους και την Τουρκία.

Αυτή η κυριαρχία έχει δυο συνιστώσες. Την πολιτική και την οικονομική.

Αυτό που παίζεται μετά το 1974, είναι φυσικά η πολιτική συνιστώσα. Δηλαδή η μορφή που θα έχει το κυπριακό κράτος που θα προκύψει από μια συμφωνημένη λύση. Ενταίο κράτος ή διπεριφερειακή ομοσπονδία; Με ισχυρή ή αδύνατη

«Διαλλακτικοί» και «Αδιάλλακτοι»

Το ΔΗΣΥ είναι, από τη στιγμή της δημιουργίας-του, το κόμμα που υποστήριξε τον "συμβιβασμό" στον πολιτικό τομέα.

Ήταν το κόμμα που μίλησε για τις "χαμένες ευκαιρίες", δηλαδή παλιές λύσεις που είχαν απορριφθεί από τους "αδιάλλακτους", όπως το σχέδιο Άτσεσον του '72.

Όλοι οι υπόλοιποι είχαν απομονώσει το ΔΗΣΥ ακριβώς σαν το "προδοτικό" κόμμα που ήταν έτοιμο να "ξεπουλήσει" την Κύπρο, ενώ το ΔΗΣΥ σαν αντιπολίτευση κατηγορούσε την κυβέρνηση και το παλιό μέτωπο ΕΔΕΚ, ΑΚΕΛ και ΔΗΚΟ για "κενή συνθηματολογία" σε σχέση, για παράδειγμα, με την απαίτησή-τους για επιστροφή όλων των προσφύγων.

Ωστόσο οι "διαλλακτικοί", και συγκεκριμένα το ΑΚΕΛ, υπήρχαν και μέσα στο "δημοκρατικό πατριωτικό μέτωπο":

"Στις αποφάσεις εκείνης της Ολομέλειας της Κ.Ε. (Νιόμβρης '74) στηρίχθηκε ένα κατά τη γνώμη-μου ιστορικό έγγραφο του κόμματός-μας προς τον Μακάριο και συνέβαλε στην διαμόρφωση των απόψεων και της πολιτικής-του. Σ' ότι αφορά τη συνταγματική πτυχή του προβλήματος η Κ.Ε. έκανε τη θέση-της όσο ποτέ προηγούμενα καθαρή: Η γεωγραφική Ομοσπονδία δεν ήταν δυνατή να αποφευχθεί. Θ απορριψούμε την πολυπεριφερειακή αλλά δεν θα αποκλείαμε την Ομοσπονδία των δυο περιφερειών". (Α.Ζιαρτίδης, ομιλία στο 14ο Συνέδριο του ΑΚΕΛ-Αύγουστο 1978, υπογράμμιση πρωτότυπου).

Επίσης από πολύ νωρίς είχαν αρχίσει και οι αψιμαχίες μέσα στο "πατριωτικό μέτωπο":

"Στο Εσωτερικό Μέτωπο παρουσιάζονται μερικά ρήγματα. Καταβάλλεται προσπάθεια να υπαναχωρήσουμε από τις προτάσεις που υποβάλλουμε για λύση του Κυπριακού, να αποσύρουμε αυτές τις προτάσεις... Λέγονται επίσης απόψεις από

Δεν πρόκειται για μια απλή αλλαγή έμφασης. Οι διαφορές ανάμεσα στις δυο τάσεις είναι τόσο έντονες ώστε να οδηγήσουν σε πολιτική-συνταγματική κρίση (η πλειοψηφία του ΔΗΣΥ και του ΑΚΕΛ δεν ψηφίζει κονδύλια και νόμους της κυβέρνησης, καταργεί υπουργεία και αφαιρεί εξουσίες από τον πρόεδρο), σε μαζικά συλλαλητήρια των δυο κομμάτων, μέχρι και σε καταγγελίες από το ΔΗΣΥ ότι συγκεντρώνεται παράνομος οπλισμός για να χρησιμοποιηθεί σε βάρος των αντιπάλων του Κυπριανού.

Ωστόσο, αυτή η κατάσταση δεν είναι ούτε τόσο καινούρια ούτε τόσο παράδοξη όσο φαίνεται σε πρώτη ματιά.

Ο διαχωρισμός ανάμεσα σε "διαλλακτικούς" και "αδιάλλακτους" υπόβοσκε από παλιά πίσω από τον κυρίαρχο παραδοσιακό διαχωρισμό ανάμεσα στην αντικομμουνιστική άκρα δεξιά και το "δημοκρατικό πατριωτικό μέτωπο των Μακαριακών δυνάμεων". Ακόμα, η διάταξη των πολιτικών δυνάμεων από πιο "διαλλακτικές" σε πιο "αδιάλλακτες" ήταν η ίδια: ΔΗΣΥ, ΑΚΕΛ, ΔΗΚΟ, ΕΔΕΚ, Εκκλησία.

κεντρική κυβέρνηση; Με δικαίωμα των προσφύγων για επιστροφή και άρα ουσιαστική παρουσία του ελληνικού στοιχείου στον Τουρκοκυπριακό τομέα ή χωρίς αυτό το δικαίωμα; Με αυτόματο δικαίωμα των Ε/Κύπριων για απόκτηση παρουσίας στον Τ/Κυπριακό τομέα ή χωρίς αυτό; Με αυτόματη ή σταδιακή αποχώρηση των Τούρκικων στρατευμάτων; Πόσες και ποιές παραχωρήσεις μπορούν ή θα χρειαστεί να γίνουν στους Τ/Κύπριους σε αυτά και σε άλλα παρόμοια ζητήματα;

Δηλαδή από πολύ νωρίς το ΔΗΚΟ κατηγορούνταν ότι ήθελε να "υπαναχωρήσει" από την αποδοχή της διπεριφερειακής Ομοσπονδίας και η ΕΔΕΚ ότι υπέθαλπε ιδέες για στρατιωτική λύση.

Το μεγαλύτερο προηγούμενο ξέσπασμα αυτής της διαφωνίας έγινε το 1980, όταν το ΑΚΕΛ κατηγορούσε τον Κυπριανό ότι "δεν φαίνεται να έχει χωνέψει είτε τις 4 κατευθυντήριες γραμμές της συμφωνίας Μακάριου-Ντεκτάς, είτε τη γραμμή της διπεριφερειακής Ομοσπονδίας", και απαιτούσε "όπως η κυβέρνηση τιμήσει τις υποσχέσεις-της και εφαρμόσει... μέτρα που έχει εξαγγείλει για την επαναπροσέγγιση

με τους Τουρκοκύπριους" (ομιλία Παπαϊωάννου στο συλλαλητήριο 14 Ιούλη 1980).

Σ' αυτές τις κατηγορίες ο Κυπριανός απαντούσε χαρακτηριστικά ότι "Δεν υπήρξε ασυνεπής ούτε άτολμος. Έχει την τόλμη να δεχτεί λύση εθνικά παραδεκτή, έχει όμως και την τόλμη να απορρίψει κάθε τι απαράδεκτο". (εφ. Αγών, 18 Ιούλη 1980).

Σ' όλο αυτό το διάστημα η Εκκλησία και η ΕΔΕΚ κρατούσαν στάση απόρριψης της ίδια της διαδικασίας των συνομιλιών.

Έτσι, απ' αυτή τη σκοπιά, οι τελευταίες εξελίξεις δε αποτελούν παράδοξη και ουσιαστική ανατροπή των προηγούμενων πολιτικών τοποθετήσεων των κομμάτων. Εκείνο που συνέβηκε είναι ότι άλλαξαν οι καθοριστικοί παράγοντες των συμμαχιών. Από συμμαχίες που διαμορφώνονταν σύμφωνα με το παραδοσιακό φάσμα άκρα δεξιά-κεντροδεξιά-κεντροαριστερά-αριστερά (ή αλλιώς φιλοδυτικοί-"αδέσμευτοι"-φιλοσοβιετικοί) μετατράπηκαν σε συμμαχίες που καθορίζονται από την "διαλλακτική" ή "αδιάλλακτη" στάση απέναντι στην

ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΠΛΗΡΩΣΕΙ ΤΗ ΝΥΦΗ;

Η διατήρηση της σημερινής κατάστασης σημαίνει οίγουρα για όλους τους Ε/Κύπριους αστούς την αύξηση των κινδύνων που προέρχονται από την μεγαλύτερη εδραίωση του Τ/Κυπριακού κράτους και την πιθανότητα αν όχι πολιτικής αναγνώρισης-του τουλάχιστον μιας οικονομικής "αναγνώρισης" και συνεργασίας με το Τ/Κυπριακό κράτος από τις αστικές τάξεις άλλων χωρών. Έχουν κιόλας γίνει αρκετές επαφές για συνεργασία με Ευρωπαίους επιχειρηματίες στον Τουρισμό, στην βιομηχανία και στις υπηρεσίες. Σύμφωνα με τελευταίες δηλώσεις του Ντεκτάς, 80 χώρες έχουν ήδη εμπορικές σχέσεις με τον Βορρά.

Τι θα σήμαινε όμως για τους Ε/Κύπριους αστούς μια συμβιβαστική λύση που για να προλάβει αυτούς τους κινδύνους θάδινε πολλά πολιτικά και εδαφικά ανταλλάγματα στους

ΠΟΙΟΙ ΘΑ ΕΠΙΒΙΩΣΟΥΝ

Είναι γνωστό ότι το ΔΗΣΥ συγκεντρώνει και εκφράζει τα πιο δυνατά και δυναμικά τμήματα της Ε/Κυπριακής αστικής τάξης. Αυτοί θα επιβιώσουν και θα έχουν και τη δυνατότητα να επιβληθούν και να ενσωματώσουν κάτω από τον έλεγχό τους τους Τ/Κύπριους ακόμα και σε μια Ομοσπονδία όπου οι Τ/Κύπριοι θα είχαν τυπικά μεγάλη πολιτική δύναμη.

Επίσης το ΑΚΕΛ δεν είναι ένα συνηθισμένο ρεφορμιστικό κομμουνιστικό κόμμα. Είναι πια κι ένας οικονομικός οργανισμός με μεγάλες εμπορικές, βιομηχανικές, ακόμα και τουριστικές επιχειρήσεις. Αναπόφευκτα η κοινωνική βάση που επηρεάζει τις βασικές κατευθύνσεις της πολιτικής-του είναι μια μεγάλη κομματική και συνδικαλιστική γραφειοκρατία, τα στελέχη των επιχειρήσεων-του και ένα ολόκληρο στρώμα από μικροαστούς που επωφελούνται επαγγελματικά από την προτίμηση των επιχειρήσεων του κόμματος καθώς και με άλλους τρόπους (υποτροφίες για τα παιδιά-τους στις Ανατολικές χώρες κλπ). Από αυτή την άποψη είναι ένας συλλογικός καπιταλιστής.

Συγχρόνως είναι και ένα ρεφορμιστικό κόμμα που στηρίζεται στην επιρροή-του μέσα στην οργανωμένη στις συνδικαλιστικές-του οργανώσεις εργατική τάξη.

Είναι ένας αντιφατικός ρόλος που ωστόσο μπορεί και λειτουργεί μέσα στις Ε/Κυπριακές συνθήκες. Ο Ακελικός εργάτης δεν ελπίζει μόνο στην καλύτερευση της ταξικής-του θέσης μέσα από την ρεφορμιστική πολιτική του ΑΚΕΛ, αλλά

πολιτική πλευρά λύσης του κυπριακού και στις υποχωρήσεις προς τους Τουρκοκύπριους αστούς.

Ωστόσο από "ιδεολογική" άποψη, η αλλαγή και οι νέες συμμαχίες δεν παύει να είναι και πολύ ριζική και, για τους οπαδούς ιδιαίτερα των δυο μεγάλων κομμάτων, να τους μπερδεύει όσον αφορά το βασικό πολιτικό-τους προσανατολισμό.

Θα μπορούσε άραγε μια απλή διαφωνία τακτικών όσον αφορά τους "χειρισμούς" στο Κυπριακό να δικαιολογήσει μια τόσο σοβαρή αναστροφή συμμαχιών, τέτοια πολιτική όξυνση, τέτοια επικίνδυνα για την κυριαρχία πάνω στους οπαδούς-τους ιδεολογικά άλματα από τη μεριά του ΔΗΣΥ και του ΑΚΕΛ, καθώς και τη σκληρή στάση του Κυπριανού τη στιγμή που η εκλογική-του βάση είναι τόσο σαθρή;

Θα μπορούσε ακόμα να δικαιολογηθεί και όλο το παρελθόν που αναφέραμε πιο πάνω; Νομίζουμε ότι όλα αυτά δεν δικαιολογούνται παρά μόνο με την ύπαρξη ουσιαστικών διαφορών συμφερόντων που αφορούν την ίδια τη λύση του κυπριακού.

Τ/Κύπριους;

Πρώτ' απ' όλα, όπως τόνισε τελευταία και κάποιος βουλευτής του ΔΗΣΥ, μια τέτοια λύση δεν θα αποτελέσει το τέλος του δρόμου. Μελλοντικά δηλαδή οι Ε/Κύπριοι αστοί ελπίζουν ότι θα ξανακερδίσουν ένα μεγάλο μέρος από αυτά που θα παραχωρήσουν.

Τα πιο άμεσα αποτελέσματα ωστόσο μιας τέτοιας λύσης θα διαφέρουν πολύ ανάλογα με τα κοινωνικά στρώματα που επηρεάζονται απ' αυτήν.

Το ότι η πολιτική εξουσία εξυπηρετεί οικονομικά συμφέροντα είναι δεδομένο για μας.

Άλλα όμως οικονομικά συμφέροντα είναι πολύ εξαρτημένα από την βοήθεια της πολιτικής εξουσίας ενώ άλλα λιγότερο.

και σε ορισμένες ατομικές ωφέλειες μέσα από ένα πολύ καλοστημένο κύκλωμα υποτροφιών, ιατροφαρμακευτικής περιθαλψης μέσω της ΠΕΟ, δανείων, ιατρικών διευκολύνσεων σε ανατολικές χώρες, εργοδότησης σε επιχειρήσεις του κόμματος κλπ. Νιώθει ότι έχει και αυτός κάποιο συμφέρον από την επιχείρηση-κόμμα ΑΚΕΛ.

Το Ακελικό κεφάλαιο νιώθει κι αυτό ισχυρό και ικανό να ενσωματώσει τους Τ/Κύπριους μέσα σε μια Ομοσπονδία.

Παράλληλα το ΑΚΕΛ είναι σκληρό φιλοσοβιετικό κόμμα χωρίς σοβαρές ενδείξεις για ευρωκομμουνιστικού τύπου αποκλίσεις. Και αυτό δεν είναι παράξενο, διότι μεγάλο μέρος του τζιρου-του προέρχεται από το εμπόριο με τις Ανατολικές χώρες, χάρη τα άλλα "μικροκίνητρα" που αναφέραμε πιο πάνω.

Παρόλο που η ύπαρξη του κυπριακού προβλήματος βολέει τη Σοβιετική Ένωση σαν μια "ανοιχτή πληγή" μέσα στο ΝΑΤΟ, τελευταία το χτίσιμο με αμερικάνικη βοήθεια του αεροδρομίου του Λευκόνοικου στην Βόρεια Κύπρο, με φημολογούμενη προοπτική τη χρησιμοποίησή-του σαν αμερικάνικη βάση έχει ίσως κάνει τη διατήρηση αυτής της "ανοιχτής πληγής" (και παράλληλα της ανεξέλεγκτης Τ/Κυπριακής συνεργασίας με τους Αμερικάνους) λιγότερο συμφέρουσα. Αυτός είναι ακόμα ένας λόγος που σπρώχνει το ΑΚΕΛ να βιάζεται για μια λύση του Κυπριακού.

Το κοινό που έχουν τα δυο κόμματα ΑΚΕΛ και ΔΗΣΥ και τα συμφέροντα που εκφράζουν είναι ότι πιστεύουν πως από μια λύση με πολιτικές παραχωρήσεις στους Τ/Κύπριους

ΚΑΙ ΠΟΙΟΙ ΘΑ ΧΑΣΟΥΝ

Η Κυπριακή Εκκλησία έχει "Εθναρχικές" φιλοδοξίες, δηλαδή θέλει να συνεχίσει να λειτουργεί σαν πολιτικό κόμμα και να προωθεί τις δικές-της θέσεις πάνω στο Κυπριακό.

Συγχρόνως είναι κι αυτή ένας τεράστιος για τα κυπριακά δεδομένα, οικονομικός οργανισμός.

Εκτός όμως από τις ιδιομορφίες του κεφάλαιου της Εκκλησίας (είναι μεγάλος γαιοκτήμονας βασικά, πράγμα που την κάνει ευαίσθητη στην πολιτική εξουσία, αν και ελέγχει και ξενοδοχειακές επιχειρήσεις, μια μεγάλη τράπεζα και την Ελληνική Μεταλλευτική Εταιρεία), η Εκκλησία είναι, για πολύ ευνόητους λόγους που αφορούν την ιδεολογική-της επικυριαρχία, ιδιαίτερα ευαίσθητη στην πιθανότητα ενός "συνεταιρικού" Χριστιανο-Μουσουλμανικού κράτους!

Η ΕΔΕΚ, με εκλογική δύναμη γύρω στο 9% που φιλοδοξεί τώρα να γίνει το ΠΑΣΟΚ της Κύπρου, εκφράζει μικροαστούς διανοούμενους (Φιλολόγους, δικηγόρους, καλλιτέχνες, γιατρούς κλπ), τους γνωστούς "μικρομεσαίους" επιχειρηματίες και, χαρακτηριστικά, λειτουργεί σαν ιδιόμορφος πολιτικός και εμπορικός σύνδεσμος με τη Λιβύη, οι εξαγωγές βιομηχανικών προϊόντων προς την οποία αποτελούν την πιο σημαντική μετά τον τουρισμό πηγή ξένου συναλλάγματος για την Νότια Κύπρο.

Είναι γνωστή η δύναμη της εθνικιστικής ιδεολογίας μέσα στο στρώμα των μικροαστών διανοούμενων. Σαν φορείς της "εθνικής κληρονομιάς", "παράδοσης" κλπ. έχουν πολλά να χάσουν από μια τοπική πολιτική "συρρίκνωση του Ελληνισμού" που θα έχει την αντανάκλασή-της φυσικά στον πολιτιστικό και επιστημονικό τομέα.

Οι "μικρομεσαίοι" θα είναι επίσης εξίσου ευαίσθητοι σε πολιτικές παραχωρήσεις που θα γίνουν στους Τ/Κύπριους στην περίπτωση μιας "διαλλακτικής" λύσης, και εκτός που θα αποκτήσουν ανταγωνιστές, πιθανότατα θα θυσιάζονται στα παζάρια μεταξύ των ισχυρών των δυο κοινοτήτων.

Όσο για την Λιβύη από την οποία η ΕΔΕΚ και οι επιχειρηματίες των ειδών ένδυσης εξέρχονται σχεδόν απόλυτα

δεν κινδυνεύει η "βιωσιμότητά"-τους αλλά αντίθετα έχουν και δυνατότητες να εδραιώσουν την οικονομική-τους εξουσία (και, με τον χρόνο, και την πολιτική) σε ολόκληρη την Κύπρο. Κάτι τέτοιο όμως φαίνεται δεν ισχύει για το ΔΗΚΟ και την ΕΔΕΚ και την Εκκλησία.

οικονομικά, έχει ήδη κατά καιρούς δείξει τάσεις να φλετάρει με την Τ/Κυπριακή κοινότητα, και κάποτε είχε προτείνει να γίνει ο μεσολαβητής για τη λύση του Κυπριακού.

Οι κίνδυνοι από μια λύση που θα αφαιρέσει το εμπόδιο της "παράνομης" υπόστασης του Τ/Κυπριακού κράτους από τις σχέσεις Τ/Κυπρίων και Λιβύης είναι μεγάλοι.

Το ΔΗΚΟ είναι πιο αντιφατικό κόμμα από τα άλλα και τα συμφέροντα που εκφράζει πιο ρευστά. Είναι χαρακτηριστικές οι διασπάσεις που έγιναν και προς το διαλλακτικότερο (ο πρώην υπουργός εξωτερικών μεγαλοβιομήχανος

Ρολάνδης, ο πρώην συνομιλητής Ιωάννιδης) και προς το πιο "αδιάλλακτος" σε σχέση με την συνεργασία με το ΑΚΕΛ (ο υπουργός Παιδείας Σοφριανός που συνεργάστηκε με την ΕΔΕΚ, μικρά κόμματα όπως η ΝΕΔΗΠΑ και η Ένωση Κέντρου). Ακόμα, τελευταία έγιναν, χωρίς επιτυχία, προσπάθειες προσέγγισης με το ΔΗΣΥ.

Βασικά όμως το ΔΗΚΟ υποστηρίζεται από, και εκφράζει, επιχειρηματίες άμεσα εξαρτώμενες από την κρατική υποστήριξη και κρατικά συμβόλαια. Εκτός από το συμφέρον τους για την παραμονή στην εξουσία του συγκεκριμένου κόμματος, αυτοί θα είχαν πολλά να χάσουν από μια μοιρασιά της πολιτικής εξουσίας (και άρα και της κρατικής εύνοιας) με τους Τ/Κύπριους.

Ακόμα, υποστηρίζεται από λιγότερο δυναμικές μεσαίες επιχειρήσεις και από επιχειρήσεις εξαρτώμενες από τις καλές σχέσεις του ελληνοκυπριακού νότου με χώρες της Μ.Ανατολής όπως η Λιβύη.

Πολλή σημαντική είναι και η ανάπτυξη από το 1976 μιας ανώτερης και ανώτατης κρατικής γραφειοκρατίας που είναι το προϊόν μιας μεγάλης προσπάθειας που έγινε από το ΔΗΚΟ για να ελέγξει τον κρατικό μηχανισμό, και που βλέπει τα προνόμιά της να κινδυνεύουν από το μοίρασμα της πολιτικής εξουσίας με τους Τ/Κύπριους και τις ανακατατάξεις στον κρατικό μηχανισμό που θα προκύψουν.

Τα ρήγματα στο μέτωπο των αστών

Αυτή είναι η πραγματικότητα πίσω από τη σημερινή διαίρεση σε "διαλλακτικούς" και "αδιάλλακτους". Οι "αδιάλλακτοι" επιμένουν στις πολεμικές προετοιμασίες, την πολιτική υπομόνωση των Τ/Κύπριων με την διεθνοποίηση, στο συμποτισμό των συνομιλιών και στον οικονομικό αποκλεισμό. Αντίθετα οι "διαλλακτικοί" είναι πρόθυμοι να υποχωρήσουν στον πολιτικό τομέα, εφόσον αυτό θα οδηγήσει σε κάποια λύση που θα δημιουργήσει τις προϋποθέσεις για μια νέα φάση του οικονομικού πολέμου, όχι πια με τη μορφή πολιτορκίας αλλά διείσδυσης και ενσωμάτωσης.

Πολύ χαρακτηριστικά εκφράζει αυτή την αντίληψη ο Χριστοφής Οικονομίδης, είναι αστός μέλος για χρόνια του Κ.Σ. του Κυπριακού Εμπορικού και Βιομηχανικού Επιμελητηρίου: "Να μεταθέσουμε προτού είναι πολύ αργά, τον ελληνοτουρκοκυπριακό ανταγωνισμό, από πολεμικό πεδίο, στο οποίο οι Τούρκοι υπερέχουν ... στο ειρηνικό πεδίο, στο οποίο έχουμε αναμφισβήτητη οικονομική υπεροχή".

Αυτό θα γίνει με αρκετές και "οδονηρές" πολιτικές παραχωρήσεις που θα κάνουν δυνατή μια λύση. Ωστόσο όμως για αυτές τις παραχωρήσεις παρατηρεί ότι:

"Ο ρους της κοινωνικής ζωής και προόδου παραμερίζει και ατονεί συνταγματικές προνοίας που στέκονται εις το δρόμο

Το πόσο σημαντική είναι αυτή η σύνδεση του ΔΗΚΟ με τα ανώτερα στρώματα του κρατικού μηχανισμού φαίνεται από την εκστρατεία που ανάλαβε τα τελευταία χρόνια το ΔΗΣΥ αλλά και το ΑΚΕΛ (όταν ακόμα ήταν συνέταιροι με το ΔΗΚΟ!) για να κατηγορήσουν τον κρατικό μηχανισμό για παρασιτισμό, ανικανότητα, σκανδαλώδεις μισθούς κλπ.

Φυσικά, αυτό λειτουργούσε και σαν προσπάθεια διάσπασης και χτυπήματος της εργατικής τάξης γενικεύοντας την κατηγορία του "προνομίου" και "παράσιτου" σε όλους τους δημόσιους υπάλληλους.

Ωστόσο, αυτός δεν ήταν ο μόνος στόχος του ΔΗΣΥ και του ΑΚΕΛ. Απόδειξη, εκτός από το γεγονός ότι ήταν ειδικά αυτά τα κόμματα που έδειξαν το μεγαλύτερο ζήλο σ' αυτή την εκστρατεία, είναι και οι τελευταίοι νόμοι με τους οποίους το ΔΗΣΥ και το ΑΚΕΛ χρησιμοποίησαν την πλειοψηφία τους στην βουλή για να καταργήσουν το υπουργείο προεδρίας και ένα υφυπουργείο, να καταργήσουν άλλες θέσεις και να κόψουν κονδύλια από τον κρατικό προϋπολογισμό.

Αυτή η συμμαχία εξερτρωμένων από το κράτος μεγαλοεπιχειρηματιών, μεσαίων κεφαλαιοκρατών και προνομιούχων κρατικών γραφειοκρατών διαμορφώνουν ένα κόμμα που αυτή τη στιγμή προτιμά την διατήρηση της τωρινής κατάστασης από μια συμβιβαστική συνεταιρική λύση του κυπριακού.

της προόδου, αρκεί τούτο να γίνεται βαθμιαίως, ειρηνικώς και σιωπηρώς και να μην βιαζόμεθα να θέλωμεν να οβήσωμεν και από το χαρτί αυτό που ατονεί εις την πράξην"

"Η Κύπρος, ως ανεξάρτητον κράτος, οσονδήποτε βαθμόν "τοπικής αυτονομίας" κι αν έχουν οι Τ/Κύπριοι εντός αυτής εις την πράξην θα διευθύνεται πολιτικώς και οικονομικώς από τους Έλληνας".

(Χριστοφής Οικονομίδης "Το Κυπριακό Πρόβλημα στην Κρισμοτότην-του φώση", Λευκωσία, Σεπτέμβριος 1978)

Τέτοιες όμως μπορούν να είναι οι προσδοκίες μόνο του πιο δυναμικού κομματιού της Ε/Κυπριακής αστικής τάξης οι οποίοι φυσικά δεν θα διστάσουν να θυσιάσουν τους πιο αδύνατους συναδέλφους-τους στην προσπάθεια να βασίσουν την "βιωσιμότητα" μιας τέτοιας λύσης σε "αρκετά χρόνια καλής συνεργασίας κυρίως στον οικονομικό τομέα, με τους Τ/Κύπριους" (Οικονομίδης).

Φυσικά, όλα τα προηγούμενα είναι μια απλουστευμένη σκιαγράφηση ενός μόνο από τους παράγοντες που διαμορφώνουν μια πολύπλοκη κατάσταση. Πιστεύουμε όμως ότι όσον αφορά τους Ε/Κύπριους αστούς, είναι ο καθοριστικός παράγοντας που μπορεί να εξηγήσει όχι μόνο τις τωρινές "παράδοξες" κομματικές τοποθετήσεις και συμμαχίες αλλά και παλιότερες.

ΤΡΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ...

Το '85 δεν είχε φανερίσει ακόμα τόσο καθαρά ότι ο ακελικός ενδοτισμός ήταν μια επιλογή τόσο αναγκαία ώστε να κάνει το ΑΚΕΛ να διακινδυνεύσει να ερθεί σε ρηξη όχι μόνο με την εκλογική και κομματική του βάση αλλά ακόμα και με την "απορριπτική" τότε ΕΣΣΔ, η οποία πραγματικά όπως διαπιστώσαμε προτιμούσε να παραμείνει το Κυπριακό σαν "ανοιχτή πληγή" στους κόλπους του ΝΑΤΟ. Αμεσώς μετά τις εκλογές ξεκαθαρίσε και αυτό, με άρθρο της "Σοβιετισκαγία Πραβδα" που χαρακτηριζε το αποτέλεσμα των εκλογών σαν νίκη αυτών που υποστηρίζουν μια "ανεξαρτητή πατρίδα", του Κυπριανού και της ΕΔΕΚ. Περισσότερα όμως για αυτό παρακάτω.

η αστάθεια του «ενδοτισμού»

Τα γεγονότα μετά το Νταβός και την

νίκη του Βασιλείου αποδείξαν ότι παρα την αναπαύλα του 1986-87, όλοι και όλα συνεχίζουν να κινούνται γύρω από τον άξονα "ενδοτικοί" και "απορριπτικοί", ότι δεν ήταν μια προσκαιρή "παραδοξη" πολιτική ανωμαλία.

Στην πράξη φυσικά τα πράγματα δεν εμφανίζονται έτσι καθαρά. Δεν βγαίνει η μια πλευρά να αυτοανακηρυχτεί σαν "ενδοτικό μέτωπο" και η άλλη σαν "απορριπτικό". Εκτός από τους προφανείς πολιτικούς λόγους για τους οποίους δεν συμφερει σε κανένα να κάνει κάτι τέτοιο, ο "ενδοτισμός" όπως και ο "απορριπτισμός" είναι δυναμικά, όχι στατικά.

Ο "ενδοτισμός" του "ενδοτικού μετώπου" εξαρτώνταν από διαφορούς παραγόντες, όπως οι επιτυχίες των τ/κ αστών στην αναγνώριση του κράτους, το ξεφου-

σκωμα του "οικονομικού θαύματος" που εκαναν πιο επιτακτική μια λύση, και οι αλλαγές στις σχέσεις ανάμεσα στο Ανατολικό και το Δυτικό στρατόπεδο.

Το ίδιο και ο "απορριπτισμός". Του ΔΗΚΟ για παράδειγμα πρέπει να αυξάνονται στον βαθμό που σταθεροποιούνται και η δικία του ανώτερη κρατική γραφειοκρατία, καθώς και η επιχειρηματική "πελατεία" του κράτους, το εξαρτώμενο από την κρατική ευνοία μικρό ή μεγάλο κεφάλαιο. Δηλαδή η διαμορφωση του "κατεστημένου" εκείνου που θα χαστεί την αποκλειστικότητα του στο κράτος σαν συνέπεια μιας "συμβιβαστικής συνεταιρικής" λύσης.

Ακόμη οι ίδιες οι δυνάμεις που εντάσσονται στο κάθε στρατόπεδο δεν είναι τόσο σταθερές, τα σύνορα δεν είναι αδιάβητα. Και αυτό επειδή το κεφάλαιο είναι δυναμικό. Το μικρό εξαρτημένο από την κρατική προτίμηση κεφάλαιο του χθες γίνεται η μεγάλη ανεξάρτητη επιχείρηση του σήμερα, και αντίστροφα.

Και φυσικά υπάρχουν και οι διαφορές τακτικής. Υπάρχουν "ενδοτικοί" που μοιάζουν "απορριπτικοί" επειδή είναι πιο σκληροί από τους άλλους και αναπόδρα, "απορριπτικοί" που στην ουσία είναι απλά σκληρότεροι "ενδοτικοί". Αυτό όμως δεν είναι καθόλου το καθοριστικό.

ΤΟ ΝΤΑΒΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΤΙΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ "ΕΝΔΟΤΙΣΜΟΥ"

Αν οι ίδιοι οι "ενδοτικοί" τελευταία μοιάζουν μερικές φορές με "απορριπτικούς", αυτό δεν οφείλεται στο ότι άλλαξαν οι διαθέσεις τους, αλλά στο Νταβος. Στην φύση δηλαδή της αλλαγής της Ελληνικής κυβερνητικής πολιτικής στα ελληνοτουρκικά, στους νέους προσανατολισμούς του ελληνικού καπιταλισμού που υπαγορεύουν για την ώρα ένα κλίμα υφέσεως και διαλόγου ανάμεσα στην ελληνική και την τουρκική αστική τάξη.

Χωρίς το Νταβος οι ελληνοκυπριοί "ενδοτικοί" δεν θα μπορούσαν να πετύχουν τίποτα. Όλες οι κινήσεις τους θα ναυαγούσαν στον "απορριπτισμό" της ελληνικής κυβέρνησης που ήθελε να κρατά το Κυπριακό σαν ροπαλό με το οποίο να χτυπά την Τουρκία. Για αυτό δεν επαψαν ποτέ να υποστηρίξουν με ενθουσιασμό την υπαρκτή του, ούτε η δεξιά πτέρυγα του:

"... το Νταβος είναι πλέον ένα γεγονός. Και θα ήταν πολιτικό σφάλμα τεραστίων διαστάσεων με ζημιογόνες επιπτώσεις αν η Κύπρος τοποθετείτο εναντίον του Νταβος και του κλίματος που έχει δημιουργηθεί." (συνέντευξη του Κληρίδη στο "Περιοδικό", 30/4/88)

Ούτε και η αριστερή του:

"Χαίρομαστε και χαιρετίζουμε το πνεύμα του Νταβος... Από όλες τις διακυρήξεις για συμπάρασταση και συμπάραταξη, από όλες τις δηλώσεις για επανανοποθέτηση η προ-

βλεψη αυτού του πνεύματος του Νταβος και η επικράτηση του θα αποδειχθεί η μεγαλύτερη υπηρεσία προς την Κύπρο" (Ομιλία Ζιάρτιδη, "Εργατικό βήμα" 23/3/88)

Όσο όμως σταθεροποιείται το ελληνοτουρκικό Νταβος, οι ελληνοκυπριοί "ενδοτικοί" παύουν να ανησυχούν για την ίδια την υπαρκτή και διατήρηση του και συγκεντρώνονται περισσότερο στα πιθανά αποτελέσματα που θα έχει στο Κυπριακό.

Ξέρουν ότι η ελληνική αστική τάξη, που έχει τον έλεγχο του "πνεύματος", θα κοιτάξει πρώτα τα δικά της συμφέροντα και μετά αυτά των "αδελφών Κυπρίων". Και το Κυπριακό δεν είναι ούτε το μόνο ούτε το σπουδαιότερο που έχουν να παζαρεύουν οι Έλληνες με τους τουρκούς αστούς. Ποιος ξέρει λοιπόν κατά που μπορεί να καταλήξει το "παρε-δωσέ";

Απ' την άλλη βλέπουν ότι και η ελληνική και η τουρκική αρχούσα τάξη θέλουν "ειλικρίνα" την συνέχιση του Νταβος. Αυτό τους δίνει κάποια περιθώρια ακόμα και να φανούν ότι το απειλούν ώστε να πιέσουν, ίσως και να εκβιάσουν, για καλύτερα αποτελέσματα υπέρ τους στη λύση του κυπριακού. Αυτός είναι ο κυριότερος λόγος που μοιάζουν λίγο "απορριπτικοί" τελευταία.

Έτσι ο Κληρίδης στη ίδια συνέντευξη του στο "Περιοδικό" στην οποία εξύμνησε το Νταβος, συγχρονως έδινε κάποια τέτοια μηνύματα:

"...η κυπριακή κυβέρνηση θα πρέπει να επιδιώξει ώστε να διασφαλιστούν τα εξής: Οτι οι ελληνοτουρκικές διαφορές δε θα θεωρηθούν ως επιλυθείσες και δε θα υπάρξει συμφωνία για αυτές μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας και δεν θα δοθεί συγκατάθεση της Ελλάδας για ένταξη της Τουρκίας στην ΕΟΚ αν δεν λύθει το κυπριακό κατά τρόπο που να ικανοποιεί την ελληνοκυπριακή πλευρά".

Και από την μεριά της αριστεράς, ο Διγκλής ενώ εκθειάζει το Νταβος, δεν παραλείπει να δώσει τα ίδια μηνύματα:

"Η υπαρκτή φιλικών σχέσεων Ελλάδας - Τουρκίας θα ασκήσει καθοριστική ευεργετική επίδραση στην επιτυχή εφαρμογή της λύσης που θα εξευρεθεί στο κυπριακό.

Όμως θεωρούμε απαραίτητη την αρρηχτή συνάρτηση της πορείας αποκατάστασης ομαλών σχέσεων Ελλάδας - Τουρκίας με την προοδο στη λύση του κυπριακού. Θεωρούμε αδιανόητη την εξομαλυνση αυτών των σχέσεων χωρίς την αποχώρηση των τουρκικών στρατευμάτων, χωρίς το σεβασμό της ανεξαρτησίας, κυριαρχίας και ακεραιότητας της Κυπριακής Δημοκρατίας" (1)

Όλα αυτά ανησυχούν τους Έλληνες αστούς, ιδιαίτερα επειδή έχουν ξανασυμ-

βεί, με χαρακτηριστικά παραδείγματα το '64 και το '67. Ο Γ. Μαρινός, εκδοτής - διευθυντής του Οικονομικού Ταχυδρόμου, εκφράσε πολύ χαρακτηριστικά αυτή την ανησυχία μια εβδομάδα μόλις μετά το Νταβος:

"Ποια θα είναι η συνέχεια στις ελληνοτουρκικές σχέσεις; Και τι ρόλο θα παίξει σ' αυτές η ανοιχτή πληγή της Κύπρου... η οποία δεν θα πρέπει ποτέ να αισθανθεί εγκαταλειμμένη, αλλά ούτε και να παρασυρθεί σε ασκήση ευκολών εκβιασμών σε βάρος της εθνικής ενότητας. (Η κυπριακή τραγωδία δεν οφείλεται μόνο σε σοβαρά λάθη της ελληνικής πλευράς αλλά και σε τραγικές πράξεις ή παραλείψεις της ελληνοκυπριακής.) Μην λησμονούμε παντως ότι και άλλοτε ξεκίνησαν σχέσεις ηρεμών νερών και διαλόγου

Η ΔΥΝΑΜΙΚΗ ΤΟΥ ΑΠΟΡΡΙΠΤΙΣΜΟΥ

Αν οι "ενδοτικοί" σκεφτόνται τις πιθανότητες να εκβιάσουν λιγάκι το Νταβος για να παρουν "δικαίο" μερτικό από τα παζαρέματα, αυτός ο εκβιασμός περιορίζεται φυσιολογικά από τον κίνδυνο οι πιέσεις να ξεφυγούν από τον έλεγχο τους σε βάθος που να το "σκοτώσουν". Ούτε και θα ήθελαν με την στάση τους να καθυστερήσουν την λύση μέχρι που το Νταβος να πεθάνει από άλλες αιτίες. Αυτά θα τα δέχονταν μόνο στην χειρότερη περίπτωση, αν εβλεπαν ότι οι Έλληνες και Τούρκοι αστοί αγνοούν τελείως τα συμφέροντα τους.

Οι "απορριπτικοί" φυσικά δεν έχουν τέτοιους ενδοιασμούς. Ξέρουν ότι η τωρινή κατάσταση μόνο σε "συμβιβαστική, συνεταιρική" λύση μπορεί να οδηγήσει. Αυτοί λοιπόν θέλουν πραγματικά να διαλύσουν το "πνεύμα του Νταβος".

Αν ήταν αδύνατο για τους "ενδοτικούς" να πετύχουν μια "συμφωνημένη λύση" όσο δεν είχαν την επίσημη πολιτική εξουσία, για να αποτραπεί μια τέτοια λύση δεν χρειάζεται παρά να "τορπιλλιστούν" οι "σχέσεις ηρεμών νερών και διαλόγου με την Τουρκία", όπως το έθεσε ο Γ. Μαρινός. Και για κάτι τέτοιο όχι μόνο δεν είναι απαραίτητη η επίσημη πολιτική εξουσία, αλλά μπορεί να γίνει ακόμα και εναντίον σε αυτή. Οι "απορριπτικοί" έχουν κάθε διαθέση να "τορπιλλίσουν" το "κλίμα του Νταβος" και ίσως να έχουν και τις δυνατότητες, πάρολο που έχασαν την εξουσία. Κατι που το ξέρουν και το φοβούνται οι "ενδοτικοί".

Έτσι η "Αλήθεια" στις 9 Απριλή ανησυχεί για την "Ανασυγκρότηση του Απορριπτικού Μετώπου". Ανησυχίες κάθε άλλο παρα αβασίμες. Η Ανασυγκρότηση του "απορριπτικού μετώπου" έχει πάρει μετά το Νταβος διάφορες μορφές και οργανωτικά σχήματα.

Η Εκκλησία έδωσε τον "ηρωικό" τονο

με την Τουρκία, που τορπιλλίσθηκαν όμως από την ηγεσία της [Κυπρού]..." (2)

Παρόλες όμως τις δυνατότητες της για εκβιασμούς, για την ελληνοκυπριακή αρχούσα τάξη στο σύνολο της παραμένει το μεγάλο πρόβλημα της στρατιωτικής και πολιτικής εξάρτησης της από τις επιλογές του ελληνικού καπιταλισμού. Το ίδιο το αναποδογυρισμένο της ελληνικής πολιτικής το 1988 με το Νταβος είναι η καλύτερη αποδείξη. Οι "ενδοτικοί" ξέρουν ότι όσο περισσότερο στηρίζονται στον Παπανδρέου και γενικά στην θέση της Ελλάδας, τόσο πιο ασχημα και ξαφνικά μπορούν να φανε τα μούτρα τους, όπως τα εφάγαν με το Νταβος οι "απορριπτικοί" αντιπαλοί τους. Ένας ακόμα λόγος για αυτούς, παρόλα τα ναζία τους, να βιάζονται για μια λύση, όσο το κλίμα συνεχίζει να είναι υπέρ τους.

με το περίφημο "από το πνεύμα του Νταβος προτιμούμε το πνεύμα του 1821 και της 1ης Απριλίου". Και αυτή την πρόταση την μετέτρεψε σε μαζικές κινητοποιήσεις πάλι η "σοσιαλιστική" ΕΔΕΚ, μέσα από την συνδικαλιστική της οργάνωση την ΔΕΟΚ την ίδια την μέρα της Πρωτομαγιάς:

"Αν θα πάει τελικά στην Αθήνα ο Τούρκος πρωθυπουργός... μόνο με ένα τρόπο θα γίνει ευπρόσδεκτος. Αν πάρει μαζί του την απόφαση της Τουρκίας για άμεση αποχώρηση όλων των κατοχικών στρατευμάτων και των εποίκων. Αλλιώς η γη της Αθήνας που την ποτίσαν με το αίμα τους οι Κύπριοι αγωνιστές του Καραϊσκάκη [να το "πνεύμα του 1821"] δε θα ανεχτεί να τη μολύνει το ποδι του Αττίλα"

Αυτά είπε στην ομιλία του ο Γ.Γ. της ΔΕΟΚ. Και στην συνέχεια εκαναν πορεία και ορκίστηκαν μπροστά στο αγάλμα του Μάρκου Δρακού - να και το "πνεύμα της 1ης του Απριλή"!

Την ίδια περίοδο βρυκολακιάζουν ένα σωρό αγνώστες οργανώσεις με χαρακτηριστικές ονομασίες ("αγωνιστές της ΕΟΚΑ", "εφεδρικοί τεθωρακισμένων" κλπ) που βγάζουν ανακοινώσεις εναντίον στον θεοδωρακή και τον απειλούν αν "τολμησει να έρθει στην Κύπρο".

Και όπως είδαμε προγραμματίζονταν "οι Κύπριοι επιστρεφόμενοι", ενώ και στην Ελλάδα έγιναν επιτροπές εναντίον στο Νταβος στις οποίες συμμετέχουν Ματαφιάδες, Χαραλαμπίδηδες (μέλος της Κ.Ε. του ΠΑΣΟΚ) και άλλοι σωβινιστές έξω αλλά και μέσα στο ΠΑΣΟΚ.

Η "απορριπτική" πολιτική έχει την δυνατότητα να μπλοκαρει την "ενδοτική" πολιτική αν μπόρεσει να προκαλέσει και να χρησιμοποιήσει λαϊκές κινητοποιήσεις σαν αυτές. Και φαινόταν μέχρι την ε-

πισκεψη του Οζαλ ότι υπηρχε η δυνατότητα να γίνει κατι τετοιο, διοτι μπορούσαν να μαζεψουν κοσμο απο πολλές μεριες.

Δεν μιλαμε δηλαδη πια μονο για τους παλιους αδιαλλακτους ξεφωνημενους εοκαβητατζηδες και τους αλλους ακροδεξιους που εκφραζονται απο εφημεριδες σαν την "Εημερινη". Υπαρχει και η "σοσιαλιστικη" ΕΔΕΚ, καθως και ενα σημαντικό περιθωριο που βρισκεται σε παραλληλη πορεία οσον αφορά την σταση που θα κρατησει απεναντι στο Νταβος και τα αποτελεσματα του στην νοτια Κυπρο, και το οποιο εμφανιζεται σαν "αριστερο" ή "προοδευτικο" ή και "επαναστατικο" ακομα. Εκτος απο τα διαφορα περιθωριακα περιοδικα του τυπου "Αυτοδιαθεση", ειναι πολυ χαρακτηριστικη η αρθρογραφια παλιότερα του "Κυρηκα" και τωρα της "Επικαιρης", οπου πλαι στα σωβινιστικα και ρατσιστικα συνθηματα ("Ανθρωπινα δικαιωματα... για τους εποικους!") εγραφε με εξαγριωμενη απορια το φυλο της 7-8 Μην) μπαινουν φεμινιστικα αρθρα, αρθρα για υποστηριξη της κοινωνικα εξεγερμενης νεολαιας, για τα δικαιωματα των ομοφυλοφιλων, για την εξεγερση των Πολωνων εργατων, για ολα αυτα με λιγα λογια με τα οποια θα επρεπε να ασχολειται η αριστερα... μα δεν το κανει.

Οπως εξαλλου δεν υποστηριξε ποτε τις τελευταιες δεκαετιες η επισημη αριστερα ουτε την πραγματικη ελευθερια του τυπου (δεν καταγγελλει τον αντιδημοκρατικο αποικιακο νομο που απαιτει εγγυηση 500 λιρων για την εκδοση περιοδικου εντυπου) ουτε την ελευθερη ραδιοφωνια, αφηνοντας τους εξαλλους σωβινιστες του "Ραδιο Αυτοδιαθεση" και της "Επικαιρης" να ποζαρουν σαν οι μονοι που τα υποστηριζουν.

Η αποξενωση τα τελευταια χρονια μιας αρκετα σημαντικης μεριδας της νεολαιας απο τις παραδοσιακες πολιτικες οργανωσεις και κομηματα, απο την κοινωνια και τους θεσμους της - οικογενεια, σχολειο, στρατος, ειναι κατι που αναγνωριζεται απο ολους. Και το οτι αυτη η αποξενωση εχει ωριμασει αρκετα ωστε να οδηγει ξαφνικα σε συλλογικες και μαζικες μορφες αντιδρασης φαινεται απο γεγονοτα τοσο αντιφατικα και αντιθετα μεταξυ τους οπως το μαζικο ρατσιστικο ξελοκοπημα των Αραβων στην Λεμεσο πριν δυο περιπου χρονια απο την μια και την αμεση αντιδραση στην καταπιεση απο την αλλη με την αυθορμητη μαθητικη εξεγερση στην Ληδρας, και την πορεία των μηχανοβιων στην Λεμεσο εναντια στην απαγορευση απο την αστυνομια της βραδυνης τους βολτας στους παραλιακους δρομους.

Παρολο που αυτα ειναι μια φυσικη αντιδραση στην κοινωνικη και οικονομικη καταπιεση, τιποτα δεν εγγυαται οτι αυτη η αντιδραση θα παρει απο μονη της προοδευτικο περιεχομενο - ο διωγμος των Αραβων ειναι χαρακτηριστικος.

Η μαχητικοτητα αυτων των στρωματων μπορει ευκολα να στραφει σε αντιδραστικες κινητοποιησεις, οταν μαλιστα αυτες

φανουν να παιρνουν ενα μαχητικο περιεχομενο εναντια στην εξουσια που πραγματι τους καταπιεζει (οπως εγινε με τα ΜΑΤ στην επισκεψη του Νταλαν).

Το ποσο σοβαρος ειναι αυτος ο κινδυνος φαινεται απο τα παρακατω αποσπασματα συνεντευξης μιας αναρχικης η οποια πηρε μερος σε πορεία της κινησης "οι γυναικες επιστρεφουν". Αρχικα αναγνωριζει τον εθνικιστικο χαρακτηρα της πορειας. Μετα ομως ολα, και ο χαρακτηρας αυτος και οι κινδυνοι για μια εξελιξη τετοιων καταστασεων σε ενα μαζικο και δυναμικο σωβινιστικο κινημα υποχωρουν μπροστα στην προοπτικη μιας μαζικης μαχητικης κινητοποιησης με ενα υποτιθεμενο αντιεξουσιαστικο και φεμινιστικο περιεχομενο:

Ερωτηση: "Εσυ απο οτι ξερω σκεφτοσουν να μην ελθεις στη πορεία"

Απαντηση: "Κατ' αρχην... η αντιδραση μου ηταν τελειως αρνητικη. Δηλαδη, τι διαολο γυρευω εγω σε μια πατριωτικη πορεία με ενα τσουρμο Κυρα-Κατινες που η λεξη και μονο αναρχικος τους γυριζει τα αντερα... Μετα ομως αρχισα να το ξανασκεφτομαι. Στο κατω-κατω εχω παει σε ενα καρο πορειες απο τις οποιες ελαχιστες εκφραζαν ικανοποιητικα τη δικη μου, ιδεολογικη τοποθετηση. Κι επειτα, περα απο μια εθνικιστικη τοποθετηση, υπαρχει και το ανθρωπινο δικαιοωμα της ελευθερης διακινησης και εγκαταστασης. Παρολα τα εθνικιστικα παραμυθια που μας σεβιρονται εδω και χρονια, η παρουσία της πρασινης γραμμης και ολων αυτων των στρατων κατοχης, ειναι μια υπαρκτη εξουσια και καταπιεση.

Παρ' ολ' αυτα, ηταν μια σκεπη ηδονη να βλεπεις μερικες εκατονταδες γυναικες να παραπλανουν επι δυο ωρες τους ΟΗΕδες..." (3)

Ποσο "αντιεξουσιαστικο" ηταν αρραγε να πολεμας μια εξουσια εχθρικη προς τους δικους σου εξουσιαστες, οχι μονο με την υποστηριξη τους αλλα και την γευναιδωρη τηλεοπτικη καλυψη τους; Ομως αυτου του ειδους οι αντιδρασεις θα παραμενουν αναποφευχτες οσο λειπει η διεξοδος ενος επαναστατικου και διεθνιστικου μαζικου και μαχητικου κινηματος. Εκεινο που λειπει ειναι η πολιτικη αντιληψη. Αν αυτη υπαρχει, δεν ειναι καθολου δυσκολο να βρεθουν τροποι να τα βαλει καποιος με την "δικια του" εξουσια διεθνιστικα. Για παραδειγμα, αντι για τις "γυναικες επιστρεφουν" μπορει κανεις να δοκιμασει να "επιστρεφει" και να επισκεφτει τον βορρα (γιατι οχι και μαζικα;) υπογραφοντας μια σχετικη αιτηση ή δινοντας το διαβατηριο του για σφραγιση, οπως κανει στα συνορα με τα αλλα κρατη. Αν τα καταφερε, ειναι σιγουρο οτι στην επιστροφη του θα εχει να δωσει μια πολυ ζωντανη και συγχρονως πολυ πιο επικινδυνη αντιεξουσιαστικη μαχη.

Καθε "αριστερη, αντιεξουσιαστικη, μαχητικη" καλυψη τετοιων κινητοποιησεων ειναι αδικαιολογητη. Οι "Γυναικες Επιστρεφουν" εγιναν ο προδρομος, στρωνουν το εδαφος για να μπορεσουν να εμφανιστουν "οι Κυπριοι Επιστρεφουν" και ισως και καποια "ΕΟΚΑ Γ'". Η μαχητικοτητα και η μαζικοτητα δεν μπορουν να ειδωθουν ξεχωρα απο το πολιτικο περιεχομενο το οποιο εχουν, και το οποιο πρεπει να ερχεται πρωτο.

Η δυναμικη και οι δυνατοτητες αυτων των καταστασεων φανηκαν απο νωρις. Καταφεραν να ακυρωθει η επισκεψη του θεοδωρακ στην Κυπρο. Καταφεραν οχι μονο να δημιουργησουν ζητημα με την επισκεψη Νταλαν, αλλα να κανουν ακομα και τον Βασιλειου να κρατησει μια αποσταση απο την ελληνικη κυβερνηση που χρησιμοποισε τα ΜΑΤ για να τους αντιμετωπισει.

Οι απορριπτικοι θα χρησιμοποισουν καθε ευκαιρια για να εντεινουν την εθνικιστικη ατμοσφαιρα. Χαρακτηριστικο παραδειγμα ηταν τα γεγονοτα της Πυλας

τον Μαρτη. Με πρωτοσελιδο κυριο αρθρο του ο "Ανεξαρτητος" ζήτησε να μην ξανα-νοιξει η Πυλα με την εξης συλλογιστικη:

"συγκεκριμενοι υπουργοι και αρμοδιοι κυβερνητικοι φορεις ταχθηκαν ηδη ανοικτα υπερ της αμεσης καταργησης του οδοφραγματος... γιατι δηλητηριαζει το ευκρατο κλιμα που παει να δημιουργηθει με τους τ/κ.

η Πυλα εχει αναχθει... σε αντρο πρακτορων για την αμυντικη θωρακιση των ελεγχομενων απο την κυβερνηση περιοχων της δημοκρατίας... σε χωρο εξευτελισμου της εθνικης μας αξιοπρεπειας, [οχι, παιζουμε...] αφου εκατονταδες ελληνοκυπριοι φτανουν εκει για να φανε τα εισαγωμενα εκ Τουρκιας, δηλαδη ψαρια, κυνηγια, φρουτα και καθε αλλο αναλωσιμο αγαθο" (4)

Αντιστοιχη ηταν η αντιμετωπιση των γεγονοτων της Αθηναιου με τον θανατο του εθνοφρουρου και του τουρκου αυτομουλου που τα εκμεταλλευτηκαν για μερες οι "απορριπτικες" εφημεριδες με φανερη προσπαθεια να δημιουργησουν κυριολεκτικα εθνικιστικη υστερια.

ΕΟΚΑ Γ' ;

Μεσα στο "απορριπτικο" στρατοπεδο φαινεται να υπαρχουν δυναμεις που θα ηθελαν συνειδητα κατι σαν ΕΟΚΑ Γ'. Δηλαδη ενα αγωνιστικο εθνικιστικο μετωπο με λαικη βαση, που να μπορει να χρησιμοποιεθει για να "ανατιναξει" τις πιθανοτητες μιας "συνεταιρικης συμβιβαστικης" λυσης. Οι απειλες απο ενα σημειο και μετα εκτοξευτηκαν καθαρα, οπως φαινεται απο αρθρο του Λ. Μαυρου που απευθυνεται στον Διγκλην:

"Καθε πατριωτης και δημοκρατης σ' αυτον τον τοπο, εχει το δικαιοωμα και το καθηκον να την καταπολεμησει [την διζωνικη Ομοσπονδια] και να μην την επιτρεψει. Εχει το δικαιοωμα και το καθηκον να παλεψει για την ανατροπη και την ανατιναξη της αν καποιοι επιχειρησουν να την επιβαλουν στον λαο. Και νομιζουμε οτι μπορειτε να σκεφτειτε ποσο λιγοι χρειαζονται στην Κυπρο για να τιναξουν στον αερα καθε διζωνικο εκτρωμα" (5)

Ο Διγκλης τουλαχιστον ειχε παρει το μηνυμα, οπως φανηκε απο την επιστολη-απαντηση που εστειλε στην "Επικαιρη":

"Η μειοψηφια οση και αν ειναι πρεπει να σεβαστει την θεληση της πλειοψηφιας, διαφορετικα θα επικρατησει η αυθαιρεσια και η ζουγκλα. Πραγματι δεν αμφιβαλλω 'ποσο λιγοι χρειαζονται' για να προξενησουν νεα τραγωδια. Αυτο το επιβεβαιωνει το χουντοφασιστικο πραξικοπημα. Ελπιζω με το αρθρο σας να μην υπονοειτε αυτο που καταλαβα".

Η απάντηση του Α. Μαυρου της "Επικαιρης" δείχνει και την αυτοπεποίθηση αυτών που είναι έτοιμοι "να τα τινάξουν στον αέρα", και το ποσο αποφασισμένοι είναι:

"ΟΡΘΩΣ ανησυχούσατε από την τελευταία παραγραφο του άρθρου μας. Υπονοούμε και το λέμε ξεκαθάρα ότι θεωρούμε καθήκον και δικαίωμα του λαού μας να παλέψει για να αποτρέψει την επιβολή του διζωνικού εκτρωματος... κανένας από τους πολιτικούς ηγέτες δεν ρώτησε τον κυπριακό λαό αν δεχεται τη 'διζωνική ομοσπονδία'... Μην ζητάτε από μας να δεχτούμε 'δημοκρατικά' την αντιδημοκρατικότητα" (6)

Οι δυνατότητες μιας ΕΟΚΑ Γ' αυξάνονται από τις αντιφάσεις που υπάρχουν ακόμα και μέσα στα ίδια τα "ενδοτικά" κομμάτια. Εκτός από την διαμάχη της "Σημερινής" με την "Αληθεια" η "ενδοτική" ηγεσία του ΔΗΣΥ έχει σοβαρά προβλήματα με την νεολαία του κομματος. Ο γραμματέας της ΝΕΔΗΣΥ προειδοποιούσε "διπλωματικά" τους εντός και εκτός κομματος "ενδοτικούς" για την θέση και τις διαθέσεις της νεολαίας:

"Πιστεύω πως εντελώς αδικαιολογητή είναι η συγχυση που προκαλείται στο λαό για τις αντιφατικές δηθεν θέσεις που επικρατούν μέσα στο ΔΗΣΥ όσον αφορά την αιφνίδια αλλαγή πορείας ή στρατηγικής μετά την συνάντηση Παπανδρέου - Οζαλ στο Νταβος και τις Βρυξελλες.

"Δεν υπάρχουν μέσα στον ΔΗΣΥ υποστηρικτές του λεγομένου πνεύματος του Νταβος, αν αυτό το πνεύμα δεν έχει σαν πρωτίστο στοχο την προταξη και επίλυση των βασικών πτυχών του Κυπριακού προβλήματος...

Δεν υπάρχει ακόμα κανένας μέσα στο ΔΗΣΥ που θα ήθελε να εφησυχάζουν οι όποιοι ελληνοεθνικοί ότι μπορεί να υπάρξει εξομάλυνση στις σχέσεις Ελλάδας - Τουρκίας, χωρίς μια δίκαιη, εθνικά παραδεχτή και βιώσιμη λύση του Κυπριακού" (7)

Για τους "ενδοτικούς" υπάρχει μια αντιφάση. Από την μια βλέπουν αυτούς τους κινδύνους, αλλά όλοι τους "δυσκολεύονται" να τους καταγγείλουν δημοσία και αποτελεσματικά. Πώς αλλιώς να τους καταγγείλουν; Πώς άραγε θα μπορούσαν να στηρίξουν πολιτικά μια τέτοια πολεμική συμφωνία με τις παλιές πρακτικές τους και την ιδεολογία στην οποία έχουν μάθει τους οπαδούς τους; Μπορεί ο ΔΗΣΥ να καταγγείλει τους κινδύνους δημιουργίας μιας ΕΟΚΑ Γ'; Μήπως όμως μπορεί και το ΑΚΕΛ να μιλήσει για ΕΟΚΑ Γ' και φασισμό όταν ολοφάνερα αυτοί που την προωθούν δεν μπορούν να κατηγορηθούν σαν "πρακτορες των ιμπεριαλιστών", όταν το Νταβος και η "ενδοτική" πολιτική έχει ολοκάθαρα την υποστήριξη όχι μόνο των Ανατολικών αλλά και των Δυτι-

κών αυτή την στιγμή;

Έτσι το "ενδοτικό" κομμάτι αναγκάζεται να περιορίζεται απλά σε πιο εντονή προπαγάνδη της δικιάς τους στάσης. Ο Κληρίδης δίνει διαρκώς συνεντεύξεις υπέρ του Νταβος και της συνεργασίας με τον Βασιλείου. Ο Φιλελευθερός αφήνει την οποιαδήποτε επιφάνη ουδετερότητας και τοποθετείται αποφασιστικά υπέρ του Νταβος και του "ενδοτικού" μετώπου, και εναντίον των "απορριπτικών", κάτι που το χαιρετίζει με ενθουσιασμό η "Αληθεια". (8)

Ο Ζιαρτιδης χαιρετίζει το Νταβος σαν την "πιο σημαντική υπηρεσία που προσφέρει ποτέ η Ελλάδα στη Κύπρο", και ο Βασιλείου εκθειάζει επανειλημμένα το Νταβος. Ένω ο Διγκλής μαζί με τον Α' αντιπρόεδρο του ΔΗΣΥ, τον Ματση, συμμετέχουν σε κοινή συζήτηση με έναν τουρκοκυπριο με θέμα την "συμβολή ελληνοκυπριών και τουρκοκυπριών στη λύση του κυπριακού". Μια συζήτηση στην οποία και οι δύο αφήφουν τους κινδύνους των προηγούμενων "τραγωδιών" του '85 και "συμπορευονται" ξανά αρμονικότερα.

Όσο όμως και αν συσπειρώνεται το "ενδοτικό" κομμάτι, δεν πειθεί φυσικά ούτε τους νεολαίους ούτε τους ομοφυλόφιλους, ούτε τις γυναίκες που αντιδρούν εναντίον στην κρατική και κοινωνική καταπίεση. Αντιθέτα μάλιστα... θα τους πείσει ότι κάτι κακό πρέπει να υπάρχει στο Νταβος και στην "ενδοτική" πολιτική για να την υποστηρίζουν όλοι αυτοί. Μόνο μια διεθνιστική επαναστατική πολιτική που θα στρεφόνταν ταυτόχρονα εναντίον σε όλες τις καταπιεστικές εκφράσεις της αστικής κοινωνίας και του κράτους της θα είχε πιθανότητες να καταπολεμήσει την απειλή να μαζικοποιηθούν οι "μαχητικοί απορριπτικοί" και από αυτές τις κοινωνικές δυνάμεις, που θα μπορούσαν αλλοίως να δυναμώσουν την επαναστατική αριστερά.

1. ομιλία Διγκλή στη πρωτομαγιάτικη συγκέντρωση στη πλατεία Ελευθερίας, "Εργατικό Βήμα" 4/5/88
2. τευχός 1762 της 11/2/88
3. "Εμπρός" 25/12/87
4. "Ανεξαρτητός", 4/4/88
5. "Επικαιρή" 8/5/88
6. "Επικαιρή" 14/5/88
7. "Άγων" 12/4/88
8. σε σχόλιο του ο Κωσταντινίδης στην "Αληθεια" της 9/4/88 γράφει ότι "το ευτυχής είναι ότι... παρατηρείται παράλληλα μια σοβαρή προσέγγιση των πραγμάτων... από χώρους που στο παρελθόν απεφύεγαν να τοποθετηθούν ή εστω να τοποθετηθούν τολμηρά και με σαφήνεια... το άρθρο του Φιλελευθερού αποτελεί μέσα σε αυτό το φτιαχτό κλίμα της 'πατριωτικής' εξάρσης και του νεοαπορριπτισμού σημαδι αίσιοδοξίας".

Η ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ: ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ «ΜΟΝΟΛΙΘΙΚΟΤΗΤΑΣ»;

Μια γρήγορη ανασκόπηση των εξελίξεων μέσα στο ΑΚΕΛ δείχνει ότι υπάρχει πραγματικά κάποιο πρόβλημα με την "μονολιθικότητα" του. Είναι κοινό μυστικό η εσωκομματική "ανάταραξη" μετά τις βουλευτικές του 1985, η πρωτογενής εκφρασση διαφωνιών και η κριτική από τα απλά μέλη στις οργανώσεις βάσης.

Εξίσου γνωστά είναι τα γεγονότα του τέλους του καλοκαιριού του 1987, όταν υποβιβάζεται ο αρχισυντακτής και άλλοι ανώτεροι δημοσιογράφοι της "Χαράυγης" οι οποίοι μαζί με άλλους "δυσχερестημένους" εκδίδουν νέα - αντιπολιτευτική - εφημερίδα η οποία κατηγορεί την "ελλειψη διαφάνειας και δημοκρατίας" μέσα στο ΑΚΕΛ ενώ εκθειάζει την ΠΕΟ.

Πολλά γραφτήκαν ακόμα για τις δυο υποψηφιότητες (ο Διγκλής της ΠΕΟ και ο θεωρούμενος σαν ευνοούμενος του Παπαϊωάννου Χριστοφίας) για την θέση του Γενικού Γραμματέα και την αντίθεση από το "Εμπρός" στην υποψηφιότητα του Χριστοφία που τελικά εκλεχτηκε.

Τέλος, λιγότερο φανερό αλλά πιο σημαντικό εξέλιξη, είναι οι διαφορές που φανερώνονται σε δημοσία κείμενα ανάμεσα στις θέσεις της ΠΕΟ και της υπολοίπης ηγεσίας του ΑΚΕΛ για το Κυπριακό.

είναι πράγματι πρόβλημα διαφάνειας;

Είτε γίνονται από τα δεξιά είτε από τα αριστερά, οι περισσότερες αναλύσεις των προβλημάτων που έχουν εμφανιστεί μέσα στο ΑΚΕΛ πιστεύουν αυτά που διακηρύσσουν για τον εαυτό τους οι μειοψηφούντες του ΑΚΕΛ. Πείθονται ότι τα ρηγμάτα στην "μονολιθικότητα" του ΑΚΕΛ οφείλονται πραγματικά στο ότι κάποιοι ανάμεσα στην ηγεσία είτε έχουν οι ίδιοι πρόβλημα με τον σταλινισμό και θέλουν "διαφάνεια", "ανανέωση" κ.ο.κ. ή αναγκάζονται από την βάση να παρουν τέτοιες θέσεις.

Από τα αριστερά του ΑΚΕΛ, η πιο συγκροτημένη προσπάθεια για μια εξήγηση έγινε από την "Αριστερή Πτερύγα της ΕΔΕΚ", σε άρθρο του Θ. Δημητρίου. Η πρώτη εκτίμηση είναι ότι τα προβλήματα οφείλονται κυρία σε αλλαγές στην ίδια την εργατική τάξη:

"Μια τέτοια αλλαγή στις διαδικασίες του ΑΚΕΛ δεν μπορεί με κανένα τρόπο να υποτιμηθεί. Είναι ευκόλο να την απορρίψουμε σαν διακοσμτική... είναι όμως μόνο μια επιφανειακή εκτίμηση που δεν θα βλεπε σωστά τις δραστικές αλλαγές στη συνείδηση της εργατικής τάξης και ειδικότερα της Ακελικής

βάσης. Είναι αυτές οι αλλαγές που επιβάλλουν τις αλλαγές στις διαδικασίες που βλέπουμε σήμερα στα ηγετικά επίπεδα του ΑΚΕΛ..." (1)

Γιατί όμως οξυνθηκαν αυτά τα προβλήματα το φθινόπωρο του 87; Η εξήγηση που δίνει ο Θ. Δημητρίου είναι ότι:

"... η επιτυχία στις δημοτικές εκλογές δημιούργησε τις συνθήκες για την αντεπιθεση της γραφειοκρατίας..."

Η "αντεπιθεση" αυτή, σύμφωνα πάντα με το ίδιο άρθρο, άρχισε μέσα στο 16ο Συνεδριο του ΑΚΕΛ, τον Νοεμβριο του 1986. Τα ρηγμάτα όμως στην ίδια την ηγεσία του ΑΚΕΛ δεν εμφανίστηκαν δημοσία ούτε αμέσως μετά την πττα του ΑΚΕΛ στις εκλογές του '85 ούτε μετά την νίκη του στις δημοτικές εκλογές, αλλά αρκετά αργότερα, κοντά στο τέλος του 1987, και αφού η βάση είχε παψει από καιρό να αντιδρά.

Είναι άραγε πειστικό να οξυνονται τα προβλήματα ανάμεσα σε ηγετικά στελέχη τον καιρό που έχει ελαττωθεί, εξαφανιστεί σχεδόν, η αντίδραση της βάσης; Δεν θα πιστώναμε με υπερβολική ευαισθησία παλιές σταλινικές καραβάνες σαν τον Κανναουρο, τον Αγγελιδη, τον Ζιαρτιδη και τον Διγκλή αν πιστώναμε ότι μήνες μετά που είχε καταλαγιάσει η αντίδραση ανάμεσα στα απλά μέλη ενόησαν την ανάγκη για "γκλασνοστ";

Ούτε μπορούμε να πιστώσουμε τους ίδιους αυτούς με παρομοίες "αριστερές" ευαισθησίες και να μιλάμε για κάποια αριστερή αντίδραση που υπηρξε από αυτούς εναντίον στην επιλογή του Βασιλείου σαν τον υποψήφιο που θα υποστηρίξει το κομμα. Το "Εμπρός", εκτός από τον δακρυβρεκτό "περεστρικό" οιστρο του, κάθε άλλο παρά σαν "αριστερότερο" του κυριαρχού κομματιού της Ακελικής ηγεσίας μπορεί να θεωρηθεί.

Μειοψηφία: Συνεργασία με το ΔΗΣΥ

Όσοσο η "Αριστερή Πτερύγα της ΕΔΕΚ" χρησιμοποιεί, προφανώς σαν αποδείξη της σχέσης των "δραστικών αλλαγών στην βάση" με την συμπεριφορά της ηγεσίας, την αντίθεση στην ηγεσία του ΑΚΕΛ ενός σημαντικού "ανανεωτικού":

"Κυρία κατηγορία εναντίον στον αρχισυντακτή Α. Κανναουρο ήταν ότι δεν μπορούσε να υποστηρίξει ικανοποιητικά τον Βασιλείου. Αποδείξη; ο Α. Κανναουρος ψηφισε εναντίον στην υποψηφιότητα Βασιλείου στην κομματική του ομάδα. Το μήνυμα ήταν καθαρό: η 'γκλασνοστ' είχε παρατραβηθεί, επρεπε να μπουν φραγμοί... η νέα εφημερίδα [Εμπ-

ρος] αρχισε ν' αποτελεί μια σοβαρη αντιπολιτευτικη φωνη με υποστηριχτες οχι μονο στην βαση του κομματος αλλα και στην ηγεσια...."

Πραγματι ο Κανναουρος ειχε προβλημα με την επιλογη Βασιλειου. Αλλα πως να θεωρηθει αυτο σαν παραχωρηση σε καποιες "αριστερες πιεσεις" απο την βαση οταν ειναι ετισης γνωστο οτι ο Κανναουρος κατηγορηθηκε οτι δεν υπακουσε στις αποφασεις του Συνεδριου επειδη ηθελε συνεχιση της συνεργασιας με το ΔΗΣΥ;

Η κατηγορια οτι οι "ανανεωτικοι" θελουν στενότερη συνεργασια με το ΔΗΣΥ δεν ειναι σταλινικη λασπολογια. Οποιοι θυμουνται την προεκλογικη δημοσιογραφικη διασκεψη του Βασιλειου ισως να θυμουνται και την ερωτηση του Κανναουρου στον Βασιλειου για το πως θα μπορεσει να κυβερνησει χωρις την υποστηριξη της "πλειοψηφιας της βουλης". Με τα δεδομενα των προηγουμενων δυο χρονων, αυτη η ερωτηση μονο την αναγκη συνεργασιας με το ΔΗΣΥ θα μπορουσε να υπονοει.

Η αποφαση που αποκλειε οποιαδηποτε μελλοντικη "συμπορευση" με τον ΔΗΣΥ παρουςιαστηκε σαν η πιο σημαντικη του Συνεδριου. Η φραση "το συνεδριο αποφασισε για τις σχεσεις με τα αλλα κομματα" δινει και παιρνει, αυτο επικαλεσθηκε και ο Χριστοφιας στην συνεντευξη που εδωσε στην τηλεοραση την μερα της εκλογης του, οταν ρωτηθηκε για τις "διαφωνιες" μεσα στο κομμα.

Μετεκλογικα βεβαια οι ερωτησεις του Κανναουρου εχουν απαντηθει. Ο Βασιλειου εκλεχτηκε, η "Αληθεια" ειναι σχεδον συμπολιτευση και ο Κληριδης δηλωσε "μεγαλοψυχα" οτι θα υποστηριξει τον Βασιλειου "για το καλο της Κυπρου". (2) Αλλα πριν τις εκλογες δεν μπορουσε να ειναι κανεις βεβαιος για τα αποτελεσματα της επιλογης του Βασιλειου και ενος προγραμματος που δεν συμπεριλαμβανε "κυβερνηση εθνικης ενοτητας".

πραγματικός λόγος το Κυπριακό

Και σε αυτη την περιπτωση εκεινο που τραυματισε την "μονολιθικοτητα" του ΑΚΕΛ ηταν οι εσωτερικες διαφωνιες που δημιουργηθηκαν απο τα διλληματα και τα αδιεξοδα του κομματος εξαιτιας της "ενδοτικης" του πολιτικης στο Κυπριακο. Η "εσωκομματικη δημοκρατια", η "διαφανεια" και η "ανανεωση" δεν ειναι παρα τα προσχηματα που χρησιμοποιει η μειοψηφια. Και η μονη συνδεση ολων αυτων με την οποιαδηποτε ριζοσπαστικοποιηση υπηρξε στην βαση του ΑΚΕΛ ειναι η προσπαθεια της μειοψηφιας να τα χρησιμοποιησει στην παλη της με την πλειοψηφια για την δικια της συγκεκριμενη πολιτικη.

Ειναι φυσικο για μια μειοψηφικη ταση που δεν μπορει να βγαλει στην φορα τις πραγματικες της διαφωνιες (γιατι τοτε σιγουρα θα χασει!) να αρπαζεται απο προβληματα εσωτερικης δημοκρατιας και "διαδικασιων" (βλεπε στο πρωτοσελιδο αρθρο του "ΕΜΠΡΟΣ" 17/4 οτι οι πολι-

τικες αλλαγες πρεπει και μπορουν "να ξεκινησουν απο τις διαδικασιες"). Και ειναι ετισης φυσικο να χρησιμοποιησει τον Γκορμπασοφ και την περεστροικα σαν προκαλλυμα οταν θελει να παλεψει για αλλαγη γραμμης και ηγεσιας (ο Χριστοφιας θεωρεται απλη διαδοχη).

Ποια ειναι αυτη η μειοψηφια, ποιες ειναι οι πραγματικες διαφωνιες της και ποσο αγεφυρωτες ειναι;

Το "Εμπρος" γραφει πυρινα οσο και ασαφη αρθρα εναντιον των "ηγετισκων" και της "σταλινικης νοοτροπιας" καποιων μεσα στο ΑΚΕΛ. Το "Εργατικο Βημα", που η εσωκομματικη πειθαρχια το εμποδιζει να κανει κατι τετοιο, εχει ωτισο αναλαβει να καταγγειλει οσο πιο φωναχτα και επιδεικτικα μπορει τον "σταλινισμο" σε ενα θεωρητικο ιστορικο επιπεδο. Και οσο καταγγειλει το "Εμπρος" τα οργανα του Κομματος για αντιδημοκρατικοτητα, τοσο εκθειασε το τελευταιο συνεδριο της ΠΕΟ σαν υποδειγμα δημοκρατικοτητας και "διαφανειας".

Αυτα δεν σημαινουν απαραιτητα οτι υπαρχει καποια συννενοση ή συμμαχια μεταξυ τους. Σημαινουν ομως σιγουρα οτι η ηγεσια της ΠΕΟ και η συνταξη του "Εμπρος" εχουν τουλαχιστον κοινους πολιτικους προσανατολισμους, προωθουν την ιδια πολιτικη.

Ποια ειναι αυτη η κοινή πολιτικη; Η πιο φανερη πολιτικη διαφορα εκεινων που ελεγχουν την ΠΕΟ απο εκεινους που ελεγχουν τον υπολοιπο κομματικο μηχανισμο αφορα σιγουρα το Κυπριακο. Ο Ζιαρτιδης ηταν απο πολυ παλια (απο το 1980 τουλαχιστον) ο θεωρητικος της "επαναπροσγγισης" και των "λαθων που εκανε η πλευρα μας", των βασων δηλαδη της προπαγανδας με την οποια εμφανιζεται ο "ενδοτισμος" του ΑΚΕΛ.

Το 1985 ο Ζιαρτιδης βρισκονταν στην πρωτη γραμμη, ιδιαιτερα στην Βουλη, σαν ο εκφραστης της "ενδοτικης" πολιτικης του ΑΚΕΛ. Μετα την ηττα των βουλευτικων, ο Ζιαρτιδης εξαφανιστηκε απο το προσκηνιο, στο οποιο παρεμεινε μονο ο Παπαιωαννου με την πολιτικη "εμεις οι ελληνοκυπριοι δεν φταιμε, για ολα φταιει ο ιμπεριαλισμος".

Και αυτη η διαφορα συνεχιζεται και στην περιοδο που περναμε. Τρεις μονο μερες μετα τον χαρακτηρισμο απο τον Ζιαρτιδη του "πνευματος του Νταβος" σαν την "μεγαλυτερη υπηρεσια προς την Κυπρο", γινεται η ομιλια του Παπαιωαννου στην Κ.Ε. που αντιμετωπιζει με πολυ μεγαλυτερη καχυποψια το Νταβος:

"Εγινε και εξακολουθει να γινεται πολυς λογος για το 'πνευμα του Νταβος'. Μερικες εφημεριδες μαλιστα προχωρησαν και σε συμπερασματα [προφανως και ο Ζιαρτιδης μαζι τους]...

Αν το πνευμα του Νταβος... αφορα την σχετικη χαλαρωση στην ενταση που υπηρχε στις σχεσεις ΕΛ-

λαδας - Τουρκιας... τοτε δεν μπορουμε παρα να το χαιρετισουμε...

Αν ομως αυτο το πνευμα σημαινει με οποιοδηποτε τροπο διμερη, τριμερη ή πενταμερη για την λυση του Κυπριακου ειμαστε εναντιον γιατι βγαζει το Κυπριακο απο τα πλαισια και τις αποφασεις του ΟΗΕ. Δεν το πιστευουμε ομως. Θελουμε να τονισουμε πως θαταν σοβαροτατο λαθος που θα στοιχισει παρα πολυ στην Κυπρο..." (3)

Αυτα δεν σημαινουν οτι υπαρχουν "ενδοτικοι" (Ζιαρτιδης) και "απορριπτικοι" (Παπαιωαννικοι) μεσα στο ΑΚΕΛ. Ολο το ΑΚΕΛ ειναι "ενδοτικο", το ζήτημα ειναι τι θεωρει το καθε κομματι της γραφειοκρατιας οτι μπορει να θυσιαστει στην εξυηρητηση της πολιτικης αυτης.

Το '85 η ηγεσια του ΑΚΕΛ εμοιαζε "ενωμενη". Δεν ειχε φανει ακομα ποσο μπορουσε να του κοστισει η πολιτικη του.

Ο κινδυνος του εκλογικου αδυνατισματος του κομματος εξαιτιας της "ενδοτικης" πολιτικης του και της αναγκαστικης "συμπορευσης" με το "ΔΗΣΥ" ειχε φυσικα προβλεφθει απο τους "πολιτικους παρατηρητες" (εφημεριδες 1985, δημοσκοπησεις). Αλλα μονο πολυ αργα, την τελευταια βδομαδα πριν τις εκλογες, φανηκε ποσο πραγματικος ηταν, και αντιμετωπιστηκε απο το ΑΚΕΛ με ενα Ξαφνικο Ξεσπασμα αντισυναγερμικης και φιλεργατικης προπαγανδας που δεν σταθηκε ομως αρκετη για να αποτρεψει το μοιραιο.

Για ενα εκλογικα προσανατολισμενο κομμα, η ηττα του '85 δεν μπορουσε να θεωρηθει σαν μια αναποφευκτη απωλεια, ενα κακο αναγκαιο για την προωθηση της πολιτικης του. Θεωρηθηκε σαν πανωλεθρια. Και εκτος απο την απωλεια της εκλογικης δυναμης, υπηρξε προβλημα και με την βαση του κομματος, η οποια αμφισβητησε για πρωτη φορα την λειτουργια και την ηγεσια του κομματος, επειδη ειναι διαπαιδαγωγημενη και αυτη να μετραει τα παντα με τις ψηφους και την επιτυχια στις εκλογες.

Ειναι ειρωνικο ποσο αναποδογυριστηκαν ολα τα τελευταια χρονια. Οταν το 1985 το ΑΚΕΛ αποφασιζε να κανει, εστω για τους δικους του λογους, μια αριστερη στροφη στο Κυπριακο (για την ακριβεια, λιγοτερο δεξια) και να εμφανιστει λιγοτερο εθνικιστικο απο οτι τα προηγουμενα χρονια, ολη η εθνικιστικη πολιτικη ατμοσφαιρα των τελευταιων δεκαετιων, της οποιας σημαντικος δημιουργος ηταν αυτο το ιδιο, στραφηκε εναντιον του. Η κριτικη που του εγινε εμφανιζονταν να ερχεται σχεδον ολη απο τα "αριστερα". Απο την "Αριστερη Πτερυγα της ΕΔΕΚ" και την ιδια την ΕΔΕΚ μεχρι το ΔΗΚΟ, ολοι το κατηγορησαν οτι ξεχασε τους ιμπεριαλιστες και τους πραξικοπηματιες, και οτι προωθουσε "ενδοτικη, αρα νατοικη" λυση. Οι μονοι συμμαχοι απο οπου μπορουσε να βρει συμμαχια (εκτος απο τους ανυπαρκτους διεθνιστες

σαν εμας) ηταν απο το κομματι εκεινο της αστικης ταξης του οποιου την πολιτικη εκφραση, το ΔΗΣΥ, ειχε το ιδιο βαφτισει σαν την πιο ακραια δεξια "φασιστικη" κατασταση.

Ετσι η "αυτοκριτικη" του ΑΚΕΛ στο συνεδριο του '86 προσανατολιστηκε κυρια στην συνεργασια του με τον Συναγερμο και την σταση του στο Κυπριακο το '85. Κανεις φυσικα δεν σκεφτηκε να κριτικαρει την προηγουμενη υπερπατριωτικη περιοδο που εκανε την στροφη του '85 τοσο ακριβη. Αντιθετα, ενδομυχα η ηγεσια του ΑΚΕΛ συμπληρωσε την "αυτοκριτικη" της με καποιες ανεπισημες αποφασεις. Δεν θα αφηνε πια τους "απορριπτικους" να της βγουν πατριωτικότερα, θα εφερνε και αυτη στο προσκηνιο ξανα τις αντικατοχικες πορειες και τα "εξω και ο τελευταιος τουρκος στρατιωτης και εποικος".

η ΕΣΣΔ

Κατι αλλο που πρεπει να επιρρεασε σημαντικα τις αποφασεις της ηγεσιας ηταν και αυτα που βηκαν στην φορα με το περιφημο εκεινο αρθρο της Ρωσικης εφημεριδας "Σοβιετσαγια Ρωσια", που οπως εγραφε η Χαραυγη της 17 Δεκεμβρη του '85:

"αναφερεται στις επικρισεις που ακουστηκαν κατα της στρατηγικης της κυπριακης κυβερνησης, δηλ. του κ. Κυπριανου, κατα τις συνομιλιες και διερωταται εαν η σταση της κυπριακης κυβερνησης ηταν σταση αδιαλλαξιας ή σταση αρχης"

"Εμεις ειμαστε αναμεσα σε κεινους που επεκριναν την πολιτικη-στρατηγικη της κυβερνησης Κυπριανου" παρατηρουσε χολωμενη η Χαραυγη. Μα το χειροτερο ηταν οτι:

"Η 'Σ.Ρ.' γραφει οτι 'σαν αποτελεσμα των εκλογων 22 εδρες απο τις 56 της Βουλης ηγαν στο Δημοκρατικο Κομμα με επικεφαλης τον κ. Σπυρο Κυπριανου και στην ΕΔΕΚ, πειστικη αποδειξη οτι οι Κυπριοι υποστηριζουν μια ελευθερη και ανεξαρτητη πατριδα, υποστηριζουν την πολιτικη της ενοτητας και της εδαφικης ακεραιτητας της Κυπρου'"

Δεν ειναι περιεργο μετα απο ολα αυτα που η Χαραυγη εγραφε "θεωρουμε οτι ειναι καθηκον μας να σχολιασουμε το δημοσιευμα", και οτι "Εαν μονο αυτες οι 22 εδρες απο τις 56 αποτελουν την πειστικη αποδειξη οτι ο λαος της Κυπρου θελει μια ελευθερη κι ανεξαρτητη πατριδα ενωμενη και εδαφικα ακεραιη, τοτε απο της αποψης αυτης ο λαος μας ηττηθηκε". Ουτε ειναι περιεργο το οτι η "Αληθεια" την επομενη ημερα διερωτωνταν "Η Μοσχα αποκρηττει το ΑΚΕΛ;"

Τιποτα το παραδοξο δεν υπηρχε σε αυτα. Η Σοβιετικη Ενωση εχει κατα καιρους πολυ καλους λογους να παιρνει το μερος των "απορριπτικων", οπως παρατη-

ρησε ακομα και ο θεοδωρακης την προηγουμενη φορα που εκανε "φιλοτουρκικες" δηλωσεις:

"Φταινε και οι Τουρκοι, αλλα φταινε και αυτοι που μας βαζουν, αυτοι που εχουν καθε λογο να καλλιεργουν την διενεξη Τουρκιας - Ελλαδας. Αυτη η διενεξη ακομα και για τους Σοβιετικους μπορει να ειναι ευπροσδεκτη, γιατι οι Σοβιετικοι εχοντας το φοβο μιας επικειμενης εισβολης απο το ΝΑΤΟ, βλεπουν με καλο ματι το να τσακωνονται δυο μελη του ΝΑΤΟ. Αδυνατιζει η Συμμαχια." (4)

Εγκαταλειψη λοιπον οχι μονο απο την εκλογικη του βαση αλλα και απο την Σοβιετικη Ενωση. Τα αποτελεσματα τα ξερει ολος ο κοσμος. Ακομα και μετα τις δημοτικες εκλογες, ακομα και μετα την νικη του Βασιλειου, το μεγαλυτερο μερος της ηγεσιας του ΑΚΕΛ δεν ξεχασε την τρομαρα που ηπρε.

το κόμμα ή η πολιτική του

Το διλημμα πια, για να το βαλουμε χοντροκομμενα, βρισκονταν αναμεσα στην διατηρηση της εκλογικης πελατειας και της βασης του κομματος (που απαιτουσε αντισυναγερμιση και μαχητικο εθνικισμο) και στην εφαρμογη της "ενδοτικης" πολιτικης που εξυπηρετουσε τα συμφεροντα των κοινωικων στρωματων που εκφραζει η ηγεσια του σαν συλλογικος καπιταλιστης που διαχειριζεται ενα σημαντικό μερος της "εθνικης οικονομιας". Αυτη την πολιτικη η πλειοψηφια της ηγεσιας θεωρουσε οτι μπορουσε πια να προωθει μονο με πλαγιους τροπους. Για αυτο και ολο το πριν τις εκλογες του '88 διαστημα η Χαραυγη προσπαθουσε κυρια να αποδειξει και να επιμεινει οτι οι θεσεις του ΑΚΕΛ διαφεραν απο αυτες της "Αληθειας", επειδη (παλια μου τεχνη κοσκινο) οι θεσεις της Αληθειας ηταν φιλοδυτικες ενω του ΑΚΕΛ ηταν αντιιμπεριαλιστικες. Για αυτο και αναγκαστηκε να ανακαλυψει και να δημιουργησει εναν "ενδοτικο" υποψηφιο που οπως τον εκθειασε ο Καραμανλης:

"εχει θαρρος, αλλα προπαντος ειναι απαλλαγμενος απο αμαρτιες του παρελθοντος. Αυτα θα τον βοηθησουν να αντεπεξεληθ καλυτερα στις ευθυνες των καθηκοντων του" (5)

Η μειοψηφια ομως, ιδιαιτερα μετα το Νταβος, την επικρατηση της πολιτικης της "υφεσης" μεσα στην γραφειοκρατια της ΕΣΣΔ (6) και την εκλογη του Βασιλειου, αισθανεται οτι η συνεχιση μιας τετοιας σχεδον "απορριπτικης" στασης ουτε αναγκαια ειναι ουτε βοηθα στην ενοτητα του "ενδοτικου" μετωπου και στην αποτελεσματικη προωθηση της πολιτικης του. Σιγουρα η εκδηλωση για την "επαναπροσεγγιση" στην Πυλη Αμροχωστου κερδισε απο τον συνδιασμο Διγκλης (Γ.Γ. της ΠΕΟ) και Μαρσης (Αντιπροεδρος του ΔΗΣΥ). Τι αλλο ομως ειναι αυτο παρα

εξακολουθηση της "συμπορευσης", κατι που η Χαραυγη εξακολουθει να σαμποταρει, παραλειποντας στην σχετικη ειδηση να αναφερει την συμμετοχη του Μαρση. Αυτες ηταν οι πραγματικες διαφορες αναμεσα στην υποψηφιότητα του Διγκλη και στην υποψηφιότητα του Χριστοφια, δηλαδη για το πως θα εφαρμοζονταν ο "ενδοτισμος" του ΑΚΕΛ, συγκαλυμενα και με κινδυνο να αποτυχει, ή επιθετικα, εστω και αν αυτο θα σημαινε ισως καποιες ακομα εκλογικες και οργανωτικες θυσιες για το κομμα.

Τα δυσκολα διλληματα παντα φερνουν διαφοροποιησεις, ισως και διασπασεις. Γιατι ομως σε αυτη την περιπτωση η διαφοροποιηση εγινε με αυτον τον τροπο; Γιατι ηταν η ηγεσια της ΠΕΟ που επαιξε τον ρολο του συνεπεστερου εκφραστη του "ενδοτισμου", οταν η υπολοιπη κομματικη γραφειοκρατια τοβαζε σχεδον στα ποδια; Ο λογος ειναι οτι ο "ενδοτισμος" ηγναζετιν απο τις οικονομικες επιλογες και αναγκες, που σπρωχνουν για ηγληορη λυση στο κυπριακο, ενω η υποχωρηση απο την "ενδοτικη" πολιτικη ξεκιναι απο την αναγκη διατηρησης ή επανακτησης της εκλογικης και κομματικης βασης και της σταθεροτητας στο κομμα.

η πολιτική κομματική γραφειοκρατία και οι τεχνοκράτες και μάντζερς

Η ΠΕΟ ειναι η πιο ευαισθητη στην οικονομικη πραγματικοτητα οργανωση του κομματος. Η διαδικασια της διαπραγματευσης τους φερνει συνεχεια σε επαφη με τις "οικονομικες πραγματικοτητες", και με τους εργατες αλλα και με τους αστους (ατομικα και συλλογικα με την κυβερνηση). Οι μελετες για την "παραγωγικοτητα", για την "ανταγωνιστικοτητα της οικονομιας", για την ΑΤΑ, τις "κοινωνικες ασφαλισεις" κλπ ειναι ολες δουλεια της ΠΕΟ. Σαν γραφειοκρατες "διαπραγματευτες", δεν πανε στους αστους κουβαλωντας μαζι τους την απειλη της δρασης της εργατικης ταξης αλλα τα "επιστημονικα" τους επιχειρηματα για το τι αντεχει η εθνικη οικονομια και τι ειναι καλο για αυτην. Εκεινοι που δεν δισταζουν να κρατουν το βαρος της προβαλλης των πιο αντεργατικων θεσεων για το καλο της "εθνικης οικονομιας" ειναι η ΠΕΟ (βλεπε Ενδυση) και το "Εμπρος" με την σταση του στην απεργια στις Κυπριακες Αερογραμμες. Η ΠΕΟ ειναι με δυο λογια κατι σαν το ανεπισημο "υπουργειο εθνικης οικονομιας" και "κεντρο οικονομικων μελετων" του ΑΚΕΛ.

Η περιοδος απο το 1980 και μετα ειναι μια πορεια προς την οικονομικη υφεση, κατι που η διαπισωση του τουλαχιστον (αλλα και η αντιμετωπιση του) αφορα πρωτα και κυρια την ΠΕΟ και μετα τον υπολοιπο ακελικο μηχανισμο.

Εκτος απο αυτο, η εργατικη ταξη μπορει να μην ειναι σημερα διεθνιστικη ωστοςο ειναι λιγοτερο εθνικιστικη απο τους μικροαστους με τους οποιους εχει να κανει περισσοτερο ο κομματικος παρα ο συνδικαλιστικος οργανισμος. Με αυτη την εννοια ειναι μικροτεροι οι κινδυνοι

οργανωτικης συρρικνωσης της ΠΕΟ απο τον "ενδοτισμο", που μπορει να τον περασει και για "διεθνισμο".

Αντιθετα οι "κομματαρχες" ενδιαφερονται περισσοτερο για την εκλογικη δυναμη και την ενοτητα του κομματος, και ειναι πιο ευαισθητοι στα μικροαστικα εθνικιστικα στοιχεια μεσα στις ομαδες βασης του και στην πιθανοτητα να μην επικρατησει τελικα ο Γκορμπατσωφ και να εχουν παλι να κανουν με τους τυπους της "Σοβιετισκαγια Ρωσια".

πόσο μεγάλες είναι οι διαφωνίες τους

Απο πολιτικη αποψη κανεις, ουτε απο τους "σκληρους" ουτε απο τους "ρεαλιστες" του ΑΚΕΛ-ΠΕΟ, δεν μπορει να αφηθει τελειως ουτε στο "πνευμα του Νταβος", ουτε και στην συνεργασια με το ΔΗΣΥ. Στο βαθμο που οι εξελιξεις απαλυνουν το προβλημα της προωθησης της "ενδοτικης" πολιτικης χωρις να πληγεται η αντισυναγερμικη και πατριωτικη εικονα του κομματος στην βαση και την εκλογικη του πελατεια, οι σημερινοι αντιπαλοι δεν θαχουν κανενα προβλημα να τα "βρουν" και να ξανακτισουν την "μονολιθικοτητα" του κομματος. Και για την ωρα τα πραγματα πανε κατα χει. Ο Βασιλειου πατρνει ανεξοδη για το ΑΚΕΛ υποστηριξη απο τον Κληριδη, που φαινεται ετοιμος να "θυσιαστει" για χαρη της λυσης του Κυπριακου. Το προβλημα που παραμενει για την ωρα ειναι περισσοτερο οι δυνατοτητες καποιας ΕΟΚΑ Γ' να ανατιναξει ολο αυτο το κλιμα παρα η αντιδραση της κομματικης βασης.

Το προβλημα της αντιδρασης της κομματικης βασης στην εκλογικη ηττα του '85 ξεπεραστηκε αρκετα ανωδυνα για την κομματικη γραφειοκρατια. Ουτε ηταν αυτο που δημιουργησε τα ρηγματα στην "μονολιθικοτητα", επειδη τελικα η κριτικη της βασης για την ηττα του 1985 αφορουσε κυρια ενα ζητημα πανω στο οποιο ειχε διαπαιδαγωγηθει ολα τα προηγουμενα χρονια, και που εκαιγε εξισου και την ηγεσια: το χασιμο των ψηφων. Δεν αμφισβητηθηκε ουτε ο ρεφορμιστικος εκλογικος προσανατολισμος του κομματος ουτε ο εθνικισμος του. Η πλειοψηφια της ηγεσιας συμφωνησε με την βαση... ο αντισυναγερμιση, η "σκληροτερη" πολιτικη στο Κυπριακο και μια πιο "καλοφτιαγμενη" Χαραυγη μπορούσαν να ξανακερδισουν τις χαμενες ψηφους. Οσο για την δυσφορια της βασης για την επιλογη του αστου Βασιλειου, η ηγεσια ειχε ενα επιχειρημα στο οποιο κανενας δεν μπορεσε να δώσει πειστικη απαντηση: "πως αλλιως θα κερδισουμε τις εκλογες;".

Η βαση του κομματος χρησιμοποιηθηκε εξισου και απο τις δυο πλευρες της ηγεσιας. Η κυριαρχη ταση χρησιμοποιησε τον αντισυναγερμιση και τον πατριωτισμο της κομματικης και εκλογικης βασης, ενω η μειοψηφια χρησιμοποιησε τις δημοκρατικες διαθεσεις της βασης, χωρις ομως ποτε να τολμησει να πει στην βαση για ποια πολιτικη ηθελε τα δημοκρατικα της δικαιωματα. Πως μπορούσαν αλλωστε οπως προτεινε η "Αριστερη Πτερυγα της

ΕΔΕΚ" να "δωσουν την μαχη στις ομαδες βασης του κομματος" και "να εχουν σοβαρες πιθανοτητες να κερδισουν" (7) με ενα "ενδοτικο" και οχι αντισυναγερμικο προγραμμα;

1. "Σοσιαλιστικη Εκφραση" αρ. 177 Μαρς 88

2. "Αληθεια" 18/4/88. Και μετεκλογικα ο ιδιος ο Κανναουρος εχει δειξει πολυ πιο καθαρα οτι το προβλημα του ηταν η συνεχιση της συνεργασιας με το ΔΗΣΥ. Στο "ΕΜΠΡΟΣ" της 24 Ιουλη γραφει: "ΝΑ ΠΑΥΣΕΙ λοιπον, η μαζοχιστικη και καταστροφικη τακτικη και νοοτροπια του κατατεμαχισμου και της ταξινόμησης του λαου μας σε πατριωτικες και μη πατριωτικες δυναμεις... Δεν δικαιουμαστε να μονοπωλουμε τον πατριωτισμο και, πολυ περισσοτερο να απονεμουμε πιστοποιητικα πατριωτισμου ως να ηταν ο λαος και οι πολιτικες του δυναμεις προιον για δημοπρασια!... Ειναι καιρος να επιμενουμε να βρισκουμε καποιο... συναινετικο στοιχειο που θα επιτρεπει και θα προαγει την κοινή δραση ολων των πολιτικων δυναμεων".

3. "Χαραυγη" 23/3/88

4. "ΑΛΗΘΕΙΑ" 26/10/86, απο συνεντευξη του θεοδωρακη στο Περιοδικο "ΕΝΑ"

5. "Φιλελευθερος" 24/4/88

6. Αξιζει να παρατηρησουμε οτι η ιδια "Σοβιετισκαγια Ρωσια" που υποστηριξε τους "απορριπτικους" μετα τις εκλογες του '85 ειναι αυτη που εκφρασε τις περισσοτερες αντιδρασεις στην πολιτικη του Γκορμπατσωφ γενικα, και οτι το "Εργατικο Βημα" με την σειρα του στα τευχη της 20/4/88 και 27/4/88 αναδημοσιευει τις απαντησεις της Πραβδα εναντιον της "Σοβιετισκαγια Ρωσια"

7. Αρθρο Θ. Δημητρίου "Σοσιαλιστικη Εκφραση" 173 Νομβρης '87

ΟΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Το 1985 οι αντιφάσεις των αστών δημιουργήσαν ρήγματα στον εθνικισμό των μαζών, τα οποία αναποφευκτα επεκταθηκαν και στην πολιτική της ταξικής συνεργασίας για να "αντιμετωπισθούν οι εθνικοί κίνδυνοι". Τα τελευταία χρόνια έγιναν μια σειρά εργατικοί αγώνες (ενδυσή, τραπεζές, ΡΙΚ, αμιαντορυχοί, Κυπριακές αερογραμμές, βοήθοι χωρομετρες) που, παρόλο που στην πλειοψηφία τους ήταν αμυντικοί, ξεφύγαν από τα όρια της "πολιτισμένης διαφωνίας" μέσα στα πλαίσια της συνεργασίας των τάξεων. Οι εργατρείς της ενδυσής αμφισβήτησαν την μεσολαβή του υπουργείου και την προτροπή της ηγεσίας των συντεχνιών τους να την δεχτούν. Οι τραπεζικοί το ίδιο. Οι αεροσυνοδοί αγνόησαν τον "Κώδικα Βιωματικών Σχέσεων".

Είναι σίγουρο ότι η μεγαλύτερη μαχητικότητα αυτών των αγώνων δεν οφειλόταν μόνο στις οικονομικές και κοινωνικές αλλαγές που μεσολαβήσαν, αλλά και στο ότι η εργατική τάξη ενόησε να την βαραίνει λιγότερο το φαντάσμα της "εθνικής ενότητας" εξαιτίας του "εθνικού προβλήματος", κάτι στο οποίο επαίεε μεγάλο ρόλο η στάση των "ενδοτικών" το 1985. Η εμφάνιση και το δυναμισμό μιας "απορριπτικής" ΕΟΚΑ Γ' μπορεί να θάψει αυτά που κερδήθηκαν από αυτή την αποψη.

Αλλά και από την γενικότερη κοινωνική αποψη, όσο και αν δημαγωγεί ένα κομμάτι της επιδοχής ΕΟΚΑ Γ' γύρω από την οικολογία, τα δικαιώματα των γυναικών, των ομοφυλοφίλων, της νεολαίας και άλλων καταπιεσμένων στρωμάτων, στην εξέλιξη του θα αποδειχθεί ο χειρότερος εχθρός τους.

Ενα από τα συνθήματα του είναι η

στρατεύση των γυναικών - η "ισότητα" στην καταπίεση. Ούτε μπορούν να αποφυγούν σαν "απορριπτικοί" να ανησυχούν για "το πρόβλημα της υπογεννητικότητας στην Κύπρο και την Ελλάδα και την πολιτική του προεκτασή σε σχέση με την τρομακτική υπεργεννητικότητα στην Τουρκία. (1)

Το δυναμισμό του εθνικισμού και του ρατσισμού εναντίον στους εποίκους και τους τουρκούς δεν προκειται σίγουρα να ευνοήσει την εμφάνιση μέσα στις μαζές μιας θετικής στάσης απέναντι σε άλλους "Ξένους" ή "διαφορετικούς" όπως οι ομοφυλοφιλοί ή οι μηχανοβίοι.

Όσο για την νεολαία, η νοτιο Κυπρος προχωράει με βήμα γοργό να φτάσει την Ελλάδα σε αυτοκτονικές νεών στο στρατό. Μπορεί οι "προοδευτικοί" της ΕΟΚΑ Γ' να ζητήσουν "καλύτερη μεταχείριση" στον στρατό για να γίνει πιο "αξιομαχός", τώρα όμως που εμφανίστηκε και εδώ ο πρώτος αντιρρησίας συνειδητής, δεν είναι δύσκολο να φανταστεί κανείς ποση υποστήριξη θα πάρει από τους υπερμαχούς της "αμυνας".

Υπάρχουν παρομοία ιστορικά προηγούμενα. Μεγάλος αριθμός από ομοφυλοφίλων και μέλη άλλων καταπιεσμένων στρωμάτων τραβήχτηκαν από την αρχική "ριζοσπαστική" δημαγωγία του χιτλερικού εθνικοσοσιαλισμού, και έγιναν μέλη της παραστρατιωτικής οργάνωσης των μελανοχιτώνων, των γνωστών Ες Α. Όταν όμως έγινε ενοχλητικό το γεγονός ότι εκτός από εβραίους και κομμουνιστές οι "μελανοχιτώνες" χτύπησαν και τους αστούς ο Χίτλερ τους εσφάξε στις 30 Ιουνίου 1934, την "νύχτα των μεγάλων μαχαιριών". Το χιτλερικό καθεστώς αφού κατέλαβε την εξουσία έστειλε στα στρατοπέδα συγκέντρωσης και τους φουρνούς όχι μόνο εβραίους και κομμουνιστές αλλά και γυφτούς, διανοητικά καθυστερημένους, ομοφυλοφίλους - όλους τους "διαφορετικούς" και "περιθωριακούς". Αυτό ήταν το τμήμα της πίστης που έδωσαν αυτά τα κοινωνικά στρώματα στην "ριζοσπαστική" δημαγωγία που συνοδεύει την γέννηση του ναζισμού.

Τα σχέδια των "απορριπτικών", και των επίσημων κομμάτων αλλά, πολύ πιο σημαντικό, των μαχητικών "ριζοσπαστών απορριπτικών" που θέλουν να κάνουν την σωβινιστική ρατσιστική πολιτική τους το περιεχόμενο ενός λαϊκού κινήματος, θα πρέπει να παρουν μια εξίσου δυναμική μαζική απάντηση από το ίδιο το εργατικό κίνημα.

Δυστυχώς από ότι φαίνεται οι μόνοι που αυτή την περίοδο μπορεί να θηλήσουν να τους εμποδίσουν θα είναι το επίσημο αστικό κράτος και η "ενδοτική" μερίδα της αστικής τάξης, για να μη τους χαλάσουν τα σχέδια για μια "συνεταιρική" λύση. Αυτοί ίσως μπορέσουν να εμποδίσουν τους "απορριπτικούς" να επιτύχουν τους πολιτικούς τους στόχους.

Αυτό όμως γίνεται με τέτοιο τρόπο που το εργατικό κίνημα βγαίνει και πάλι χαμένο. Αν το αστικό κράτος στην ν. Κύπρο αντιμετωπίσει τους μαχητικούς ριζοσπαστές "απορριπτικούς" με αστυνομική καταστολή όπως έγινε στην Ελλάδα, το αποτέλεσμα θα είναι να δυναμώσουν σαν πόλος έλξης αυτών που θέλουν να πάνε εναντίον στην κρατική καταπίεση και την αστική εξουσία, και σε βάρος των δυνατοτήτων εμφάνισης μιας διεθνιστικής επαναστατικής αριστεράς.

Βεβαία οι "ενδοτικοί", αριστεροί και δεξιοί, βρίσκονται σήμερα σε διαφορετική θέση από αυτή του '85. Πρώτα, τα μαθήματα από τα παθήματα του '85 τα οποία ακόμα προσπαθούν να ξεπεράσουν, τους κάνουν να φυλαχονται περισσότερο. Και έχοντας την πολιτική εξουσία δεν είναι πια υποχρεωμένοι να αντιπαραταχθούν ιδεολογικά στους "απορριπτικούς", μπορούν να αντιδράσουν πιο εμμεσα.

Έτσι το ΑΚΕΛ το ΔΗΣΥ και ο Βασιλείου προτίμησαν να δοκιμάσουν να εκφυλίσουν τους μαχητικούς απορριπτικούς, να τους αποδυναμώσουν κανόντας τους ένα απλό τμήμα ενός πιο "μετριοπαθούς" εθνικιστικού αλλά όχι "αντι-Νταβός" μαζικού κινήματος. Στην Αθήνα χρησιμοποίησαν τις οργανώσεις τους για να ελεγχουν τις κινητοποιήσεις εναντίον στο Νταβός, συμμετέχοντας σε αυτές και αφαιρώντας τους ένα μεγάλο μέρος της αιχμής τους εναντίον στο Νταβός και την πολιτική της ελληνικής κυβέρνησης.

Στην ν. Κύπρο κατά την επίσκεψη του Οζαλ στην Αθήνα οργάνωσαν οι ίδιοι χωριστά από τα απορριπτικά κομμάτια εκδηλώσεις και πορείες στις οποίες κρατήσαν μια αντιφατική στάση. Από την μια οι ανακοινώσεις δήλωναν ότι δεν ήταν εναντίον στην "προσεγγίση" Ελλάδας και Τουρκίας, και δεν στρέφονταν εναντίον στις επιλογές της Ελληνικής κυβέρνησης. Συγχρόνως όμως υπήρχε αρκετό κλίμα αντι-Οζαλ ώστε να ξεγελάσουν αρκετοί μαχητικοί εθνικιστές και να μην δυναμώσουν οι άλλες εκδηλώσεις. Το ΑΚΕΛ στην δικία του "αντικατοχική" πορεία προς την "γράμμη Αττίλα", προβάλε συγχρόνως την "επανάπροσεγγίση" με τους τουρκοκυπρίους". Φυσικά εκείνο που είχαν πραγματικά στον νου τους ήταν η επανάπροσεγγίση με την πατριωτική τους βάση. Η πορεία "Η ΚΥΠΡΟΣ ΕΡΩΤΑ - ΠΡΟΣ ΤΙ Η ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΟΖΑΛ" ήταν ιδιαίτερα αντιφατική. Οργανώθηκε από τις "οργανώσεις αγώνιστων της ΕΟΚΑ" που βρυκολακίσαν τελευταία. Αλλά επικεφαλής ήταν και ο αντιπρόεδρος του ΔΗΣΥ Μάτσας, ξεκαθαρός και δηλωμένος "ενδοτικός" και υπέρ του Νταβός. Παρομοία έγιναν με την επίσκεψη Γιλμαζ στον βορρα όπου φάνηκε πια και η επιτυχία της τακτικής των "ενδοτικών" διότι οι εκδηλώσεις ήταν πολύ μικρότερες.

Η επιτυχία αυτής της πολιτικής σε συνδυασμό με την "απορριπτική" στάση των Ντενκτάς στην νέα πρωτοβουλία του Γκουεγιάρ που καθήσυχασε τους εδώ απορριπτικούς, έχουν για την ώρα αμβλύνει την αντιπαραθεση "ενδοτικών" και "απορ-

ριπτικών" καθώς και τους ερεθισμούς για την δημιουργία μιας ΕΟΚΑ Γ' που θα είχε στόχο να αποτρέψει την πιθανότητα μιας "συμβιβαστικής" λύσης. Φυσικά τίποτα δεν εγγυάται ότι τα πράγματα δεν μπορούν να εξελιχθούν και μάλιστα πολύ ξαφνικά προς την προηγουμένη κατάσταση αντιπαραθέσης.

Η ΣΤΑΣΗ ΜΑΣ

Σε μια τέτοια περίπτωση εμείς δεν θέλουμε ούτε να μετατρέψουν τα ΜΑΔΔ τους ριζοσπαστές "απορριπτικούς" σε "πατριωτές λαϊκούς ηρώες" ούτε να "αραιωθεί" ο εξαλλος σωβινισμός τους μέσα σε ένα μαζικότερο και "μετριοπαθέστερο" αλλά πάλι εθνικιστικό κίνημα. Αυτό που θα θέλαμε να μπει στην θέση τους είναι μια πολιτική αντιμετώπιση από τις εργαζόμενες μαζές, τις συντεχνίες και τις άλλες εργατικές οργανώσεις που συνδιασμένη με την αρνήση της "αμυνας" και γενικότερα του μιλιταρισμού θα έχτιζε μια μαζική αντιπαραθεση με τους "απορριπτικούς".

Και αυτό επειδή είμαστε εναντίον στους "μαχητικούς" απορριπτικούς εξαιτίας του σωβινισμού που καλλιεργούν μέσα στην ελληνοκυπριακή κοινωνία και όχι για τον "πρακτικό" λόγο ότι μπορεί να "ανατιναξούν" μια "συμβιβαστική λύση". Τους ελληνοκυπρίους επαναστάτες και διεθνιστές, πρέπει να ενδιφερεί κυρία να αντιδράσουν σε κάθε προσπάθεια της "δικίας μας" αστικής τάξης, όχι μόνο της "απορριπτικής" αλλά και της "ενδοτικής" μερίδας της, να επιβάλει τις λύσεις που αυτή προτίμα σε βάρος και παρά την θηλήση των τουρκοκυπρίων και των εποίκων. Οι επαναστάτες πρέπει να είναι ουδέτεροι απέναντι στις προσπάθειες της κάθε αστικής τάξης να πετύχει μια ευνοϊκότερη λύση για τον εαυτό της. Για το εργατικό κίνημα δεν έχει ιδιαίτερη σημασία αν θα υπογραφεί ή όχι μια "συνεταιρική" λύση στα γρηγόρα.

Ενώ είμαστε ουδέτεροι και αδιαφοροί στο θέμα της "λύσης", δεν μπορούμε να μείνουμε "ουδέτεροι" στον καθαρά αναμεσα σε "απορριπτικούς" και "ενδοτικούς". Ολοκληρή την περίοδο που περναμε από το '85 και μετά οι κίνδυνοι από τις άμεσες πολιτικές προοπτικές του "απορριπτικού" μετώπου συνεχίζουν να καθορίζουν την στάση μας, για παραδειγμα στις εκλογές, μια που λείπει μια επαναστατική επιλογή. Ψηφίσαμε και θα ψηφίζουμε ΑΚΕΛ όχι μόνο επειδή είναι το ρεφορμιστικό κομμάτι του πιο συνειδητοποιημένου τμήματος της ελληνοκυπριακής εργατικής τάξης, όχι μόνο επειδή είναι "αριστερό" κομμάτι, αλλά και επειδή εξαιτίας της "ενδοτικής" πολιτικής του εμφανίζεται σαν λιγότερο πατριωτικό από την σωβινιστική ΕΔΕΚ που αυτοπεριγράφεται και αυτή σαν "αριστερό" κομμάτι. Ψηφίζουμε αυτή την περίοδο το "ενδοτικό" ΑΚΕΛ επειδή τα κέρδη οποιοδήποτε κομματιού του "απορριπτικού" μετώπου σημαί-

νον συγχρονως το δυναμωμα της εθνικιστικης ιδεολογιας μεσα στις μαζες, την αυξηση της αυτοπεποιθησης και κινητοποιησης των πιο σωβινιστικων στοιχειων, και την ελατωση της αυτοπεποιθησης η της δυνατοτητας να κινητοποιηθουν τα λιγοτερο εθνικιστικα.

Ακομα θα υποστηριξουμε τις διαφορες "ενδοτικες" εκδηλωσεις, οπως αυτες για την "επαναπροσεγγιση", παρα την υποκρισια αυτων που τις οργανωνουν.

Αυτο δεν μας μετατρεπει σε τμημα του "ενδοτικου" μετωπου. Η δραση μας μπορει να στρεφεται κυρια εναντια στους "απορριπτικους" ταυτοχρονα ομως στρεφεται και εναντια στους "ενδοτικους". Οχι μονο επειδη ξεσκεπαζει την υποκρισια τους και τις προθεσεις τους αλλα και επειδη εχει στοχους αντιθετους και απο αυτους του "ενδοτικου" μετωπου.

Οι "ενδοτικοι", οσο και αν τους κατηγορουν οι "απορριπτικοι" για "μειοδοτες", στην πραγματικοτητα δεν ψαχνουν παρα εναν αλλο δρομο για περισσοτερα εθνικα κερδη.

Αντιθετα οι διεθνιστες δεν προσπαθουν οπως αυτοι να πετυχουν την "καλυτερη δυνατη για μας τους ελληνοκυπριους λυση, κατω απο τις περιστασεις". Το σημαντικό είναι να παψει η ελληνοκυπριακη εργατικη ταξη να βλεπει οτι εχει διαφορετικα και αντιθετα συμφεροντα απο τους τουρκοκυπριους, τους τουρκους και τους εποικους εργατες και καποια κοινα συμφεροντα με τους "δικους της" ελληνοκυπριους και ελληνες αστους, δηλαδη η διαπαιδαγωγηση της στον διεθνισμο εστω και αν αυτο σημαινει τις μεγαλυτερες εθνικες θυσιες:

"Ο διεθνισμος συνισταται στην ρηξη με τους δικους σου σοσιαλισμους (δηλ. με τους αμυνιτες) και με τη δικη σου ιμπεριαλιστικη κυβερνηση... στην αποφαση σου να δεχτεις τις πιο μεγαλες εθνικες θυσιες... αν αυτο ωφελει στην αναπτυξη της διεθνους εργατικης επαναστασης." (2)

Επειδη το "ενδοτικο" μετωπο θελει και αυτο εθνικα κερδη, δεν διαφωνει καθολου με το "απορριπτικο" οταν προκειται για τον στρατο και την ολο και μεγαλυτερη αυξηση των πολεμικων δαπανων. Αντιθετα οι διεθνιστες δεν υποστηριζουν σε καμια περιπτωση την αμυνα της αστικης πατριδας σε αδικους πολεμους οπως αυτοι της περιόδου '63-'74 και σαν αυτους για τους οποιους προετοιμαζονται οι αστοι:

"Σ' ενα αντιδραστικο πολεμο μια επαναστατικη ταξη δεν μπορει παρα να ευχεται την ηττα της κυβερνησης της.

Αυτο είναι αξιωμα...

... Ο προλεταριος δεν μπορει ουτε να καταφερει ταξικο χτυπημα στην κυβερνηση του, ουτε να δώσει

(στην πραξη) το χερι στον αδελφο του, τον 'Ξενο' προλεταριο, τον προλεταριο της χωρας που βρισκεται σε πολεμο μαζι 'μας', χωρις να διαπραττει 'εσχατη προδοσια', χωρις να συμβαλλει στην ηττα..." (3)

Ετσι η επαναστατικη πολιτικη που ξεσκεπαζει την υποκρισια και την επιθετικότητα της "δικιας μας" αστικης ταξης και υποστηριζει εναντια της το δικαίωμα των τουρκοκυπριων για αυτοδιαθεση σιγουρα δεν είναι το ειδος της βοηθειας που ζητανε οι "ενδοτικοι".

Ωστοσο ασχετα με τις προθεσεις τους που δεν είναι καθολου καλες, η πολιτικη των "ενδοτικων" αφνει σημαντικα περιθωρια στην επαναστατικη αριστερα. Ολες αυτες οι παραδοχες (μεχρι και αλληλοκατηγοριες) για "τα τρομερα λαθη που εκανε και η μερια μας" μπορει να μην οφειλονται βεβαια στο οτι ξαφνικα οι "ενδοτικοι" πολιτικοι, δημοσιογραφοι ή διανοουμενοι αποκτησαν τυφεις συνειδησης. Ωστοσο είναι αναγκασμενοι, για να αντισταθμισουν την πολιτικη φθορα που τους προκαλει η "απορριπτικη" δημαγωγια και να αντιμετωπισουν την κατηγορια της "εθνικης μειοδοσιας", να προβαλουν την λογικη οτι μπορει να μην είναι τοσο "καλη" η λυση που είναι ετοιμοι να δεχτουν, αλλα αφου "φταιξαμε και μεις στο παρελθον" πρεπει αναποφευχτα "να δεχουμε οτι μπορούμε να παρουμε σημερα".

Ετσι αναγκαστηκαν, ιδιαιτερα το '85, να αρχισουν να βγαζουν στην φορα, να ξαναθυμιζουν σε καποιο μικρο βαθμο, (με πολυ "τακτ" βεβαια...) γεγονοτα που δειχνουν οτι δεν ηταν μονο η τουρκοκυπριακη αστικη ταξη επιθετικη αλλα και η ελληνοκυπριακη. Γεγονοτα που πραγματι πρεπει να θυμηθει ή να μαθει η ελληνοκυπριακη εργατικη ταξη για να μπορεσει να αρχισει να ξεπερνα τον εθνικισμο της.

Και πρεπει να εκμεταλλευομαστε τις ευκαιριες που οι ιδιοι οι "ενδοτικοι" δημιουργουν για να προβαλλουμε την δικια μας πολιτικη. Πολυ χαιρομαστε, πρεπει να πουμε, που ανακαλυψατε ξαφνικα οτι "κανατε λαθη", επειδη ετσι μας δινετε και μας την δυνατοτητα να αναφερθουμε σε αυτα τα γεγονοτα, και να δειξουμε οτι δεν ηταν "λαθη" αλλα συνειδητη επιθετικη πολιτικη, που απλα ειχατε την ατυχια να αποτυχει. Αν δεν ειχανε αποτυχει τα σχεδια σας, ολες εκεινες οι σφαγες απο το '63 ως το '67 αντι να ονομαζονται σημερα "λαθη" θα καταληγαν "εθνικες εορτες". Και αυτο σημαινει οτι οι υποσχεςεις σας οτι δεν θα ξανακανετε τετοια "λαθη" είναι κουφιες.

προοπτικες για τους διεθνιστες

Οι μαχητικοι "απορριπτικοι", ο κινδυνος εμφανισης μιας ΕΟΚΑ Γ' και ο τροπος που θα την αντιμετωπισει ο κρατικός και ο δεξιός ή ρεφορμιστικός αριστερός "ενδοτισμός" μπορει να δειξει σε μια μειωψη οτι ο σωβινισμος δεν αντιμετωπιζεται ουτε με την κρατικη κα-

ταστολη ουτε με αφηρημενα και υποκριτικα επιχειρηματα του τυπου "οι τουρκοκυπριοι είναι αδελφια μας" (προπαγανδα της οποιας η ανομολογητη συμπληρωση είναι οτι εχθροι μας είναι οι τουρκοι και οι εποικοι...).

Η περιοδος δινει και τους λογους και τις δυνατοτητες στους ριζοσπαστες σωβινιστες να συγκροτηθουν ξανα. Προσφερε ωστοσο και στην επαναστατικη αριστερα καποιες καινουργιες δυνατοτητες να μιλησει στην μειωψη εκεινη που αισθανεται εστω και ενστιχτωδικα οτι ο "ενδοτισμος" είναι ενας συγκαλυμμενος και υποκριτικος εθνικισμος και για αυτο δεν μπορει να είναι ουτε συνεπης ουτε αποτελεσματικη απαντηση στον εξαλλο "απορριπτικο" εθνικισμο.

Το Νταβος, οι δηλωσεις θεοδωρακη και οι σωβινιστικες αντιδρασεις σε αυτες, οι σωβινιστικες διαδηλωσεις και εκδηλωσεις στην Αθνα και στην νοτια Κυπρο... είναι γεγονοτα που ταραζουν τα στασιμα νερα της προηγουμενης διετίας και ξανανοιγουν συζητησεις και προβληματισμους που μπορουν να ξεφυγουν απο τα παραδοσιακα πλαισια και να επεκταθουν "εφ' ολης της υλης".

Ακομα, ασχετα με τους πραγματικους λογους της διαφωνιας, τα ρηγματα στην "μονολιθικότητα" του ΑΚΕΛ αυξανουν αυτο το ακροατηριο. Οι αντιφασεις του κομματος και οι αντιθεσεις στην ηγεια δημιουργησαν ενα πιο "ανοιχτο" κλιμα και μια διαθεση που μπορει αυτη την στιγμη να διοχετευεται κυρια σε αναζητηση καποιου τροπου μεταφορας στην νοτια Κυπρο της σοβιετικης "γκλασνοστ" αλλα προοπτικα είναι σημαντικη. Δεν χρειαζονται πολλα ακομα γεγονοτα σαν το Τσερνομπιλ και τις απεργιες στην Πολωνια αλλα και τις εδω απεργιες ξεπουληματα και απεργοσπαστικες ενεργειες οπως στην Ενδυση και στις Κυπριακες Αερογραμμες για να αρχισει να χανει την λαμψη της η Γκορμπατσοφικη "ανανωση", και να φανεει σαν αυτο που πραγματικα είναι: "ανασυγκροτηση" των μεθωδων ελεγχου της εργατικης ταξης, και τοση μονο "διαφανεια" οση χρειαζεται για να εξασφαλιστει η συναινεση της εργατικης ταξης στην εκμεταλλευση της απο την "σοσιαλιστικη" γραφειοκρατια ή τους ελληνοκυπριους αστους.

Για να μπορεσει ομως αυτη η μειωψη να αποκτησει πολιτικη αυτοπεποιθηση και να μετατρεφει το διεθνιστικο της ενστικτο σε συνειδητο διεθνισμο χρειαζονται οχι γενικοτητες και αφηρημενα διεθνιστικα συνθηματα αλλα καθαρη πολιτικη και δυνατα επιχειρηματα που θα ξεσκεπαζουν τις αντιφασεις ολων των "ενδοτικων" και ιδιαιτερα την σαθροτητα και υποκρισια του "διεθνισμου" των αριστερων "ενδοτικων". Και προπαντος επιχειρηματα στηριγμενα στην αποκατασταση της ιστορικης αληθειας, σε γεγονοτα και πειστικες εξηγησεις για αυτα που συμβηκαν και συμβαινουν: τι πραγματικα επιδιωκαν και επιδιωκουν οι "δικοι μας", οι ελληνοκυπριοι αστοι, ποια είναι η αληθεια για το επιθετικο παρελθον τους.

Μια επαναληψη μαχητικων οικονομικων εργατικων αγωνων θα δημιουργησει ενα πολυ καλυτερο κλιμα για να προπαγανδισουμε οτι τα επιχειρηματα της "εθνικης ενοτητας", δηλαδη της ταξικης συνεργασιας, καταπολεμιουνται αποτελεσματικα μονο απο μια διεθνιστικη πολιτικη. Συγχρονως θα αφαιρεσει και το μονοπωλιο της σωβινιστικης αγωνιστικης "απορριπτικης" πολιτικης στην μαχητικότητα και αντικυβερνητικότητα. Τι θαχουν να πουν αυτοι για την "εισφορα για την αμυνα" και τις πολεμικες δαπανες, τις οποιες το "ειρηνικο πνευμα" του Νταβος οχι μονο δεν περιορισε αλλα τις αυξησε και στην Ελλαδα και στην νοτια Κυπρο; Τι θαχουν να αντιπροτεινουν οι "προοδευτικοι" "απορριπτικοι" στους ιδιους τους "ενδοτικους" οταν αυτοι ορουνται οτι:

"Αναρωτιεται ενας:... ο σημερινος τροπος της ζωης μας ... δινει στον ανιδεο τριτο παρατηρητη την εικονα μιας χωρας που ουσιαστικα βρισκεται σε κατασταση πολέμου;... Μηπως δουλευουμε οσο πρεπει;... θα δωσουμε παραδειγμα... για να δειξουμε πως ηπραμε - οχι μοναχα οι δασκαλοι, αλλα ολοι μας το λανθασμενο δρομο..."

Μα επιτελους αρκει. Δεν θα βρεθει καποιος που να πει: Αρκετα πληρωνομαστε, αρκει, ας θεσοουμε τερα στις διαρκεις απαιτησεις..." (4)

Παντως η Κυβέρνηση Βασιλείου φαίνεται διατεθειμένη να δώσει ερεθίσματα για να εμφανιστούν και άλλοι εργατικοί αγώνες - η "αξιοκρατία" και η υποσχέση της να "εξυγιανεί" τον κυβερνητικό μηχανισμό και τις ημικρατικές επιχειρήσεις αρχίσαν ήδη να δείχνουν ότι σημαίνουν την συνέχιση και κλιμάκωση των επιθεσεων της προηγούμενης κυβέρνησης εναντίον στους εργαζομένους αυτών των κλάδων. Το ότι αυτό θα γίνει με νέο "δημοκρατικότερο", "διαφανέστερο" και τεχνοκρατικά "ικανότερο" πρόσωπο είναι αμφίβολο αν θα πείσει τους εργαζομένους σε αυτούς τους κλάδους. Και εδώ παντως χρειάζεται μια επαναστατική πολιτική που θα εξηγήσει ότι η "εθνική οικονομία" δεν είναι τίποτα παραπάνω από μια πετυχημένη διαφημιστική ονομασία του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού, της οποίας η ειλικρίνεια δεν απεχει και πολύ από την γνωστή διαφήμιση τραπεζας η οποία είναι, λέει, "μεγάλη και ανθρωπινή για να σας εξυπηρετεί". Ιδιαίτερα πρέπει να εξηγήσουμε ότι οι "προνομιούχοι" εργαζόμενοι στον κρατικό και ημικρατικό τομέα δεν κερδισαν οσα έχουν κερδίσει σε βάρος της υπολοίπης εργατικής τάξης αλλά σε βάρος των αστών.

Η ευθύνη για την εμφάνιση μιας πειστικής επαναστατικής πολιτικής, πέφτει πάνω σε όλους εμάς που βλέπουμε ότι υπάρχει και η ανάγκη και οι δυνατότητες για μια τέτοια πολιτική. Στην περίοδο που περναμε δοθηκαν και θα δωθούν και άλλες ευκαιρίες για επεμβαση σε γεγονότα που θα δημιουργηθούν από άλλους αλλά και για να παρούμε πρωτοβουλίες, εστω και μικρές. Η αντιδραση στην "εκτακτη εισφορά για την αμυνα" (ποιος αμφιβάλλει ότι θα δούμε ακομα μια αύξηση της στο μέλλον;) είναι κάτι που πάντα είναι σημαντικό. Η συμμετοχή σε εκδηλώσεις ή συζητήσεις για θέματα όπως η "επαναπροσεγγιση" είναι πάντα καλές ευκαιρίες για να προβληθεί μια διεθνιστική πολιτική. Και η αντιδραση στην καταδική ενός αντιρρησία συνειδησης που επικαλεστηκε διεθνιστικούς λόγους δίνουν μοναδική ευκαιρία για μια αντικυβερνητική παλη έξω από τα σωβινιστικά πλαίσια, η οποία θα δείξει και τα όρια της ριζοσπαστικότητας και δημοκρατικότητας των μαχητικών απορριπτικών.

1. "Νεα" 10/5/88
2. Λενιν Ελληνικά Απαντα σελ 108 τομος 37
3. Λενιν Ελληνικά Απαντα, τομος 26 σελ. 291-297
4. "Φιλελευθερος" 23/5/88

ΓΙΑ ΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟ

Τον περασμένο Μάρτη η ελληνική επαναστατική οργάνωση ΟΣΕ οργάνωσε τρεις διεθνιστικές εκδηλώσεις, στην Αθήνα την Πάτρα και την Θεσσαλονίκη, όπου εκτός από τον ομιλητή της ΟΣΕ πήραμε μέρος και εμείς καθώς και εκπρόσωπος της τουρκικής επαναστατικής οργάνωσης "Σοσιαλιστής Εργάτης". Το άρθρο που ακολουθεί είναι βασισμένο στις ομιλίες μας σε αυτές τις εκδηλώσεις.

Για αυτό το λόγο είναι συνοπτικό, δεν προσπαθεί να κάνει μια συνολική ανάλυση αλλά να βάλει ξεκαθαρά τις κεντρικές αντιλήψεις μας για το Κυπριακό και την στάση που πρέπει να έχουν οι ελληνοκύπριοι και ελληνες επαναστάτες. Πολυ περισσότερο και αναλυτικότερα στοιχεία, καθώς και οι πηγές σ'αυτά τα στοιχεία που δίνουμε εδώ χωρίς να αναφέρουμε από που τα πήραμε, υπάρχουν στο βιβλίο μας "ΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟ και τα διεθνιστικά καθήκοντα των ελληνοκυπριών επαναστατών".

Πρωτου αρχίσουμε, πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ένα πράγμα. Και στο άρθρο αυτό και στα άλλα άρθρα μας συγκεντρωνομαστε κυρια στο να καταγγείλουμε την επιθετικότητα της ελληνοκυπριακής και της ελληνικής αστικής τάξης, πράγμα που φαίνεται ότι ενοχλεί αρκετο κόσμο. "Γιατι δεν μιλάτε και για τις ευθύνες της τουρκικής αστικής τάξης;" είναι η ερώτηση που αντιμετωπίζουμε. Συνήθως αυτό δεν είναι παρά μια αντιδραση που οφείλεται στον πατριωτισμό που υπάρχει βαθειά ριζωμένος ακομα και σε πολλούς κατά τα άλλα ειλικρινείς αριστερούς, αλλά μερικές φορές είναι μια ειλικρινής απορία που χρειάζεται μια απάντηση.

Το ότι δεν κρατάμε μια "αντικειμενική" στάση, μια "ιση αποσταση" απεναντι στις ευθύνες των αστικών τάξεων που είναι μπλεγμένες στο Κυπριακό δεν οφείλεται καθόλου στο ότι θεωρούμε την τουρκική και την τουρκοκυπριακή αστική τάξη σαν καλύτερες ή λιγότερο κακές από την ελληνική και την ελληνοκυπριακή. Οι λόγοι που το κάνουμε είναι άλλοι. Πρωτα και πιο απλα, ποιος δεν έχει ακουσει στην Ελλάδα και στην ν. Κύπρο με κάθε λεπτομερεια για τις κακές προθέσεις, πράξεις και ευθύνες των "αντιπαλών μας"; Η ίδια η ανάγκη για αντικειμενικότητα θα απαιτούσε από κάθε ειλικρινή αναλυτή στην ν. Κύπρο και στην Ελλάδα να συγκεντρωθεί στις αγνώστες ευθύνες της άλλης πλευρας.

Αλλά περα από αυτό, το πρόβλημα της ελληνικής και της ελληνοκυπριακής εργατικής τάξης είναι η ταξική συνεργασία με τους ελληνες και τους ελληνοκυπριους αστους. Κανένας εργάτης στην Ελλάδα και στην ν. Κύπρο δεν κινδυνεύει να ξεγελαστεί από τον Εβρεν ή τον Ντενκτας και να του δώσει με την θέληση του τους φόρους από τους οποίους πληρώνονται οι στρατιωτικές δαπάνες, ή να κάνει "θυσίες" για να παει καλύτερα η τουρκική "εθνική οικονομία". Κανένας ελληνοκυπριος εργάτης δεν θα συγκινηθεί αν του πει ο Ντενκτας ότι οι πράξεις του βλαπτουν την μια ή την άλλη τουρκοκυπριακή εταιρεία, ενώ όταν τους ειπαι κάτι τετοιο στην τελευταία απεργία των Κυπριακών Αερογραμμών πταν δυστυχώς πολλοι που συγκινηθηκαν από τους κινδύνους για τον "εθνικό μεταφορέα". Αυτό συμβαινει μονο με τους "δικούς μας" αστους. Για αυτο και οι επαναστάτες πάντα επεμεναν ότι το κυριο καθήκον της εργατικής τάξης είναι η παλη εναντια στην "δικια της" αστική τάξη. Για αυτο λοιπον συγκεντρωνομαστε και στο Κυπριακό στην αντιδραστικότητα και επιθετικότητα της "δικιας μας" αστικής τάξης και όχι των εχθρών της.

Το Κυπριακό για την συντριπτική πλειοψηφία στη νοτια Κύπρο και στην Ελλάδα φερνει στον νου "προσφυγες, αγνοούμενοι, καταπάτηση ανθρωπίνων δικαιωμάτων, ιμπεριαλιστικές επεμβασεις, τετελεσμενα της βιας και κατοχή". Η μεγάλη πλειοψηφία θεωρεί ότι η Κύπρος είναι ένα νησι στο οποίο Ελληνες και Τούρκοι ζούσαν "ειρηνικά και αδελφικά" μέχρι που οι επεμβασεις του ιμπεριαλισμού και της Τουρκιας χωρισαν τις δυο κοινοτητες και προκαλεσαν τις τραγωδιες του '74. Βλέπει τους ελληνοκυπριους σαν τα "αθωα θυματα" ιμπεριαλιστικών συνωμοσιών και του "διδυμού εγκληματος" του πραξικοπηματος και της εισβολής. Έτσι το Κυπριακό πρόβλημα θεωρείται ότι αν δεν αρχισε το '74 σημερα παντως

είναι τα "τετελεσμενα του '74". Για αυτο και ολοι πιστευουν στην ανάγκη ενός εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα για την ανατροπή αυτών των τετελεσμένων.

Συχνα ακουμε να παρομοιαζεται το Κυπριακό με το Παλαιστινιακό, το Ιρλανδικό, το πρόβλημα των μαυρών της Ν. Αφρικης, ακομη και με τη Νικαραγουά. Τα συνθηματα "Κυπρος - Παλαιστινή κοινος αγώνας" ή "Κυπρος - Νικαραγουά κοινος εχθρος ο Ιμπεριαλισμός" κυριαρχουν σε πολλές εκδηλώσεις αλληλεγγυης στους Παλαιστινιους ή στο λαο της Νικαραγουάς που γινονται στη νοτια Κύπρο.

Το πραγματικό περιεχομένο των συνθημάτων αυτών είναι "Ελληνοκυπριοι-

Παλαιστίνιοι κοινός αγώνας", ή, όπως ίσως θα ισχυριστούν μερικοί, "Κυπριοί-Παλαιστίνιοι κοινός αγώνας", για να συμπεριλάβουν και τους τουρκοκυπρίους. Το γεγονός όμως παραμένει ότι είναι ελληνοκυπριοί εκείνοι που κάνουν τις εκδηλώσεις και φωνάζουν αυτά τα συνθήματα. Αυτοί οι παραλληλισμοί είναι σίγουρα λανθασμένοι από πολλές αποψεις. Αλλά αν επιμένει κανείς να τους κάνει θα πρέπει να ξεκαθαρίσει ποιοι ήταν οι Παλαιστίνιοι, οι καθολικοί, οι μαυροί της Κύπρου. Ήταν πραγματικά οι ελληνοκυπριοί, ή εστω "όλοι οι Κυπριοί"; Και θα πρέπει να το εξηγήσει, αν δεν θέλει να είναι υποκριτής, όχι με βάση κάποιους τυπικούς νομικούς κανόνες ή διπλωματικούς όρους ή ακόμα σύμφωνα με το ποιος κερδίζει αυτή τη στιγμή τον πόλεμο αλλά βασισμένους στην κοινωνική και οικονομική πραγματικότητα, στην πραγματικότητα που αποτελούσε μέχρι πριν λίγα χρόνια ακόμα την καθημερινή ζωή των ιδίων των λαών των δύο κοινοτήτων.

ΟΙ ΜΑΥΡΟΙ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

Υπάρχουν παρα πολλά στοιχεία που δείχνουν αυτή την πραγματικότητα αλλά εδώ θα αρκεστούμε μόνο σε μερικά που είναι νομιζουμε αρκετά χαρακτηριστικά ώστε να προβληματίσουν κάποιον που δεν έχει βαλτώσει για καλά μέσα στις εθνικιστικές προληψεις.

Μια συνοπτική αλλά και πολύ χαρακτηριστική περιγραφή για την οικονομική κατάσταση που υπήρχε στη Κύπρο τις τελευταίες δεκαετίες βρίσκουμε σε ομιλία του τότε Γ.Γ. της ΠΕΟ Ζιάρτιδη:

"Μεσα στα τελευταία εξήντα χρόνια η οικονομία της Νήσου (Εμπόριο, υπηρεσίες, βιομηχανία) περσσε κατω από τον σχεδόν πλήρη έλεγχο της ελληνικής πλειονότητας του πληθυσμού... Η ελληνική κυπριακή αστική τάξη δεν επεδίωξε, αντιθέτως απέφυγε, ίσως μάλιστα να αρνήθηκε την οικονομική συγχώνευση των δύο κοινοτήτων. Ούτε μικτές εμπορικές επιχειρήσεις, ούτε μικτές υπηρεσίες, ούτε Τούρκοι μετοχοί στις κυπριακές τραπεζικές επιχειρήσεις, ούτε καν Τούρκοι υπάλληλοι". (1)

Το ότι δεν προσλαμβάνονταν από τους ελληνοκυπρίους ούτε καν τούρκοι υπάλληλοι είναι ένα γεγονός που πολύ λίγο δίνει την πραγματική διάσταση των διακρίσεων σε βάρος των τουρκοκυπρίων. Ακόμα ένα γεγονός είναι ότι η εκκλησία, ο μεγαλύτερος ιδιοκτήτης ακίνητης περιουσίας στη Κύπρο, δεν πουλούσε ούτε νοικίαζε καταστήματα, σπίτια ή κτήματα σε τούρκους.

Αυτό όμως που δείχνει ακόμα πιο χαρακτηριστικά την οικονομική ανισότητα ανάμεσα σε ελληνοκυπρίους και τουρκοκυπρίους είναι μερικά στατιστικά στοιχεία από τα οποία φαίνεται το μερίδιο που

Αυτή η κοινωνική και οικονομική πραγματικότητα έρχεται τελείως σε αντίθεση με την σύγκριση των Παλαιστίνιων και των μαυρών με τους ελληνοκυπρίους ή γενικά με "όλους τους Κυπρίους" γιατί αυτή η καθημερινή πραγματικότητα είχε σαν κυρία χαρακτηριστικά της την οικονομική και κοινωνική ανισότητα των δύο κοινοτήτων και την εθνική καταπίεση των τουρκοκυπρίων από τους ελληνοκυπρίους, τουλάχιστον μέχρι το '74 αλλά, όσο και αν φαίνεται περίεργο, ακόμα και μετά.

Μέχρι και το '74, οι τουρκοκυπριοί ήταν πολίτες δεύτερης κατηγορίας, στερούνταν στοιχειώδη ανθρωπιά διακαιώματα, εκαναν τις χειρότερες και πιο κακοπληρωμένες δουλειές, δεν είχαν προοπτικές οικονομικής και κοινωνικής ανέλιξης. Σύμφωνα με αυτή την πραγματικότητα, μόνο οι τουρκοκυπριοί θα μπορούσαν να παρομοιάζονται με τους μαυρούς, τους παλαιστίνιους, και τους καθολικούς της Β. Ιρλανδίας.

είχε η κάθε εθνότητα στην οικονομία. Οι τουρκοκυπριοί σε όλους τους τομείς της οικονομίας έχουν πολύ μικρότερο μερίδιο από το πληθυσμιακό τους ποσοστό που ήταν γύρω στο 18%.

Τα στοιχεία που παραθετούμε είναι από επίσημη έκδοση του Τμήματος στατιστικής και έρευνών του 1964 (summary of main statistical data r.N. 1764) και αναλύουν την σχετική συμμετοχή κατά εθνική κοινότητα σε τομείς της οικονομίας.

Εθνικά μερίδια στην οικονομία

	Ελληνες	Τούρκοι
Γεωργική παραγωγή ('63)	87.4	12.6
Αμπελουργικά (62)	87	13
Κτηνοτροφικό εισόδημα (63)	86	14
Παραγωγή Μεταλλευμάτων (62)	95.25	4.74
Εισαγωγές (63)	96.1	3.9
Εξαγωγές (63)	99.5	0.5
Βιομηχανία (62)	93.8	6.2

Οι ελληνοκυπριοί όχι μόνο έχουν τον πλήρη έλεγχο των βασικών τομέων της οικονομίας, βιομηχανία, εισαγωγές-εξαγωγές αλλά φαίνεται ότι μπορούν να ελεγχουν και τις οικονομικές δραστηριότητες των τουρκοκυπρίων. Και

αυτό γιατί αν παρούμε υποψη μας ότι η Κύπρος ήταν κυρία αγροτική χώρα, ότι οι εξαγωγές της αποτελούνταν κυρία από γεωργικά προϊόντα, και προσεξουμε ότι οι τουρκοκυπριοί με ένα ποσοστό 13% της αγροτικής παραγωγής είχαν μόνο 0.5% των εξαγωγών, καταλαβαίνουμε ποσο εξαρτώμενοι ήταν από τους ελληνοκυπρίους εμπορους.

Οι ελληνοκυπριοί αστοί δεν έπαψαν την περίοδο της "ειρηνικής" κοινής συνυπαρξης με τους τουρκοκυπρίους στο ίδιο κράτος, από το 1959 μέχρι το 1963, να κάνουν ότι μπορούσαν για να χειροτερέψουν ακόμη περισσότερο την θέση των αντιπαλών τους. Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτής της στάσης ήταν η προσπάθεια κατασκευής αλευρομύλου το 1962 από τους τουρκοκυπρίους κεφαλαιοκράτες για τον οποίο ο ελληνοκυπριός υπουργός αρνήθηκε να τους παραχωρήσει τη σχετική άδεια με τη δικαιολογία ότι υπήρχαν ήδη αρκετοί ελληνοκυπριακοί αλευρομύλοι.

Η οικονομική ανισότητα όμως δεν επηρέαζε μόνο τους τουρκοκυπρίους αστούς οι οποίοι δεν μπορούσαν να αναπτυχθούν αλλά και όλες τις άλλες κοινωνικές τάξεις τους μικροαστούς, τους αγρότες, ακόμα και τους εργάτες. Φαι-

Η ΕΘΝΙΚΗ ΔΙΑΜΑΧΗ

Η οικονομική και κοινωνική αυτή ανισότητα εμφανίζονταν σαν εθνική χαρακτηριστική. Οι δυνατότητες για κοινωνική και οικονομική εξέλιξη εξαρτιώνταν, εκτός από την οικογενειακή προέλευση, από το αν προερχόνταν κάποιος από πλούσια ή φτωχή οικογένεια, και από την εθνική καταγωγή, από το αν ήταν κάποιος Έλληνας ή Τούρκος της Κύπρου. Αυτός ο ανταγωνισμός αναποφευχτά εκφραστηκε σαν εθνική διαμάχη ανάμεσα στις δύο κοινότητες και συνεβαλε πανω από όλα στο να αναπτυχθεί ο εθνικισμός σε όλες τις τάξεις της κοινωνίας.

Το ποσο είχε ριζώσει ακόμη και μέσα στους εργαζομένους ο εθνικισμός φαίνεται από το γεγονός ότι το '62 οι ελληνοκυπριοί δημοσιοί υπάλληλοι απείλησαν με γενική απεργία αν η κυβέρνηση προχώρουσε στην εφαρμογή της συνταγματικής διατάξης για πρόσληψη στη δημοσία υπηρεσία αναλογίας 30% τουρκοκυπρίων εναντί 70% ελληνοκυπρίων.

Η ανισότητα ανάμεσα στις δύο κοινότητες και η εθνική καταπίεση των τουρκοκυπρίων δεν ήταν το αναποφευκτό αποτέλεσμα του γεγονότος ότι οι τουρκοκυπριοί ήταν μειοψηφία. Οι Αρμένιοι που αποτελούσαν μια ελάχιστη μειοψηφία του πληθυσμού, μόνο το 0.6%, ήταν μια ευμερούσα κοινότητα, και κοινωνικά και οικονομικά: Το 1960 είχαν αντίστοιχα το 5.3% των εισαγωγών και το 6.4% των εξαγωγών. Αυτό που καθόρισε την θέση των τουρκοκυπρίων σαν εθνικά καταπιεσμένη μειονότητα ήταν η οικονομική και

φαινόταν ότι οι τουρκοκυπριοί δεν ήταν μόνο σαν υπάλληλοι που δεν προσλαμβάνονταν αλλά ούτε καν σαν βιομηχανικοί εργάτες γιατί το ποσοστό απασχολούμενων στη βιομηχανία τουρκοκυπρίων το 1962 ήταν 9.2% σε σύγκριση με 90.8% των ελληνοκυπρίων.

Ακόμη το μερίδιο τους στις κοινωνικές παροχές ήταν πάντα πολύ πιο κάτω από την πληθυσμιακή τους αναλογία. Το 1960, υπήρχε αναλογία 1.8 τηλεφώνων ανά 100 κατοίκους, το 1965 η αναλογία αυτή είχε σχεδόν διπλασιαστεί, με 3.2 τηλεφώνων ανά 100 κατοίκους. Ποιος ωφελήθηκε από αυτή την μεγάλη αύξηση φαίνεται από το ότι το 1963 η αναλογία των τηλεφώνων ανάμεσα σε ελληνοκυπρίους και τουρκοκυπρίους ήταν 90.4% με 9.6%. Τα τηλεφώνια έχουν ιδιαίτερο ενδιαφέρον, επειδή η απόκτηση τους συνήθως δεν εξαρτάται τόσο από τις οικονομικές δυνατότητες αυτού που θα το πάρει αλλά από τις προτεραιότητες που δίνονται από την αντίστοιχη κρατική υπηρεσία στις διάφορες περιοχές και κατηγορίες αιτητών.

Το ίδιο είχε συμβεί με πολλές άλλες υπηρεσίες, όπως με την ηλεκτροδότηση περιόχων με τουρκοκυπριακό πληθυσμό ή την σηματοδότηση των δρόμων με φωτά τροχιάς και γενικά με τα δημοσία έργα.

κοινωνική πραγματικότητα που διαμορφώθηκε μέσα σε μια ιστορική εξελικτική πορεία. Φυσικά αυτή την ιστορική εξέλιξη που έγινε στην διάρκεια αιώνων δεν μπορούμε να την εξετάσουμε σε αυτό το άρθρο, αλλά ούτε έχει και τόση σημασία.

Με διαμορφωμένη μια τέτοια κατάσταση στη Κύπρο δεν χρειαζόνταν εξωτερικές επεμβασίες, ούτε καν ένας "ιμπεριαλιστικός δακτύλος", για να ξεσπάσουν οι διακοινοτικές συγκρούσεις. Οι μεγάλες και μικρές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις που ήταν φυσικό να επεμβαίνουν, η κάθε μια για το δικό της συμφέρον, διαμορφώναν την ήδη υπάρχουσα και αναποφευκτική εθνική διαμάχη.

Δεν την δημιούργησαν όμως. Η εσωτερική δυναμική της διαμάχης, ο αναποφευκτός στον καπιταλισμό ανταγωνισμός, ήταν τόσο εντονός που ο οποιοσδήποτε ξένος ιμπεριαλιστής δεν χρειαζόταν να κάνει το παραμικρό για να προκαλέσει την εθνική διαμάχη, ιδιαίτερα αν παρούμε υποψη μας τις "φιλοτιμίες" προσπάθειες που εκαναν οι ελληνοκυπριοί αστοί όλα αυτά τα χρόνια για να εξουδετερώσουν τους τουρκοκυπρίους ομολογούς τους.

Μια τέτοια προσπάθεια ήταν και τα δεκάτριά σημεία που προτείνε ο Μακάριος το '63 για αλλαγή του συνταγματος. Είναι σίγουρο ότι δεν χρειαζόταν καμία δολοπλοκία των Αγγλων ή άλλων ιμπεριαλιστών για να θηλψει και να προσπαθη-

σει ο Μακαριος να αφαιρέσει από τους τουρκοκυπριους κάθε προνομιο που τους εδινε το συνταγμα της Ζυριχης. Οπως είναι εξισου σιγουρο οτι δεν χρειαστηκε κανενας "ιμπεριαλιστικος δακτυλος" για να δημιουργηθουν οι ενοπλες ομαδες και τα καπετανατα του Γιωρκατζη, του Σαμψων και του Λυσσαριδη που ορμησαν τοτε στην Ομορφιτα, τη Νεαπολη, το Πογαζι και τον Αγιο Ιλαριωνα, με αποτελεσμα να στριμωχθουν οι τουρκοκυπριοι στο 4.86% του κυπριακου εδαφους μεσα στους θυλακες.

Τοτε πταν που εκτος απο τους νεκρους δημιουργηθηκαν και οι πρωτοι αγνοουμενοι και προσφυγες που στη πλειοψηφια τους πταν τουρκοκυπριοι και εζησαν μεχρι το '74 μεσα σε πολυ πιο αθλιες συνθηκες απο οτι οι ελληνοκυπριοι οι προσφυγες του 1974.

Ειναι σιγουρο ακομη οτι δεν χρειαζοταν κανενα "σατανικο" σχεδιο της ΣΙΑ για να ξεκινησει απο τους ελληνοκυπριους αστους μια σκληρη στρατιωτικη πολιτορκια των θυλακων που σε μερικες περιπτωσεις μονο με το αποκλεισμο Παλαιστινιακων συνοικισμων στα κατεχομενα απο το Ισραηλ εδαφη μπορεί να παρομοιαστει. Απαγορευοταν η εισοδος στους θυλακες υλικων οπως το τσιμεντο, η ξυλεια, οι μπαταριες αυτοκινητων, το πετρελαιο και εφτασε μερικες φορες μεχρι και τον αποκλεισμο της υδατοπρομηθειας τουρκοκυπριων οπως στον θυλακα της Παφου τον Αυγουστο του '64.

Ουτε μπορούμε να φανταστούμε οτι υπηρξαν καποιες ιμπεριαλιστικες πιεσεις προς το ΑΚΕΛ για να υπερθεματιζει σε ελληνοκυπριακο πατριωτισμο και να χειροκροτει τοτε οχι μονο τον Μακαριο αλλα

και τον Γιωρκατζη.

Μεσα απο αυτες τις εξελιξεις του '60 - '64 οι ελληνοκυπριοι αστοι ξεμπερδεψαν με τους περιορισμους της Ζυριχης και των τουρκοκυπριων και εκαναν την "Κυπριακη Δημοκρατια" ενα κρατος που εξυπηρετουσε τα δικα τους συμφεροντα για καπιταλιστικη συσσωρευση μεσα στη Κυπρο και για επεκταση στη γυρω περιοχη.

Και τα καταφεραν τοσο καλα ωστε ουτε η πττα τους το '74 τους κλονισε. Αντιθετα χρησιμοποιωντας και παλι το ροπαλο του "εθνικοαπελευθερωτικου αγωνα" εναντια στην ελληνοκυπριακη εργατικη ταξη καθως και το φτηνο εργατικο δυναμικο που τους προσφεραν οι προσφυγες μπορεσαν να χτισουν το μεταπολεμικο "οικονομικο θαυμα".

Αυτη ειναι η πραγματικοτητα που κρυβεται πιω απο τα συνθηματα του "εθνικοαπελευθερωτικου αγωνα". Και το μοναδικο περιεχομενο που μπορεί να εχει και σημερα ο οποιοσδηποτε "εθνικοαπελευθερωτικος αγωνας" στην νοτια Κυπρο ειναι η "ανατροπη των τετελεσμενων του '74" και η επαναφορα σε μια κατασταση που δεν υπαρχουν σοβαροι λογοι να πιστεψουμε οτι θα ειναι πολυ διαφορετικη απο αυτη που υπηρχε πριν το '74. Η ελληνοκυπριακη εργατικη ταξη δεν εχει λοιπον να κανει κανενα "εθνικοαπελευθερωτικο αγωνα", και το να κατηγορουμε, οπως κανει η "Αριστεροι Πτερυγα της ΕΔΕΚ" και μερικοι αλλοι αριστεροι, την αστικη "μας" ταξη σαν ανικανη να καμει εναν τετοιο αγωνα ειναι μια σταση που δεν εχει καμια σχεση με τα συμφεροντα της εργατικης ταξης.

«Ο ΚΥΡΙΟΣ ΕΧΘΡΟΣ ΕΙΝΑΙ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΧΩΡΑ ΜΑΣ»

Απο το 1960 τουλαχιστον η εθνικη διαμαχη στην Κυπρο πταν αντιδραστηκη οχι μονο απο την πλευρα της Τουρκιας και της τουρκοκυπριακης αστικης ταξης αλλα και απο την πλευρα των ελληνοκυπριων και ελλνων αστων. Βεβαια κανενας αριστερος δεν θα σκεφτει οτι η τουρκικη αστικη ταξη εισεβαλε στην Κυπρο το '74 για να σωσει τους τουρκοκυπριους. Αλλα ουτε οι ελληνοκυπριοι αστοι μπορούν να θεωρηθουν τα αθωα θυματα μιας Εαφνικης και αναιτιας "βαρβαρης εισβολης" σε ενα "ανεξαρτητο κρατος μελος των Ηνωμενων Εθνων" οπως θελουν να παρουσιαζονται. Μεχρι το '74 πταν οι κυριοι επιτιθεμενοι και καταπιεστες, και το οτι εχασαν την μαχη το '74 δεν τους απαλλασει σε κανενα βαθμο απο τις ευθυνες τους.

Ακομα σε αυτη τη διαμαχη υπηρχε παντα η αδελφικη συμμαχια (που σημερα την λενε "συμπαραταξη") αναμεσα στους ελληνοκυπριους και τους ελλννες αστους οπως και η αντιστοιχη συμμαχια των τουρκοκυπριων με τους τουρκους αστους. Ανεξαρτητα απο τις αντιθεσεις που εμφανιστηκαν αναμεσα στους συμμαχους κατα περιόδους, ολοι οι Κυπριοι αστοι ειναι

χωμενοι ως τον λαιμο μεσα στην συνολικότερη αντιδραστηκη ελλαδοτουρκικη ιμπεριαλιστικη διαμαχη.

Αυτος ειναι ο πραγματικος χαρακτηρας της εθνικης διαμαχης στη Κυπρο, μιας διαμαχης αντιδραστηκης απο ολες τις πλευρες που παιρνουν μερος σε αυτη.

Σε μια αντιδραστηκη διαμαχη οι επαναστατες δεν πρέπει να υποστηριξουν τα προνομια κανενος εθνους και πολυ περισσοτερο δεν πρέπει να υποστηριξουν τα προνομια του "δικου τους" εθνους. Η παραδοση του Λενιν και των αλλων θεωρητικων του διεθνιαστικου εργατικου κινηματος των αρχων του αιωνα μας ξεκαθαρισε ποια πρέπει να ειναι η σταση των επαναστατων. Πρωτα, οι επαναστατες πρέπει να υποστηριξουν το δικαιομα αυτοδιαθεσης των εθνοτητων που καταπιεζει ή επιδιωκει να καταπιεσει η "δικια τους" αστικη ταξη. Και δευτερο, σε ενα αδικο πολεμο, σε ενα πολεμο στον οποιο και οι δυο πλευρες εχουν αντιδραστηκες επιδιωξεις, ο "κυριος εχθρος βρισκεται μεσα στην ιδια μας την χωρα" (2), ειναι η "δικια μας" αστικη ταξη.

Ετσι θα πρέπει να κανουμε ξεκαθαρο με καθε ευκαιρια οτι σε περιπτωση που οι αστοι και οι στρατοκρατες θα μας οδηγησουν σε ενα πολεμο για να λυσουν τις διαφορες τους με τους αντιπαλους τους, δεν θα υπερασπισουμε την αστικη πατριδα, θα αντισταθουμε στην προσπαθεια των αστων "μας" να μας βαλουν να αλληλοσφαχτούμε με τους τουρκους και τουρκοκυπριους εργατες και αγροτες. Και θα προσπαθουμε να πεισουμε την εργατικη ταξη να μην σταματησει τον ταξικο αγωνα ουτε πριν ουτε στην διαρκεια του πολεμου και των στρατιωτικων επιχειρησεων, παρολο που αυτο αντικειμενικα διευκολυνει την πττα της "δικιας μας" πλευρας.

Θα πρέπει ακομη να αντιταχουμε στην επιθετικοτητα της "δικιας μας" αστικης ταξης οπως αυτη εκφραζεται σημερα. Αν φαινεται παραξενο να μιλαμε για επιθετικοτητα των ελληνοκυπριων αστων επειδη στη βορεια Κυπρο υπαρχουν 40,000 τουρκοι στρατιωτες, δεν πρέπει να ξεχναμε οχι μονο τα πριν το '74 "ανδραγαθηματα" της ελληνοκυπριακης αστικης ταξης αλλα και τον σημερινο πολιτικο, οικονομικο ακομη και πολιτιστικο αποκλεισμο που εφαρμολζουν οι ελληνοκυπριοι αστοι απο το '74 και μετα στη βορεια Κυπρο.

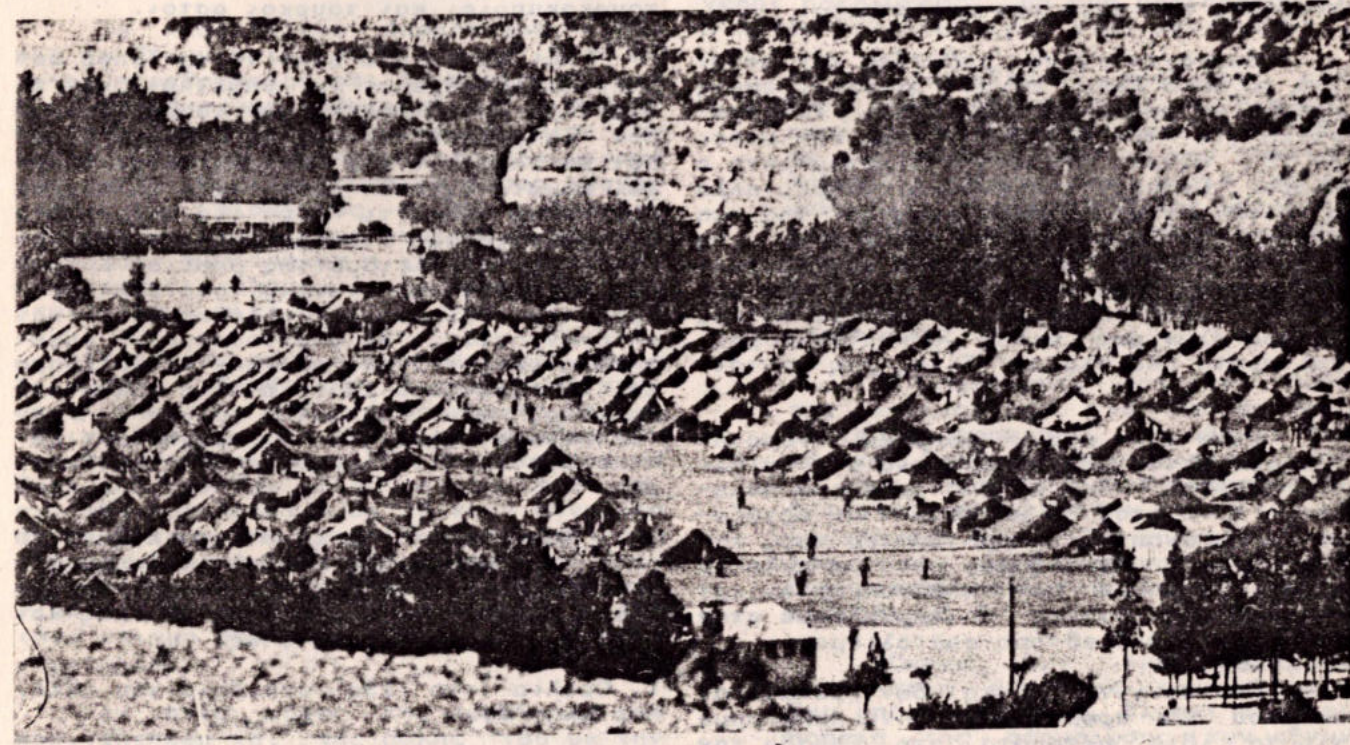
Πουθενα οι τουρκοκυπριοι δεν μπορούν να εμφανιστουν σαν ανεξαρτητη πολιτικη ή εθνικη οντοτητα στα διαφορα διεθνη σωματα οπως τα Ενωμενα Εθνη, η ΕΟΚ και αλλου. Ακομη τα καραβια και τα αεροπλانا που προσεγγιζουν στα αεροδρομια και τα λιμανια της βορειας Κυπρου

μπαινουν σε "μαυρη λιστα" και αντιμειωπιζουν τις οποιες συνεπειες μπορούν να τους επιβαλουν οι ελληνοκυπριοι και ελλννες αστοι και οι αλλοι συμμαχοι τους. Ουτε καν σε πολιτιστικες εκδηλωσεις οπως η Γιουροβισιον ή αλλα καλιτεχνικα φεστιβαλ μπορούν να αντιπροσωπευτουν. Οι ελληνοκυπριοι τρεχουν σε ολες τις διεθνεις εκδηλωσεις, απο αθλητικες μεχρι διεθνεις ενωσεις γραμματοσημων, για να προβληθουν σαν η "Κυπριακη Δημοκρατια", το μονο νομιμο κρατος στην Κυπρο και για να εμποδισουν τους τουρκοκυπριους να εμφανιστουν σαν ανεξαρτητη πολιτικη οντοτητα και να χαρακτηριστουν σαν παρανομοι, "ψευδοκρατος" και αλλα παρομοια "ψευδο...".

Προσπαθουν δηλαδη με οποιο τροπο μπορούν να εμποδισουν το δικαιομα των τουρκοκυπριων στην αυτοδιαθεση, το δικαιομα τους δηλαδη να εχουν το δικαιομα τους κρατος. Και ειναι δικο μας καθικον, των ελληνοκυπριων επαναστατων και της ελληνοκυπριακης εργατικης ταξης, να παμε εναντια σε αυτη την επιθετικη πολιτικη της "δικιας μας" αστικης ταξης.

Αυτο δεν σημαίνει οτι υποστηριζουμε οτι οι τουρκοκυπριοι πρέπει να εχουν το δικο τους κρατος, ουτε οτι το "προτιμούμε". Σημαίνει οτι υπερασπιζομαστε το δικαιομα τους στην αυτοδιαθεση απεναντι στη "δικια μας" αστικη ταξη που τους το αρνηται εμπραχτα.

Δεν μπορεί κανεις ελληνοκυπριος ή ελλννας επαναστατης να μεινει ουδετερος

Τουρκοκυπριακοί προσφυγικοί καταβλυσμοί

απεναντι στον καβγα αυτον. Οταν πολεμαμε την σημερινη επιθετικοτητα της "δικιας μας" αστικης ταξης, αντικειμενικα υποστηριζουμε το δικαιωμα αυτοδιαθεσης των τουρκοκυπριων, μια και ολη η σημερινη επιθετικοτητα της δεν ειναι τιποτα αλλο παρα η προσπαθεια να εμποδισουν τους τουρκοκυπριους να αποφασισουν οι ιδιοι σε ποιο κρατος και με ποιο τροπο θελουν να ανηκουν.

Οι ελληνοκυπριοι και ελληνες αριστεροι που προσπαθουν να βρουν τροπο να καταγγελουν "και τις δυο" αστικες ταξεις χωρις να υποστηριζουν το δικαιωμα αυτοδιαθεσης των τουρκοκυπριων σημερα και εναντια στην "δικια μας" αστικη ταξη, ειτε το θελουν ειτε οχι, παιρνουν στην πραξη το μερος της γιατι δεν θα μπορει παρα οι καταγγελιες τους να μενουν αφηρημενες.

Γιατι πραγμα εξαλλου θα καταγγειλουν την "δικια μας" αστικη ταξη; Καθε

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΛΥΣΗ;

Αυτα ειναι σημερα τα καθηκοντα μας σαν ελληνοκυπριοι επαναστατες, και οχι να ψαχνουμε για καποια "πρακτικη" λυση που θα ειναι συγχρονως "δικαιη, ειρηνικη και βιωσιμη" οπως ισχυριζονται οι ελληνοκυπριοι αστοι οτι επιδιωκουν.

Τετοια λυση δεν μπορει να υπαρξει στην σημερινη τουλαχιστον περιοδο, γιατι, για να παρουμε ενα μονο παραδειγμα, μια λυση που θα ειναι δικαιη για τους ελληνοκυπριους προσφυγες θα ειναι αδικη για τους τουρκοκυπριους και τους τουρκους εποικους και αντιστροφα.

Απεναντι στους καβγαδες των αστων για το ποια λυση ειναι "δικαιη", εμεις πρεπει να μεινουμε ουδετεροι. Το σημαντικό για την εργατικη ταξη δεν ειναι αν θα ειναι ενωμενη ή διχοτομημενη η Κυπρος, Ομοσπονδη ή ενιαιο κρατος, αλλα η διεθνιστικη διαπαιδαγωγηση της στη Ελλαδα την Τουρκια και στη Κυπρο. Να παψουν δηλαδη οι ελληνες και τουρκοι εργατες να βλεπουν οι μεν τους δε σαν εχθρους και να ξεκαθαρισουν οτι κοινος εχθρος ολων μας ειναι ο καπιταλισμος, και πρωτα απο ολα οι "δικοι μας" αστοι.

Μονο ετσι εχουμε καποιες δυνατοτητες να αντισταθουμε εναντια στην πιθανοτητα ενος νεου ελληνοτουρκικου πολεμου. Μονο ετσι θα μπορεσουν οι εργαζομενοι να αναπτυξουν πραγματικα τους ταξικους τους αγωνες και μονο με αυτο το τροπο μπορουμε σαν ελληνοκυπριοι και ελληνες επαναστατες να συμβαλουμε στην επιτυχια του διεθνους σοσιαλισμου.

Για να γινει αυτο δεν χρειαζεται καθολου να προβαλλουμε ή να παλευουμε για τα ιδια αιτηματα στη Ελλαδα την Τουρκια την βορεια και την νοτια Κυπρο. Οι τουρκοι και τουρκοκυπριοι επαναστατες κανουν πραξη τον διεθνισμο τους πα-

καταγγελια της αστικης "μας" ταξης για την συγκεκριμενη σταση της στο Κυπριακο, ειτε αυτο αφορα ολη την υποκρισια της προπαγανδας της, ειτε ειναι οι στρατιωτικες δαπανες, ειτε ο οικονομικος αποκλεισμος του βορρα, ειτε η εθνικιστικη υστερια που καλλιεργηθηκε με την αποφαση της κυβερνησης της ΤΑΒΚ να σφραγιζει τα διαβατηρια, ειτε ακομα και "μικρα πραγματα" οπως ο αποκλεισμος των τουρκοκυπριων απο την Γιουροβιζιον, ειναι στην πραξη υποστηριξη του δικαιωματος αυτοδιαθεσης των τουρκοκυπριων. Ή θα μιλαμε και μεεις, αμεσα ή ερμεσα μαζι με τους αστους "μας" για "ψευδοκρατος" και "ψευδοβουλη" ή θα υποστηριξουμε οτι εχουν και οι τουρκοκυπριοι το δικαιωμα να εχουν δικο τους κρατος, ασχeta αν αυτο ειναι αστικο. Οποιοσδηποτε αλλος, "τριτος" δρομος, φαινηται να υπαρχει θα αποφευγει στην πραγματικοτητα να παρει θεση, επιτρεποντας στην θεση που ειναι κυριαρχη να παραμενει τετοια.

λευοντας εναντια στην δικη τους κυβερνηση που καταπιεζει τους κουρδους και υποστηριζοντας το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση. Καταγγειλουν και παλευουν εναντια στο μιλιταρισμο της "δικιας μας" αστικης ταξης και τις ιμπεριαλιστικες της επεμβασεις στην Κυπρο και στο Ιρακ, και ζητουν την αποχωρηση του τουρκικου στρατου απο την βορεια Κυπρο. Οπως και οι τουρκοκυπριοι, θα πρεπει να υποστηριξουν την δυνατοτητα μιας ενιαιας Κυπρου, να τονισουν οτι ο εχθρος τους δεν ειναι οι ελληνοκυπριοι αλλα οι τουρκοκυπριοι και τουρκοι αστοι.

Και εμεις εδω στην νοτια Κυπρο και στην Ελλαδα πρεπει να υποστηριζουμε το δικαιωμα αυτοδιαθεσης των τουρκοκυπριων που καταπιεσε εθνικα η "δικια μας" αστικη ταξη και για την οποια δεν υπαρχει καμια εγγυηση οτι εχει καλυτερες προθεσεις απεναντι τους για το μελλον. Να αντιταχθουμε στον οικονομικο και πολιτιστικο αποκλεισμο της βορειας Κυπρου και να παλευουμε εναντια στο μιλιταρισμο των "δικων μας" ελληνοκυπριων και ελληνων αστων. Να απαιτησουμε να φυγει ο ελληνικος στρατος απο την νοτια Κυπρο και να παλευουμε εναντια στις πολεμικες δαπανες, την "παλλαικη αμυνα" ή την "εκτακτη εισφορα για τη αμυνα" και γενικα στη στρατιωτικοποιηση της κοινωνιας.

Αυτα ειναι τα ιδιατερα καθηκοντα μας. Καθηκοντα που η αδελφικη συμμαχια των ελληνοκυπριων και ελληνων αστων τα κανει σημερα κοινα για τους ελληνες και ελληνοκυπριους επαναστατες.

1. Ομιλια στο 13ο συνεδριο του ΑΚΕΛ, Απριλης '74

2. Το κλασικο συνθημα του Γερμανου επαναστατη Καρλ Λημκνεχτ για τον Πρωτο Παγκοσμιο Πολεμο.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΛΕΝΙΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ

Στους αριστερους της νοτιας Κυπρου οπως και των αλλων σημερινων κομμουνιστικων κομματων σ' ολο τον κοσμο, κυριαρχει η εντυπωση οτι ο Λενιν και οι μπολσεβικοι ηταν οι θερμότεροι υποστηρικτες της "αυτοδιαθεσης" των εθνων, της "εθνικης ανεξαρτησιας", και του πατριωτισμου. Το ΑΚΕΛ στηριζει ολοκληρη την "λενινιστικη" πολιτικη ιδεολογια και πρακτικη του στον "πατριωτισμο", (που τον παρουσιαζει σαν κατι "διαφορετικο" απο τον εθνικισμο) στον "αγωνα για την εθνικη ανεξαρτησια και την σωτηρια της Κυπρου".

Αυτη ειναι η χειροτερη διαστρεβλωση της πολιτικης του Λενιν και του μπολσεβικικου κομματος, αλλα και γενικότερα ολοκληρου του επαναστατικου εργατικου κινήματος της εποχης του Λενιν, στις αρχες του εικοστου αιωνα, την πιο ηρωικη και δραστηρια περιοδο του εργατικου κινήματος ως τις μερες μας.

Για τους σοσιαλιστες ο τελικος σκοπος ειναι η εξαφανιση των εθνων, ή καλυτερα η συγχωνευση τους, οπως την ονομαζε ο Λενιν. Ο ιδιος ο καπιταλισμος προωθει αυτη την συγχωνευση. Ενω σπρωχνει τα εθνη να πολεμουν μεταξυ τους για τον καθορισμο των κρατικων τους συνωρων και για τα οικονομικα τους συμφεροντα, την ιδια στιγμη καταργει τη σημασια των συνωρων και αδυνατιζει τη σημασια των διαφορετικων συμφεροντων των εθνων, δημιουργωντας καταστασεις που εχουν διεθνη και οχι τοπικη σημασια.

Το κλασικότερο παραδειγμα ειναι πια το Τσερνομπίλ, οπου και οι ιδιοι οι αστοι παραδεχτηκαν οτι τα εθνικα συνωρα δεν λειτουργουν οπως παλια ("η ραδιενεργεια δεν γνωριζει συνωρα" ειπε καποιος Πολωνος κυβερνητικος αξιωματουχος, οταν δυτικοευρωπαϊκα κρατη απαγορεψαν τις εισαγωγες τροφιμων απο τις ανατολικες χωρες) και φυσικα τα πυρηνικα οπλα, των οποιων η χρησιμοποηση θα καταστρεψει ολους, ειτε παρουν μερος στον πολεμο ειτε οχι.

Υπαρχουν ομως και πολλα αλλα παραδειγματα. Διεθνικες οικονομικες ενωσεις οπως η ΕΟΚ, ή φαινομενα οπως η "οξινη βροχη" οπου αυτα που συμβαινουν για παραδειγμα στις ΗΠΑ επιρρεαζουν τα δαση του Καναδα. Αλλα και πολιτιστικα, οι "εθνικοι πολιτισμοι" δινουν συνεχεια τη θεση τους σε μια διεθνη κουλτουρα που μεταδιδεται απο τα μαζικα μεσα επικοινωνιας, και μαλιστα με τηλεπικοινωνιακους δορυφορους που μεταδιδουν την ιδια στιγμη απο τη μια ακρη της γης στην αλλη.

Αν στις αρχες της εμφανισης του καπιταλισμου και της παλης του με την φεουδαρχια ο πατριωτισμος ειχε στις περισσοτερες περιπτωσεις προοδευτικο περιεχομενο, στις σημερινες συνθηκες και

σε χωρες οπως η Κυπρος που εχουν πια μπει για τα καλα στον καπιταλιστικο δρομο, ο πατριωτισμος, καθε ειδους πατριωτισμος, δεν μπορει παρα να εχει αντιθετη μονο σχεση με τα συμφεροντα της εργατικης ταξης.

Θελουμε να βοηθησουμε να ξαναζωντανεψει η διεθνιστικη παραδοση του επαναστατικου εργατικου κινήματος της εποχης των δυο πρωτων δεκαετιων του αιωνα μας, που σημερα ειναι "ξεχασμενη" ή μαλλον διαστρεβλωμενη ως στο σημειο να σημεινει ο διεθνισμος το αντιθετο του. Πιστευουμε οτι χωρις την πολιτικη και την γνωση της ιδιας αυτης της παραδοσης, η εργατικη ταξη στην νοτια Κυπρο, οπως και παντου αλλου, ειναι καταδικασμενη να αποτυχει και στους καθημερινους της αγωνες για την προωθηση των αμεσων συμφεροντων της και στον αγωνα για τον διεθνη σοσιαλισμο, που στις μερες μας ισοδυναμει με τον αγωνα για την ιδια τη σωτηρια της ανθρωποτητας απο τον πυρηνικο αφανισμο. Αυτο το συντομο αρθρο ειναι ενα μερος αυτης της γενικότερης προσπαθειας.

Θα αρχισουμε αφηνωντας να μιλησουμε αποσπασματα απο τα εργα του Λενιν, επειδη σωστα θεωρειται ο σημαντικότερος θεωρητικος και πρακτικος εκφραστης της επαναστατικης πολιτικης της περιοδου για την οποια μιλαμε. Ακομα ειναι δικαιο να τονισουμε ετσι τις αντιφασεις ή την υποκρισια αυτων που απο τη μια ορκιζονται στο ονομα του Λενιν και απο την αλλη εμφανιζονται σαν οι "πιο φλογεροι πατριωτες". Να πως αντιπαραβει ο Λενιν τον διεθνισμο στον εθνικισμο:

"Ο μαρξισμος προβαλλει στη θεση καθε εθνικισμου τον διεθνισμο, τη συγχωνευση ολων των εθνων σε μια ανωτατη ενοτητα που αναπτυσσεται μπροστα στα ματια μας σε καθε μιλι σιδηροδρομικης γραμμης, με καθε διεθνες τραστ, με καθε ενωση εργατων (διεθνικη ως προς την οικονομικη της δραση και κατοπιν και ως προς τις ιδεες και τις επιδιωξεις της)".

"Η παγκοσμια ιστορικη βαση του καπιταλισμου να σπαζει τους εθνικους φραγμους, να σβυνει τις εθνικες διαφορες και να αφομοιωνει τα εθνη, τωση που απο δεκαετια σε δεκαετια εκδηλωνεται ολο και με μεγαλυτερη δυναμη... αποτελει εναν απο τους ισχυροτερους κινητηρες που μετατρεπουν τον καπιταλισμο σε σοσιαλισμο."

"Οποιος δεν εχει βαλτωσει μεσα στις εθνικιστικες προληψεις δεν μπορει παρα να βλεπει αυτη τη πορεια της αφομοιωσης των εθνων απο το καπιταλισμο σαν μια μεγαλειωδη ιστορικη πορεια, που καταστρεφει την εθνικη αρτηριοσκληρω-

ση." (1)

Τα σημερινά κομμουνιστικά κόμματα (και όχι μόνο αυτά) διαστρεβλώνουν τον Λένιν παρουσιάζοντας τον σαν δήθεν υπερμαχο της ανεξαρτησίας και της αυτοδιαθέσης των εθνών και της δημιουργίας από κάθε έθνος (η από κάθε "λαό" αν το προτιμάτε...) του δικού του κράτους. Προσπαθούν έτσι να συμβιβάσουν τον διεθνισμό του Λένιν με την σημερινή υποτιθέμενη "λενινιστική" πατριωτική πολιτική των κομμουνιστικών κομμάτων. Όπως γράφει ο "Νέος Δημοκράτης", το θεωρητικό περιοδικό του ΑΚΕΛ:

"Οι κομμουνιστές αποτελούσαν πάντα τις πρώτες γραμμές των αγωνιστών για την ανεξαρτησία και ελευθερία της πατρίδας τους" (2)

Η διαστρέβλωση αυτή γίνεται με δύο βασικά τρόπους. Πρώτα, με την "παράληψη" μιας ή δυο λέξεων, η την υπολογισμένη "αδιαφορία" για την σημασία τους. Ο Λένιν και το μπολσεβίκικο κόμμα δεν ήταν υποστηρικτές ούτε της "αυτοδιαθέσης των εθνών" ούτε της "εθνικής ανεξαρτησίας". Υποστηρίζαν μόνο το "δικαίωμα των εθνών για την αυτοδιαθέση". Δεν υποστηρίζαν την "αποσχιρτήση" (δηλαδή τον χωρισμό ενός τμήματος ενός κράτους για τη δημιουργία ενός "ανεξαρτήτου" κράτους) αλλά την "ελευθερία για αποσχιρτήση."

Δευτερο, "παράλειπεται" ή "ξεχνιέται" ότι την υποχρέωση να παλέψουν για

αυτό το "δικαίωμα των εθνών για την αυτοδιαθέση" ή για την "ελευθερία των εθνών για αποσχιρτήση" δεν την έχουν οι επαναστάτες του καταπιεσμένου έθνους αλλά οι επαναστάτες του έθνους που καταπιέζει.

Δηλαδή, όπως θα δούμε, για τον Λένιν και τους μπολσεβίκους είναι διεθνιστική υποχρέωση των επαναστατών να παλέψουν εναντίον στην δικία τους αστική τάξη για το δικαίωμα για αυτοδιαθέση και αποχωρισμό του έθνους ή των εθνών που καταπιέζονται από αυτήν. Άλλοιως θα φάνουν σαν συμμάχοι και συνενοχοί της δικίας τους αστικής τάξης στην καταπίεση, και θα συμβάλουν στο να ενισχυθεί ο εθνικισμός των εργατικών τάξεων και των δύο εθνών.

Για να το πούμε με λίγα λόγια, ναι, οι σοσιαλιστές, δεν "υποτιμούν" την υπαρκτή του πατριωτισμού. Αν είναι επαναστάτες και διεθνιστές, "αναγνωρίζουν", "δέχονται", "κάνουν παραχωρήσεις" στον πατριωτισμό... Όχι όμως στον πατριωτισμό του "δικού τους" έθνους, της "δικίας τους" αστικής τάξης, ή της δικίας τους εργατικής τάξης, αλλά στον πατριωτισμό της εργατικής τάξης και του λαού των "αντιπάλων" εθνών!

Με αυτά τα δύο σημεία, δηλαδή με το τι σημαίνει "υποστηρίξη του δικαιώματος για αυτοδιαθέση" και ποιοι έχουν το καθήκον να υποστηρίζουν αυτό το δικαίωμα, θα ασχοληθούμε κυρία στο υπόλοιπο του άρθρου.

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

«ΔΙΚΑΙΩΜΑ» ΚΑΙ «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ»

Πώς έβλεπε ο Λένιν την σχέση ανάμεσα στον διεθνισμό και την πολιτική της εργατικής τάξης;

"Το προλεταριάτο δεν μπορεί να υποστηρίξει καμία κατοχύρωση του εθνικισμού, αντίθετα υποστηρίζει καθέτι που βοηθά στο σβήσιμο των εθνικών διακρίσεων, το γκρεμισμό των εθνικών φραγμών, κάθε τι που κάνει ολό και στενότερους τους δεσμούς ανάμεσα στις εθνικότητες, καθέτι που οδηγεί στη συγχώνευση των εθνών. Καθε διαφορετική ενεργεία σημαίνει περασμά με το μέρος του αντιδραστικού μικροαστικού εθνικισμού" (3)

Και ωστόσο, ο Λένιν ήταν υπέρ του δικαιώματος των εθνών για αυτοδιαθέση, του δικαιώματος ξεχωριστής κρατικής υπαρχής. Έτσι τον κατηγορήσαν, και από τα αριστερά και από τα δεξιά, ότι ενθάρρυνε τις χωριστικές τάσεις, την δημιουργία πολλών κρατών, τον εθνικισμό. Η απάντηση του είναι χαρακτηριστική:

"Όταν κατηγορείς τους οπαδούς της ελευθερίας της αυτοδιαθέσης, δηλαδή της ελευθερίας του αποχωρι-

σμού, ότι ενθάρρυνουν τις αποχωριστικές τάσεις, κανείς την ίδια ακριβώς ανοησία και την ίδια ακριβώς υποκρισία, όπως αν κατηγορούσες τους οπαδούς της ελευθερίας του διαζυγίου ότι ενθάρρυνουν τη διαλυση των οικογενειακών δεσμών". (4)

Εδώ φαίνεται ξεκαθάρια η σημασία των λέξεων "δικαίωμα", και "ελευθερία". Θα μπορούσαμε να φέρουμε και άλλα παραδείγματα. Υποστηρίζουμε το δικαίωμα των γυναικών στην εκτρώση, την ελεύθερη εκτρώση. Αυτό αρραγε σημαίνει ότι συμπάθουμε τις εκτρώσεις, ότι είμαστε οπαδοί της εκτρώσης; Είμαστε εναντίον στην κρατική λογοκρισία, ακόμα και όταν αυτή αφορά τις πορνογραφικές ταινίες, επειδή θεωρούμε ότι δεν είναι δουλειά του κράτους ή της εκκλησίας να μας "προφυλάξει" από αυτά. Μήπως αυτό σημαίνει ότι υποστηρίζουμε την πορνογραφία;

Δεν είναι καθόλου σκοπός ή καθήκον των επαναστατών να ενθάρρυνουν τη δημιουργία νέων κρατών και την ικανοποίηση των επιδιώξεων κάθε εθνικότητας. Απλά, οι σοσιαλιστές είναι συγχρονως δημοκράτες και διεθνιστές. Και είναι μόνο σαν

δημοκράτες και όχι σαν πατριώτες που υποστηρίζουν το δημοκρατικό δικαίωμα για αυτοδιαθέση, και μόνο γι' αυτούς που το ζητούν:

ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΑ ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ

Αυτή όμως η υποστηρίξη του δικαιώματος για αυτοδιαθέση δεν ισχύει για όλους ούτε με τον ίδιο τρόπο. Είναι απαραίτητο να παίρνουμε υπόψη μας:

"την αναγκαιότητα να γίνει διακρίση των συγκεκριμένων καθήκοντων των σοσιαλδημοκρατών των καταπιεζόμενων εθνών από αυτά των σοσιαλδημοκρατών των καταπιεζόμενων εθνών" (6)

Ποια είναι αυτά τα διαφορετικά καθήκοντα;

"Το προλεταριάτο πρέπει να απαιτήσει την ελευθερία του πολιτικού αποχωρισμού για τις αποικίες και τα έθνη που καταπιέζονται από το 'δικο τους' έθνος. Άλλοιως ο διεθνισμός του προλεταριάτου δεν θάταν παρα κουφία λόγια. Ούτε εμπιστοσύνη ούτε ταξική ενότητα δεν θα ήταν δυνατή ανάμεσα στους εργάτες των καταπιεσμένων και των καταπιεζόμενων εθνών. Από την άλλη, οι σοσιαλιστές των καταπιεσμένων εθνών πρέπει ιδιαίτερα να προστατεύουν την πλήρη και ανευόρων ενότητα, μαζί και την οργανωτική ενότητα, των εργατών του καταπιεσμένου έθνους με αυτούς του

"Το προλεταριάτο... χαιρετίζει κάθε αφομοίωση των εθνών, εκτός από εκείνη που γίνεται με τη βία ή στηρίζεται σε προνομία." (5)

καταπιεζόμενος". (7)

Δηλαδή, η υποστηρίξη της "ελευθερίας του αποχωρισμού", του δικαιώματος της εθνικής ανεξαρτησίας, η υποστηρίξη των εθνικών δικαιωμάτων γενικά, δεν είναι καθήκον των σοσιαλιστών των εθνών που καταπιέζονται, όπως έχει κατακτηθεί να θεωρείται σήμερα, αλλά των σοσιαλιστών των εθνών που καταπιέζουν. Έτσι αυτή η υποστηρίξη δεν είναι με κανένα τρόπο πατριωτικό καθήκον αλλά αντίθετα διεθνιστικό και δημοκρατικό, είναι πράξη που στρέφεται εναντίον στα συμφέροντα του έθνους "τους" και της "δικής τους" αστικής τάξης, και σε υποστηρίξη των εργαζόμενων και του λαού του έθνους που καταπιέζεται από αυτήν...

Και αυτή η υποστηρίξη πρέπει να δίνεται ανεξαρτήτως από δικαιολογίες όπως "μα αυτοί είναι αντιδραστικοί" ή "έχουν αντιδραστικό πολιτεύμα". Ένα από τα παραδείγματα που χρησιμοποίησε ο Λένιν για να εξηγήσει την στάση των μπολσεβίκων στα εθνικά ζητήματα ήταν η στάση των Σουηδών σοσιαλιστών που υποστηρίξαν το δικαίωμα του αποσχισμού της Νορβηγίας, που ήταν βασιλείο, από την Σουηδία. Ήταν απολυτή υποχρέωση τους να το κάνουν, παρατηρεί ο Λένιν. (8)

ΕΘΕΛΟΝΤΙΚΗ ΣΥΝΕΝΩΣΗ

Υπάρχουν δύο σκέλη στη θέση των σοσιαλιστών που είναι η υποστηρίξη της εθελοντικής συνένωσης των εθνών, το εθελοντική και η συνένωση. Γι' αυτό και υπάρχουν και διαφορετικά καθήκοντα για τους σοσιαλιστές που δρουν στο εργατικό κίνημα του έθνους που καταπιέζει και για τους σοσιαλιστές που δρουν μέσα στο εργατικό κίνημα του καταπιεσμένου έθνους (που ζητά την εθνική ανεξαρτησία του). Οι πρώτοι πρέπει να αντιμετωπίσουν τις προσπάθειες των "δικών τους" αστών να καταπατήσουν τα δικαιώματα των εθνών που καταπιέζουν και να τονίζουν το "εθελοντική", ενώ οι δεύτεροι πρέπει να πολεμήσουν εναντίον στον εθνικισμό των μικρών "δικών τους αστών", για αυτό πρέπει να τονίζουν την "συνένωση" των εθνών. Μόνο έτσι μπορούν να καταπολέμουν και οι δύο το περασμά αυτού του εθνικισμού μέσα στις δικίες τους εργατικές τάξεις, με τον ιδιαίτερο τρόπο

που εμφανίζεται στην κάθε μία.

"Μπορεί η διεθνιστική διαπαιδαγώγηση της εργατικής τάξης να είναι συγκεκριμένα πανομοιότυπη στα μεγάλα, καταπιεζόμενα έθνη και στα μικρά, καταπιεσμένα έθνη; ...

Προφανώς όχι... Στην διεθνιστική διαπαιδαγώγηση των εργατών των καταπιεζόμενων χωρών, αναγκαστικά η έμφαση πρέπει να δίνεται στο να υποστηρίζουν την ελευθερία των καταπιεσμένων χωρών να αποσχιρτήσουν, και να παλέψουν για αυτή την ελευθερία...

Από την άλλη, ένας σοσιαλδημοκράτης ενός μικρού έθνους πρέπει να δίνει έμφαση στην προπαγάνδα του στην δεύτερη λέξη της γενικής μας διατύπωσης: 'εθελοντική συνένωση' των εθνών". (9)

ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΗΣ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Μια πολύ χαρακτηριστική περίπτωση που δείχνει την καθοριστική σημασία που είχε για τον Λένιν η διαφορά στα καθήκοντα για τους επαναστάτες των καταπιε-

σμένων και των καταπιεζόμενων εθνών είναι το ζήτημα της Πολωνίας και της πολιτικής διαμάχης του Λένιν με τους Πολωνούς σοσιαλδημοκράτες. Οι Πολωνοί

σοσιαλδημοκρατες δεν δεχονταν να συμπεριληφθει το αιτημα για το δικαίωμα των εθνων για αυτοδιαθεση στο προγραμμα του Ρωσικου Σοσιαλδημοκρατικου Εργατικου Κομματος (οπως λεγονταν το κομμα των ρωσων μαρξιστων πριν μετονομαστει σε Κομμουνιστικο Κομμα).

Ενα μεγαλο τμημα της Πολωνιας ηταν υποδουλο στην Τσαρικη Ρωσια. Αν ψαχναμε για ενα παραδειγμα που θα ηταν ευκολο για τον καθενα να παρασυρθει απο τον πατριωτισμο των μαζων και τις εθνικες αδικιες που παθαινε η πατριδα του, τετοια σιγουρα ηταν η περιπτωση της Πολωνιας. Ας αφησουμε ομως μερικα αποσπασματα απο κειμενα του Λενιν εκεινης της εποχης να μας πουν πως, ασχετα με τις μεταξυ τους διαφορες, αντιμετωπισαν το προβλημα και οι Πολωνοι και οι Ρωσοι διεθνιστες.

"Σε κανενα εθνος δεν ειναι τοσο βαθυ το μισος για τη Ρωσια οπως στους Πολωνους, κανενα εθνος δεν αντιπαθει τοσο εντονα την Ρωσια οπως οι Πολωνοι... Οι Πολωνοι σοσιαλδημοκρατες συντροφοι προσφεραν μια μεγαλη ιστορικη υπηρεσια προωθωντας το συνθημα του διεθνισμού και δηλωνοντας οτι η αδελφικη ενοτητα του προλεταριου ολων των χωρων εχει την μεγαλυτερη σημασια γι'αυτους, και οτι δεν θα πολεμησουν ποτε για την απελευθερωση της Πολωνιας. Αυτό ειναι προς τιμη τους, και γι' αυτο θεωρουσαμε παντα μονο αυτους τους Πολωνους σοσιαλδημοκρατες οτι ειναι σοσιαλιστες. Οι αλλοι ειναι πατριωτες, πολωνοι Πλεχανωφ. Αλλα η ιδιομορφη αυτη θεση τους, οπου για να

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΕΣ Ή ΠΑΤΡΙΩΤΕΣ;

Οι επαναστατες λοιπον δεν εχουν καμια υποχρεωση να παλευουν για την εθνικη ανεξαρτησια ή την εθνικη απελευθερωση ή την αυτοδιαθεση της δικιας τους χωρας, το αντιθετο μαλιστα. Όταν ο Λενιν και το μπολσεβικικο κομμα μιλουσαν για την υποστηριξη του δικαιώματος για την αυτοδιαθεση, ηταν απολυτα ξεκαθαρο οτι δεν υποστηριζαν καποιο "σοσιαλιστικο πατριωτισμο" που συμβιβάζονταν κατα καποιο τροπο με τον προλεταριακο διεθνισμό, αλλα αντιθετα υποστηριζαν την πραγματικη και αδιαλλακτη εφαρμογη του διεθνισμού: την υποχρεωση για την υποστηριξη αυτης της αρχης ην ειχαν οι επαναστατες του εθνους που θα εχανε απο την εφαρμογη της, την υποστηριζαν εναντια στα συμφεροντα του "δικου" τους εθνους, και της δικιας τους αρχουσας ταξης.

Οτι ειναι ευκολο να διαστρεβλωθει αυτη η σταση, ειναι φανερο. Διαστρεβλωνονταν και παρεξηγονταν και τοτε με τον ενα ή τον αλλο τροπο:

"Εκεινοι που δεν εχουν εξετασει διεξοδικα το ζητημα, νομιζουν οτι ειναι 'αντιφατικο' για τους

προστατευσουν το σοσιαλισμο αναγκαστηκαν να παλευουν εναντιον ενος αρρωστημενου και εξαλλου εθνικισμού, δημιουργησε μια περιεργη κατασταση: οι συντροφοι ερχονται σε μας και μας λενε να παρατησουμε την ιδεα της ελευθεριας της Πολωνιας, το δικαίωμα-της να αποσκίρτησει.

Γιατι ομως θαρρεπε εμεις, οι Μεγαλωρωσοι, που καταπιεζουμε περισσοτερα εθνη απο καθε αλλο λαο, να αρνηθουμε το δικαίωμα αποχωρισμου στην Πολωνια, την Ουκρανια, ή την Φιλλανδια;... Αυτοι οι ανθρωποι δεν θελουν να καταλαβουν οτι για να ενισχυσεις τον διεθνισμό δεν χρειαζεται να λες παντου τα ιδια. Αυτό που πρεπει να κανεις ειναι να τονιζεις, στη Ρωσια, την ελευθερια αποχωρισμου για τα καταπιεσμενα εθνη, και στην Πολωνια, την ελευθερια τους να μεινουν ενωμενα. Η ελευθερια της ενωσης συνεπαγεται και την ελευθερια του αποχωρισμου. Εμεις οι Ρωσοι πρεπει να τονισουμε την ελευθερια του αποχωρισμου, ενω οι Πολωνοι την ελευθερια να ειναι ενωμενοι." (10)

"Κανενας Ρωσος μαρξιστης δεν σκεφτηκε ποτε να καταγορησει τους Πολωνους σοσιαλδημοκρατες επειδη ειναι εναντιον του αποχωρισμου της Πολωνιας. Οι σοσιαλδημοκρατες αυτοι κανουν λαθος μονο οταν, οπως κανει η Ροζα Λουξεμπουργκ, προσπαθουν να αρνηθουν την αναγκαιοτητα να συμπεριληφθει η αναγνωριση του δικαιώματος της αυτοδιαθεσης στο προγραμμα των Ρωσων Μαρξιστων." (11)

Σοσιαλδημοκρατες των καταπιεζοντων εθνων να επιμενουν στην 'ελευθερια του αποχωρισμου' ενω οι Σοσιαλδημοκρατες των καταπιεσμενων εθνων επιμενουν στην 'ελευθερια της συγχωνευσης'. Ωστόσο λιγη σκεψη θα μας δειξει οτι δεν υπαρχει, και δεν μπορεί να υπαρξει, κανενας αλλος δρομος προς τον διεθνισμό και την συνενωση των εθνων." (12)

Όσο για τους λογους που πρεπει να εχει αυτη τη σταση η εργατικη ταξη, πολυ χαρακτηριστικο ειναι το παρακατω αποσπασμα:

"Δεν κανει καμια διαφορα στον μισθωτο εργατη αν τον εκμεταλλευεται κυρια η Μεγαλο-Ρωσικη αστικη ταξη ή η μη-Ρωσικη αστικη ταξη, ή η Πολωνικη αστικη ταξη παρα η Εβραιικη, κλπ. Ο μισθωτος εργατης που εχει καταλαβει τα ταξικα του συμφεροντα ειναι εξισου αδιαφορος προς τα κρατικα προνομια των Μεγαλωρωσων καπιταλιστων και προς τις υποσχεςεις των Πολωνων ή Ουκρανων καπιταλιστων οτι θα εγκαταστησουν εναν επιγειο παραδεισο

ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ

Οι σημερινοι αριστεροι νομιζουν οτι μπορούν να ειναι διεθνιστες αλλα και πατριωτες, εφσον διαχωριζουν τον "πατριωτισμο" απο τον "εθνικισμό" και "σβινισμό" των δεξιων:

"... Ο πατριωτισμος μας δεν εχει τιποτα το κοινο με τον εθνικισμό και ειναι αναποσπαστος απο την προλεταριακη αλληλεγγυη." (14)

Ετσι σε ολους ισως τους επικηδειους που εκαναν στον Παπαιωαννου, οι υπολοιποι ηγετες του ΑΚΕΛ ανακατεβανε τους χαρακτηρισμους με μεγαλη ανεση: "Αληθινος διεθνιστης... Ενας φλογερος πατριωτης και αγωνιστης που αγαπησε με παθος την Κυπρο και παλεψε σκληρα για την λευτερια της" (15)

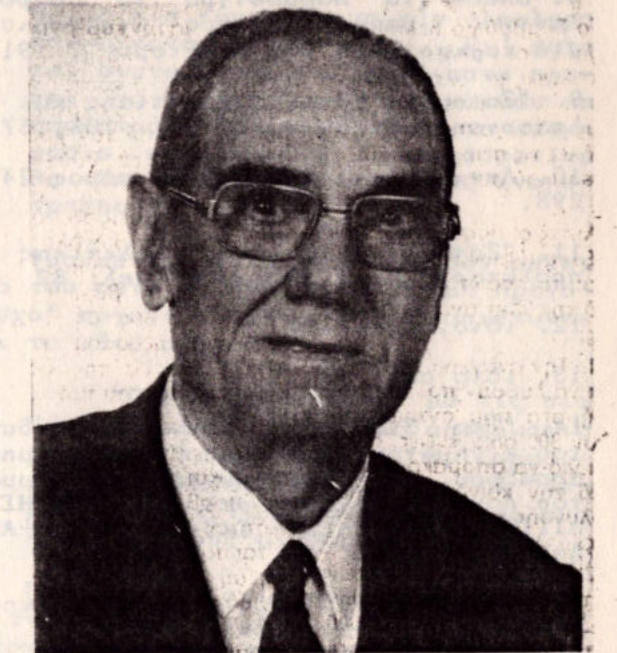
Ο Λενιν ομως εδινε την ιδια σημασια στις λεξεις "εθνικισμος", "σβινισμος" και "πατριωτισμος", και ποτε δεν εδωσε τον χαρακτηρισμο πατριωτης σε αριστερους. Αντιθετα, χρησιμοποιουσε τον ορο "σοσιαλπατριωτες" για να ξεσκεπασει εκεινους που ηταν "σοσιαλιστες στα λογια, και πατριωτες στην πραξη", με την ιδια εννοια που χρησιμοποιουσε τον ορο "σοσιαλσβινιστες". Δεν ηταν τυχαια η προταση του Λενιν που ειδαμε λιγο παραπανω οτι "θεωρουσαμε παντα μονο αυτους τους Πολωνους σοσιαλδημοκρατες οτι ειναι σοσιαλιστες. Οι αλλοι ειναι πατριωτες". Για τους μπολσεβικους, ο σοσιαλισμος και ο πατριωτισμος δεν μπορούσαν να συνυπαρξουν.

Ουτε καν ο "σεβασμος των λαικων παραδοσεων" και αλλες παρομοιες προτασεις απο τις οποιες ειναι γεματα ολα τα εντυπα του ΑΚΕΛ (16) και τα οποια δεν ειναι τιποτα αλλο παρα υποστηριξη του "εθνικου πολιτισμου" ειχε καμια σχεση με τις αντιληψεις του Λενιν:

οταν αποκτησουν κρατικα προνομια. Ο καπιταλισμος αναπτυσσεται και θα συνεχισει να αναπτυσσεται ετσι ή αλλιως, και σε ενιαια κρατη με μικτο πληθυσμο και σε χωριστα εθνικα κρατη. Σ' ολες τις περιπτωσεις ο μισθωτος εργατης θα ειναι αντικειμενο εκμεταλλευσης. Ο επιτυχημενος αγωνας εναντια στην εκμεταλλευση απαιτει να ειναι το προλεταριο ελευθερο απο εθνικισμό και να ειναι απολυτα ουδετερο, για να το πουμε ετσι, στον αγωνα για κυριαρχια που συνεχιζεται αναμεσα στις αστικες ταξεις των διαφορων εθνων. Αν το προλεταριο οποιοδηποτε κρατους δωσει την παραμικρη υποστηριξη στα προνομια της 'δικιας' του εθνικης αστικης ταξης, αυτο αναποφευκτα θα δημιουργησει δυσπιστια αναμεσα στο προλεταριο καποιου αλλου κρατους. Θα αδυνατιση την διεθνη ταξικη αλληλεγγυη των εργατων και θα τους διαιρεση..." (13)

"Το συνθημα του εθνικου πολιτισμου ειναι αστικη (και συχνα μαυροεκατονταρχικη και κληρικη) απατη. Το συνθημα μας ειναι: διεθνης πολιτισμος της δημοκρατιας και του διεθνους εργατικου κινήματος."

"Το Ζητημα ειναι αν επιτρεπεται σε ενα μαρξιστη να διατυπωσει αμεσα ή ερμεσα το συνθημα του εθνικου πολιτισμου ή πρεπει να αντιταχθει σ' αυτο υποστηριζοντας σ' ολες τις γλωσσες το συνθημα του εργατικου διεθνισμού... Η θεση εκεινων που υπερασπιζονται το συνθημα του εθνικου πολιτισμου ειναι αναμεσα στην μικροαστικη ταξη και όχι αναμεσα στους μαρξιστες" (17)

«ΔΙΕΘΝΙΣΜΟΣ» ΓΙΑ ΕΞΑΓΩΓΗ

Υπάρχει βεβαία ένα είδος "διεθνισμού" στην πρακτική των σημερινών κομμουνιστικών κομμάτων (και όχι μόνο, επαναλαμβάνουμε...). Είναι η "διεθνιστική" υποστηρίξη όλων όσων καταπιεζονται από τους εχθρούς του "δικού" τους έθνους και της "δικίας τους" αστικής τάξης. Ένα κόντινο μας παραδειγμα είναι βεβαία η "φλογερή" υποστηρίξη της αυτοδιαθέσης των Κουρδών και των Αρμενίων από τους ελληνοκυπρίους αριστέρους. Μια υποστηρίξη που την βλέπει φυσικά με πολύ καλό ματι όλη η αστική "μας" τάξη, η οποία δεν διστάζει να ενώσει και την δικία της "διεθνιστική" φωνή μαζί τους.

Δεν είναι καινούργιο φαινόμενο αυτός "διεθνισμός". Υπήρχε και στις μέρες του Λενιν. Και τότε και τώρα οι σκοποί του είναι πονηροί. Όπως πολύ

πετυχημένα τον χαρακτηρίζει δεν είναι παρα:

"Διεθνισμός για εξαγωγή στο εξωτερικό που επικρατεί στις μέρες μας αναμεσα στους φλογερούς - ποσο φλογερούς! - διεθνιστές και Μαρξιστές που συμμερίζονται κάθε εκφραση διεθνισμού στο στρατόπεδο του εχθρού, οπουδήποτε αλλού αλλά όχι στον τόπο τους, όχι μέσα στους συμμαχούς τους... Που συμφωνούν με την 'αυτοδιαθεση των εθνών', όχι όμως και των εθνών που εξαρτώνται από το έθνος του οποίου οι ίδιοι έχουν την τιμή να είναι μέλη - με λίγα λόγια, αυτός ο διεθνισμός είναι μια από τις χιλίες και-μία ποικιλίες της υποκρισίας που κυριαρχούν στις μέρες μας" (18)

1. "Ζητήματα εθνικής πολιτικής και προλεταριακός διεθνισμός" σελ. 27, 21, 22 - έκδοση Σπουτικ.

2. "Νέος Δημοκρατίας" αρ. 56 Μαρτίς 1979 σελ. 18

3. Λενιν "Ζητήματα εθνικής πολιτικής" σελ. 28

4. ίδιο, σελ. 74.

5. ίδιο σελ 28

6. ίδιο σελ. 127

7. ίδιο, σελ. 119

8. Βλεπε για παραδειγμα το άρθρο του Λενιν "Ιμπεριαλιστικός Οικονομισμός, μια καρικατούρα του Μαρξισμού", 1916

9. "Ζητήματα εθνικής πολιτικής και προλεταριακός διεθνισμός" σελ. 156, 157

10. Λενιν, Αγγλικά απαντα τόμος 24 σελ 298.

11. "Ζητήματα εθνικής πολιτικής και προλεταριακός διεθνισμός" σελ. 82

12. ίδιο, σελ. 157

13. ίδιο σελ. 76

14. 'Στο διεθνισμό βρίσκεται η δύναμη του κινήματος-μας' του Ρενε Ουρμπανι, προέδρου του Κομμουνιστικού Κομματος του Λουξεμβουργου - σελ. 5 ΔΙΕΘΝΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ - Έκδοση Κυπρου-ΑΚΕΛ, Δεκεμβρης 1985.

15. Ομιλία Χριστοδουλιδη στην κηδεία του Παπαιωαννου, Χαραυγή 15/4/88

16. Βλεπε τον αποτροπιασμό τους μπροστα στην "ανεξελεγκτη επελαση των προϊόντων της υποκοουλτούρας του ιμπεριαλισμου στη ζώνη του τοπου που... αποτελούν σοβαρη απειλη για την παραμορφωση της πολιτιστικής μας ταυτότητας" ("Εκθεση Δρασης... 16ο Συνεδριο ΑΚΕΛ" σελ. 117).

17. "Ζητήματα εθνικής πολιτικής και προλεταριακός διεθνισμός", σελ. 16 - 18.

18. Εισαγωγή του Λενιν στο έργο του Μπουχαριν 'Ο Ιμπεριαλισμός και η Παγκόσμια οικονομία'.

ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΤΟΥΡΚΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΕΝΩΜΕΝΟΙ

ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Ο ΕΧΘΡΟΣ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΙΔΙΑ ΜΑΣ ΤΗ ΧΩΡΑ

ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Η ΔΥΣΤΥΧΙΑ ΝΑ ΕΙΣΑΙ «ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ»

Ο ΝΕΟΣ «ΤΑΞΙΚΟΣ ΕΧΘΡΟΣ»

"Ολοκληρη η κοινωνία" εγραφε το Κομμουνιστικο Μανιφεστο πριν 140 χρονια "ολο και περισσοτερο χωριζεται σε δυο μεγαλα αντιπαλα στρατοπεδα, σε δυο μεγαλες ταξεις, που βρισκονται αμεσα αντιμετωπες η μια με την αλλη: στην αστική τάξη και στο προλεταριατο".

Σημερα το ΑΚΕΛ φαινεται οτι συνεχιζει να υποστηριζει την παραδοση του Κομμουνιστικου Μανιφεστου, με μια "μικρη" διαφορα. Οι δυο μεγαλες ταξεις στις οποιες είναι χωρισμενη η ελληνοκυπριακη κοινωνία δεν είναι πια η αστική τάξη και το προλεταριατο. Η παλια γνωστη μας αστική τάξη δεν καταφερε να κρατησει την προνομιουχα θεση της που την παραχωρησε σε ένα νεο ουπουλο και μαζικότερο ταξικό εχθρο που προσπαθει μαλιστα να κρυφτει μεσα στις ταξεις του προλεταριατου. Τον ξεσκεπαζει αρθρο της "Χαραυγης" της 15/3/83, το οποιο παρεπιπτοντως περιγραφει με πολυ γλαφυροτερο τροπο απο οτι συνηθιζει τα προβληματα των φτωχων εργαζομενων:

"Ποιοι λοιπον είναι οι κεφαλαιοκρατες που εργοδοτουν τους υπαλληλους του ΡΙΚ (οπως και εκεινους της κυβερνησης)... Οι κυριοι εργοδοτες που πληρωνουν τους υπαλληλους αυτους, εκεινοι που σηκωνουν τα μεγαλα βαρη της φορολογιας είναι οι πλατειες λαικες μαζες...

... Είναι οι χιλιαδες πωλητριες... που εργαζονται απο τις 8 το πρωι μεχρι τις 7 το βραδυ... Είναι οι χιλιαδες ιδιωτικοι υπαλληλοι που υστερα απο 20 και 30 χρονια δουλεια αμειβονται με 150 ή 200 λιρες τον μηνά...

... Είναι οι χιλιαδες εργατες οικοδομων... που παρα την τεχνη τους δεν διανοουνται ποτε μισθο μιας δακτυλογραφου του ΡΙΚ. Είναι οι χιλιαδες εργατριες ενδυσης και υποδυσης... Είναι οι χιλιαδες αγροτες της Παφου... Είναι οι χιλιαδες συνταξιουχοι των Κοινωνικων Ασφαλισων που οι 50 λιρες της συνταξης τους δεν τους αρκουν ουτε για καφε και τσιγαρο...

Είναι οι χιλιαδες ανεργοι επιστημονες... που ενω δεν έχουν δουλεια και ψωμι, είναι υποχρεωμενοι να πληρωνουν ολους τους εμμεσους φορους...

Αυτοι είναι οι κεφαλαιοκρατες - εργοδοτες των υπαλληλων του ΡΙΚ και της Κυβερνησης... Μαλιστα αυτων των 'κεφαλαιοκρατων' τα συμφεροντα ανελαβα να υπερασπισω. Και θεωρω απαραδεκτο να καλουνται ολοι αυτοι οι 'κεφαλαιοκρατες' να πληρωνουν συνεχως τους φορους για να αυξανονται οι μισθοι των 'προλεταριων' υπαλληλων του ΡΙΚ και της κυβερνησης, που φτανουν τις 600, 800, 1000 και 1200 λ. τον μηνά..."

Συμφωνα με το ιδιο αρθρο η εργατική τάξη δεν προκειται να μεινει απαθης ουτε μπροστα στον νεο αυτο "ταξικό εχθρο", τους δημοσιους και ημικρατικούς υπαλληλους:

"βρισκομαστε στα προθυρα ενός πολεμου που θα διαιρεσει τους εργαζομενους σε δυο αντιμαχομενα στρατοπεδα, με απροσδοκτες συνεπειες για τους ιδιους και ολοκληρη την οικονομία του τοπου. Γι' αυτο και πιστευω οτι τα συνδικατα πρέπει να φροντισουν απο κοινου να αποκατασταθει μια αποδεκτη ισορροπία εισοδηματων... Διαφορετικά θα δημιουργηθουν συνθηκες αναμετρησης"

Φυσικά σε αυτη την μαχη δεν μνει μονο του ουτε το ΑΚΕΛ ουτε η "μη προνομιουχα" εργατική τάξη, οπως διαπιστωνει παλι το ιδιο αρθρο:

"Γιατι εφημεριδες με τις πιο διαφορετικες πολιτικες αποχρωσεις οπως ο 'Φιλελευθερος', η 'Σημερινή' η 'Αληθεια' η 'Κυπρος' η 'Χαραυγή', αντιτιθενται στους ψηλους κυβερνητικους μισθους;"

Πραγματι γιατι αραγε ολοι αυτοι με τις "πιο διαφορετικες πολιτικες αποχρωσεις" ενωθηκαν εναντια στην "πιο

μεγάλη συμφορα μετα τον Αττιλα" (1) όπως χαρακτηρισαν την αξιολογηση αναδι-

αρθρωση της δημοσιας υπηρεσιας το 1980; Πως φτασαμε σε αυτον τον νεο "ταξικο εχθρο";

ΠΟΙΟΣ ΘΥΜΑΤΑΙ ΤΟΝ «ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΣΜΟ»;»

Μετα τις "εθελοντικες" παραχωρησεις της εργατικης ταξης το 1974 και 1975 που μαζι με την προλεταριοποιηση των προσφυγων οδηγησαν στο πολυδιαφημισμενο "Οικονομικο θαυμα", η εργατικη ταξη αρχισε να διεκδικει τα χαμενα, ΑΤΑ, αυξησεις, κοινωνικες ασφαλειες, νεες συλλογικες συμβασεις, και κοινωνικες παροχες. Και καταφερε να παρει και αυτα και αλλα. Οχι ομως επειδη η αστικη ταξη η η συνδικαλιστικη γραφειοκρατια αποφασισαν οτι ηταν "αδικια" να συνεχιζονται καποιες αχρειαστες πια "θυσιες".

Ο κυριος λογος ηταν η πληρης απασχοληση, που εφτανε ως την ελλειψη εργατικου δυναμικου, η οποια εμφανιστηκε σαν συνεπεια του "οικονομικου θαυματος". Της οικονομικης αναπτυξης που ηταν αποτελεσμα της συγκυριας αναμεσα σε αλλα του αφθονου φτηνου προσφυγικου εργατικου δυναμικου, των μεγαλων αναγκων της εγχωριας αγορας μετα τον πολεμο, της καταστροφης του Λιβανου την θεση του οποιου σαν κεντρο υπηρεσιων διεκδικησε με επιτυχια ο ελληνοκυπριακος καπιταλισμος, και της επεκτασης του ελληνοκυπριακου καπιταλισμου στις αναζωογονημενες τοτε απο τα πετροδολαρια Αραβικες αγορες.

Η ελλειψη εργατικου δυναμικου εδωσε στους εργαζομενους την αυξημενη αυτοπεποινηση να διεκδικουν περισσοτερα μια και δεν θα αντιμετωπιζαν το φασμα της απολυσης και ανεργιας. Για τους εργοδοτες υπηρχε ο κινδυνος αν δεν εκαναν καποιες παραχωρησεις να δημιουργη-

γηθει ανεξελεγκτη εργατικη αναταραχη με πολυ μεγαλο κοστος για αυτους, μια και οι επιχειρησεις τους ηταν σε ανθιση. Ηταν η εποχη που εμφανιστηκαν πολλες ανεπισημες απεργιες και υπογραφηκε ο "Κωδικας Βιομηχανικων Σχεσεων" που στοχο ειχε να προστατσει την "βιομηχανικη ειρηνη".

Με τα πρωτα παραπατηματα του "οικονομικου θαυματος", τα πρωτα συννεφα στον οριζοντα, η αντιδραση της κυβερνησης και πολλων εφημεριδων ηταν να χρησιμοποισουν παλι το "εθνικο προβλημα", με την θεωρια οτι ο "ευδαιμονισμος και η υπερκαταναλωση, δεν πρεπει να εχουν θεση στην σημερινη καρπη της ιστοριας της Κυπρου" οπως ειπε στην ομιλια του στην βουλη για τον προϋπολογισμο του 1980 ο τοτε υπουργος οικονομικων Αυξεντιου. Τοτε εγιναν και οι πρωτες γενικες επιθεσεις εναντια σε ολους τους εργαζομενους. Τετοια επιθεση ηταν οι φορολογιες του '80 που δεν περασαν ομως χωρις αντιδραση.

Η επιτυχια της γενικης διωρης στασης εργασιας και η μαζικη συμμετοχη στην πορεία στις 16 Απριλη του 1980 ηταν μια δυσαρεστη εκπληξη οχι μονο για τους αστους αλλα ακομα και για τους ιδιους τους γραφειοκρατες των συντεχνιων που τις καλεσαν, οι οποιοι δεν ξαναεπανελαβαν το πειραμα. Ο "ευδαιμονισμος και η υπερκαταναλωση", ιδιαιτερα οταν προερχονταν απο το στομα του υπουργου οικονομικων και εφημεριδες γνωστες σαν εκφραστες των συμφεροντων των εργοδοτων, δεν ηταν ενα αρκετα

η αντιδραση των εργαζομενων αναγκασε την κυβερνηση να αποσυρει μερικες απο τις φορολογιες το '80

πειστικο παραμυθι για να πεισει τους εργαζομενους που εβλεπαν τους αστους να θησαυριζουν ολη την προηγουμενη περιοδο. Για αυτο επιστρατευτηκαν μαζι με αυτα και αλλα πιο "πειστικα" επιχειρηματα, και μαλιστα απο μια πλευρα που μπορουσε να ειναι πολυ πιο πειστικη:

"Δεν θα σας εισηγουμουν ποτε οτι η συναγωνιστικοτητα των βιομηχανιων μας πρεπει να στηριχτει σε μεροκαματα πεινας. Οχι, αλλα δεν φοβαμαι να σας συμβουλευσω οτι οσο εξαρταται απο μας, απο τους εργατες και το συντεχνιακο κινημα, η συναγωνιστικοτητα της βιομηχανιας μας στις εξωτερικες αγορες δεν πρεπει να καταστραφει... Χασιμο

ΟΙ «ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΙ»

Το επομενο βημα ηταν η επεκταση της διασπασης και στο εσωτερικο. Οι υπαλληλοι του δημοσιου και ημικρατικου τομεα ενω ενα μερος τους γινεται το 1980 τα θυματα της επιθεσης της κυβερνησης με μια γενικη σχεδον μειωση των μισθων προσληψης μαζι με την αξιολογηση-αναδιάρθρωση που ικανοποιησε μερικα μονο τμηματα "παλιων", γινονται ταυτοχρονα και στοχος μιας γενικότερης ιδεολογικης προπαγανδιστικης επιθεσης. Αρχιζει η προβολη τους σαν "προνομιουχοι", "υπεραριθμοι", "αργομισθοι", "αδιαφοροι" και "παρασιτα". Χαρακτηρισμοι που μπορει αρχικα να αναφερονταν αφηρημενα σε "ενα τμημα των δημοσιων υπαλληλων", αλλα σταθερα η προπαγανδα αυτη εξαπλωθηκε αδιακριτα σε ολους.

Απο τις εφημεριδες ολες εβαλαν το χερακι τους, αλλα το κυριο βαρος αυτης της εκστρατειας το κρατησαν ο "Φιλελευθερος" και η "Χαραυγη". Αν ο "Φιλελευθερος" θεωρειται σαν ενας απο τους πιο συνεπεις εκφραστες της γνωσης της ΟΕΒ, και τα επιχειρηματα του δεν πειθουν οτι ειναι για το καλο οποιουδηποτε κομματιου της εργατικης ταξης, η "Χαραυγη" εχει το μεγαλο "προτερημα" οτι μπορει να παρουσιαστει σαν εκφραστης των συμ-

των εξωτερικων αγορων ξερετε τι θα σημαίνει: Ανεργια και υποασχοληση" (Ομιλια Α. Ζιαρτιδη στους εργαζομενους στην βιομηχανια ενδυσης, Εργατικο Βημα 14/11/79)

Ποιος θα κρατησει και θα κερδισει και νεες "εξωτερικες αγορες" και τις δουλειες που αυτες σημαίνουν, "εμεις οι Κυπριοι" η οι εργατες των "ανταγωνιστικων" χωρων; Τα αντιστοιχα ακουν και οι εργατες των "ανταγωνιστικων" χωρων, με αποτελεσμα να δεχονται και εκεινοι μειωση μισθων, και ο κυκλος των θυσιων να συνεχιζεται απο ολους. Η "συναγωνιστικοτητα" δεν ειναι παρα μια διασπαση της εργατικης ταξης αναμεσα σε ντοπιους και ξενους εργατες.

Μπορει να κατηγορει τους δημοσιους υπαλληλους οτι βλαπτουν τα συμφεροντα της υπολοιπης εργατικης ταξης, των "μη προνομιουχων" στρωματων, χωρις να ειναι ευκολο να κατηγορηθει οτι υποστηριζει τα κερδη και τις επιχειρησεις των βιομηχανων.

Η αντιδημοσιουπαλληλικη εκστρατεια χρησιμοποiehκε ακομα και σαν αντιπολιτευτικο ατου. Με προσχημα την παντα υπαρκτη ευνοιοκρατια το ΑΚΕΛ και το ΔΗΣΥ χτυπουσαν το συνολο των εργαζομενων του Δημοσιου και Ημικρατικου τομεα. Φυσικα η κυβερνηση Κυπριανου αλλο που δεν ηθελε. Μπορουσε να μειωνει τους μισθους προσληψης, να αφαιρει κεκτημενα δικαιωματα, και σε καθε καινουργια συμβαση να υποβαλλει ανταιτηματα και συγχρονως να εμφανιζεται και σαν προστατης των δημοσιων υπαλληλων:

"Για τους μισθους των κρατικων υπαλληλων το υπουργειο λει οτι δεν ειναι υπερβολικα ψηλοι σε σχεση με τις περισσοτερες χωρες που εχουν το δικο μας επιπεδο αναπτυξης και παρατηρει οτι οι προσφατες αυξησεις εγκριθηκαν ομοφωνα απο την βουλη." "Χαραυγη" 23/2/82

ΚΑΙ ΤΩΡΑ... «ΑΞΙΟΚΡΑΤΙΑ»

Αυτη η εκστρατεια κρατησε απο το '80 ως το τελος του '85. Ομως η απωλεια του 5% της εκλογικης δυναμης του ΑΚΕΛ εκανε την "Χαραυγη" πολυ πιο προσεκτικη... σιγουρα ενα καποιο μερος εκεινου του 5% ηταν η αξια πληρωμη της για τις "καλες υπηρεσιες" της προς τους υπαλληλους του δημοσιου και ημικρατικου τομεα.

Φυσικα οι επιθεσεις απο το κρατος εναντια στους Δημοσιους και Ημικρατικους συνεχιστηκαν και μετα με ουσιαστικη μειωση των ημερων αδειας απο το '88 για τους κυβερνητικους που καθοριζεται

τωρα σε 34 εργασιμες μερες αντι για 42 μαζι με τις Κυριακες και αργιες, και καθορισμος των ημερων αδειας των νεοπροσλαμβανομενων συμφωνα με τα χρονια υπηρεσιας. Αυτα συνοδευτηκαν με μειωση του ρολου που επαιζαν οι συντεχνιες στις προσληψεις, προαγωγες και συνθηκες δουλειας οπως εγινε στο ΡΙΚ και στις Κυπριακες Αερογραμμες.

Η εκλογη του Βασιλειου, η "νικη της αλλαγης", αλλαξε το σκηνικο προς το χειροτερο. Τωρα οι λεξεις της μοδας ειναι η "αξιοκρατια" και η "χρηστη διοικηση", που μαζι με την προπαγανδα

για "προνομιούχους και υπεραριθμούς" έγιναν από προεκλογικά συνθήματα όπλα στα χέρια της νέας κυβέρνησης.

Πίσω από τις εκφράσεις αυτές που φαντάζουν ωραίες και δημοκρατικές, κρυβεται η συνέχιση της προσπάθειας για μεγαλύτερο ξεζουμισμα των εργαζομένων. Καινούργιες εξετάσεις στους ημικρατικούς οργανισμούς είτε για να πάρεις την δουλειά είτε για να προαχθείς, "μετεκπαίδευση" έξω από το κανονικό ωράριο εργασίας, αναβάθμιση του ρολού των φακέλων αξιολόγησης του προσωπικού για να "αμοιβούνται" οι πιο "αξιοί" και να τιμωρούνται οι "τεμπηλίδες", "απροσαρμοστοί", "ανυποτακτοί" και άρα "αναξιοί" υπάλληλοι. Έχεις προβλήματα; είναι επειδή δεν είσαι "αξιος". Μεθοδοί που σίγουρα θα επεκταθούν και στον ιδιωτικό τομέα, που θα τις χρησιμοποιήσει σαν παραδείγματα.

"Τα ωράρια και οι διαδικασίες θα πρέπει να αναπροσαρμοστούν και να αποκτήσουν την ευελιξία που απαιτεί η σύγχρονη ζωή και η συνθηκωτή κοινωνία μας" έγραψαν οι προγραμματικές θέσεις του Βασιλείου που υποσχόνταν τον εκσυγχρονισμό του Δημοσίου και Ημικρατικού τομέα ώστε "να εφαρμοστεί τις αρχές της αξιοκρατίας, την ορθολογιστική διαχει-

ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΙ;

Η πικρή αλήθεια είναι ότι όσο αποτύχε η προηγούμενη προπαγάνδα για "ευδαιμονισμένους" και "υπερκαταναλώνοντες" εργαζομένους, τόσο πέτυχε η προπαγάνδα για τους "προνομιούχους" κυβερνητικούς και ημικρατικούς, που μάλιστα προεκτάθηκε και σε κλάδους του ιδιωτικού τομέα, όπως τους τραπεζιτικούς.

Οι εργαζόμενοι σε αυτούς τους τομείς αντιμετωπίζουν τα τελευταία χρόνια αρκετά εχθροτήτα και αντιπαθεία από την "κοινή γνώμη" ώστε να νοιωθούν γενικά μωδιασμένοι και απομονωμένοι. Τα αποτελέσματα φαίνονται κάθε φορά που κατεβαίνουν σε αγώνες, ακόμα και αμυντικούς, για να κρατήσουν κερτήματα. Είναι χαρακτηριστική η αντίδραση που βρήκαν όχι μόνο από τις εφημερίδες αλλά και από μια μερίδα εργαζομένων οι φετεινές απεργίες στο ΡΙΚ και στις Κυπριακές Αερογραμμές, ακόμα και αυτή στις τραπεζές το περασμένο καλοκαίρι.

Η γενική εικόνα που έχει διαμορφωθεί ο κόσμος στηριχθηκε σε δημοσιεύματα σαν αυτά που γραφτήκαν για την εργατική διαφορά στα λιμάνια το 1982, από τα οποία είναι συνέχεια γεμάτες οι εφημερίδες τα τελευταία χρόνια.

"απεργούν υπάλληλοι των 1,600 λιρών τον μήνα
Σήμερα ορισμένες εργατικές

ρήση, την εισαγωγή σύγχρονων συστημάτων διεύθυνσης και την πλήρη αξιοποίηση του δυναμισμού των εργαζομένων." Με λίγα λόγια, σκληρυνση των μεθόδων επιλογής των εργαζομένων και εντατικοποίησης της εργασίας για πιο "πληρές" ξεζουμισμα.

Το ίδιο το ΑΚΕΛ μετά την εξασφάλιση του με την "νίκη της αλλαγής" ξαναθυμλήθηκε τα παλιά του. Διαβαζουμε τον Ιουνή στο πρώτο τεύχος του θεωρητικού περιοδικού της ΠΕΟ "ΕΡΓΑΣΙΑ":

"για ν' αντιμετωπισθεί η ανεργία... ν' αποχωρήσουν οι συνταξιούχοι που εργαζονται στην Δημοσία Υπηρεσία και στον ημικρατικό τομέα.

Όσον αφορά την αντιμετώπιση του ελλείμματος των κρατικών προϋπολογισμών...

ν' αντικατασταθούν οι μονιμες υπερωρίες στον κρατικό και ημικρατικό τομέα με την εισαγωγή συστήματος βαρδίας κλπ.

Να επικρατήσει στην Δημοσία Υπηρεσία καθεστώς λιτότητας και περισυλλογής.

να τεθεί τέρμα στην αύξηση του αριθμού των κρατικών υπαλλήλων, εκτός από τις υπηρεσίες που είναι απολύτα αναγκαία η προσλήψη τους"

αξιώσεις για αύξηση απολαβών είναι στην φύση τους αντεργατικές και πρέπει να βρεθεί υπεύθυνη και αποτελεσματική φωνή να πει σ' αυτούς τους ανθρώπους το στοπ...

Ορισμένοι από αυτούς παίρνουν από 900 έως 1,600 λ. τον μήνα, δεν έγινε καμία διαψευση... Είναι αυτοί προλεταριοί; Δεν είναι αυτοί παρα μεγιστάνες που κτυπούν τους προλεταριους..." "Φιλελευθερός" 9/10/82

Γενικά η εικόνα που καλλιεργήθηκε όλα αυτά τα χρόνια είναι ότι δεν υπάρχει εργαζόμενος στον Δημοσιο και Ημικρατικό τομέα που να παίρνει κάτω από 600 λίρες τον μήνα, και μάλιστα χωρίς να κάνουν τίποτα.

Το ψεμα είναι τόσο χοντρο και επαναλαμβάνεται τόσο συστηματικά που είναι δύσκολο να το διαψεύσει κανείς. Μας έχει τύχει να κάνουμε πολλούς καθγάδες πάνω στο θέμα, και όταν τελικά δείξαμε τις αποδείξεις των μισθών γνωστών μας που δουλεύουν στην Δημοσία και Ημικρατική υπηρεσία πάνω από πεντε χρόνια το αποτέλεσμα ήταν πάλι μηδέν. Δεν μας πιστεύουν, όταν βλέπουν αριθμούς από 200 ως 250 λίρες!

Το ίδιο δεν γίνονται πιστευτές οι σπανιές ανακοινώσεις της ΠΑΣΥΔΥ ή άλλων

σχετικών συντεχνιών σαν την παρακάτω:

"Όσον αφορά τα δημοσιεύματα και σχολία για μηνιαίους μισθούς των 1000 λ. στην Δημοσία υπηρεσία με τις 150 λ. και 200 λ. που δίνονται στον ιδιωτικό τομέα, η ΠΑΣΥΔΥ λέγει ότι 'όπως παρουσιάζονται δημιουργούν μια εντελώς λανθασμένη εικόνα' και προσθέτει ότι οι μισθοί της πλειοψηφίας των δημοσίων υπαλλήλων κυμαίνονται μεταξύ 160 λ. και 440 λ. τον μήνα" "Χαράυνη" 21/10/82

Την ίδια δυσκολία αντιμετώπισαν και οι τραπεζικοί το '87, ιδιαίτερα επειδή άφησαν για αρκετό καιρό στην διεύθυνση και στις εφημερίδες (όλες εχθρικές) το μονοπώλιο της πληροφόρησης. Τα ίδια και στο ΡΙΚ, και στις Κυπριακές Αερογραμμές το '88.

Όσο για το αν είναι "υπεραριθμοί", είναι χαρακτηριστικό ότι σε πολλούς κλάδους, και επικαιρο παράδειγμα είναι οι εργαζόμενοι των Κυπριακών Αερογραμμών, όπου υπάρχει ένας μεγάλος αριθμός από μονιμους "εκτακτους" που απολύονται κάθε φθινόπωρο και ξαναπροσλαμβάνονται κάθε ανοίξη. Αυτοί φυσικά δεν έχουν σχεδόν καμία κατοχύρωση, και τελευταία οι μισθοί προσλήψης τους μειώθηκαν από την κλίμακα Α5 στην Α2. Πολύ πιο πρόσφατα, μέσα στον Μάρ, οι ταχυδρομικοί αποφάσισαν να απεργήσουν επειδή δεν προσλαμβάνονταν καινούργιοι υπάλληλοι και σαν αποτέλεσμα σκοτώνονται στην δουλειά. Το ίδιο και οι υπάλληλοι του Γραφείου Ευημερίας.

"Χαραμοφανδές" και "αργόσχολοί"; Εκτός από τις παραγκες στις οποίες δουλεύουν πολλοί από αυτούς σε ανθυγείνεις συνθηκές, υπάρχουν κλάδοι σαν τους υπάλληλους του Γραφείου Εργασίας ή

ΠΟΙΟΣ ΤΟΥΣ ΠΛΗΡΩΝΕΙ;

Όλη η εκστρατεία εναντίον στους υπάλληλους του δημοσίου και ημικρατικού τομέα στηρίζεται στην παραδοχή ότι οι μισθοί τους πληρώνονται "από τους φορολογούμενους", δηλαδή από όλους, εργαζομένους και κεφαλαιοκράτες. Και ότι οι δηθεν "υπερογκες" αυξήσεις και απαιτήσεις τους αναγκαστικά οδηγούν σε προσθετες φορολογίες, που θα επιβαρύνουν τους εργαζομένους πάλι.

Αυτό μοιάζει να στηρίζεται στην "κοινή λογική". Όμως και αυτό, όπως και τόσα άλλα στον καπιταλιστικό κόσμο που ζούμε, δεν είναι όπως φαίνονται σε πρώτη όψη.

Η "κοινή λογική" δεχεται κάτι που προβάλλει η αρχούσα τάξη. Ότι δηλαδή υπάρχει ένα καθορισμένο μέρος της παρα-

της Αρχής Αδείων, του κτηματολογίου, των δικαστηρίων, με φοβερό φορτο εργασίας, υπάρχουν οι ταχυδρομικοί των οποίων η δουλειά δεν είναι καθόλου ελαφριά ή ευκόλη, οι εργαζόμενοι της Ηλεκτρικής ή της ΣΥΤΑ που δουλεύουν στους στύλους και τους υπονομούς. Ποσοί ακόμα ξέρουν ότι μαζί με τον "δωρεαν τουρισμό" που κάνουν οι αεροσκάφοι παθαίνουν ιγμοριτίδες, και αποβολές. Δεν θέλει πολλή φαντασία, αλλά μόνο λίγη καλή διαθεση για να καταλάβει κανένας ποση είναι η ενταση των τραπεζιτικών που δουλεύουν στα ταμεία. Χρειάζεται άραγε να μιλήσουμε για τους νοσοκομους και τους γιατρούς;

Σίγουρα υπάρχουν και καλές θέσεις στην κυβερνητική υπηρεσία. Και σίγουρα το διευθυντικό προσωπικό είναι και παρεινά προνομιούχο. Είναι αφεντικά. Μα τέτοια αφεντικά, με παρομοιους ή και ψηλοτερους μισθους και προνομία υπάρχουν και στον ιδιωτικό τομέα. Μόνο που για τους διευθυνταδες του ιδιωτικού τομέα δεν μιλάει κανείς. Οι μισθοί τους είναι "εμπορικά μυστικά", και έτσι και αλλιώς δεν τολμούν φυσικά να τους χρησιμοποιήσουν για να κατηγορήσουν σαν προνομιούχους όλους τους εργαζομένους του ιδιωτικού τομέα. Αυτός ο παραλογισμός είναι "προνομιο" του δημοσίου και ημικρατικού τομέα.

Η συντριπτική πλειοψηφία των δημοσίων και ημικρατικών είναι εργαζόμενοι που δεν διαφέρουν ουσιαστικά από τους υπολοίπους εργαζομένους. Αν μερικά τμήματα ή κλάδοι παίρνουν ένα πιο αξιοπρεπή μισθο (ίσως θαπρεπε να λεγαμε λιγότερο εξευτελιστικό;) από άλλους είτε στον δημοσιο είτε στον ιδιωτικό τομέα, αυτό δεν τους καθορίζει σαν "προνομιούχους". Αυτό καθορίζει μόνο τους υπολοίπους σαν περισσότερο αδίκημένους.

γώγης που ανήκει στους μισθωτους και για αυτό όταν ένα τμήμα των μισθωτων περνει περισσότερα αυτά αναγκαστικά τα στερούνται αλλά τμήματα.

Είναι συνηθισμένη στα οικονομικά η παρομοίωση του "εθνικού εισοδήματος", της συνολικής παραγωγής, με μια πίττα που την μοιράζονται μεταξύ τους τα διάφορα τμήματα της κοινωνίας. Ένα κομμάτι της θα το φανε οι εργαζόμενοι, ενώ ένα άλλο οι κεφαλαιοκράτες. Οι αστοί μας λενε περίπου τα εξής: "παρτε το κομμάτι σας και μοιραστήτε το δικαίωμα. Τόσο είναι το δικό σας το κομμάτι. Αν δεν σας φτάνει, δεν είναι επειδή είναι μικρό το κομμάτι σας και χρειάζεστε και λίγο από το δικό μας αλλά επειδή μερικοί από σας τρών περισσότερο και αδικούν τους υπολοίπους." Αυτή είναι

ακριβώς η λογική που χρησιμοποιείται στην περίπτωση των Δημοσίων και Ημικρατικών.

Όμως αυτή η λογική, όσο "κοινή" και αν είναι, δεν έχει καμία σχέση με την πραγματικότητα. Η "πιττα" της "εθνικής οικονομίας", πιο σωστά μαλιστα στις μέρες μας της παγκόσμιας οικονομίας, είναι πραγματικά μοιρασμένη κυρία αναμεσα στην εργατική τάξη, τους αστούς και τους μικροαστούς. Δεν υπάρχει όμως καμία "εκ των ανωθεν" καθορισμένη αναλογία του κομματιού που τρώνε οι αστοί και του κομματιού που τρώνε οι εργαζόμενοι σαν σύνολο. Αυτό καθορίζεται άμεσα ή έμμεσα από την ταξική πάλη και τον συσχετισμό δυνάμεων, από το ποσο ικανο είναι κάθε τμήμα να διεκδικήσει μεγαλύτερο μέρος. Και ο,τι παραπάνω κερδίζει ένα οποιοδήποτε τμήμα της εργατικής τάξης προστίθεται στο συνολικό μερίδιο της εργατικής τάξης, και φυσικά το χάνουν οι αστοί.

Μια τέτοια συλλογιστική, δηλαδή ότι η εργατική τάξη δεν έπρεπε να ζητεί αυξήσεις επειδή αυτο θα προκαλούσε προβλήματα στην "εθνική οικονομία", αυξήσεις στις τιμές και πληθωρισμό (μία από τις κατηγορίες που εκτοξεύονται και εναντίον στους δημοσίους) αντιμετώπισε ο Μαρξ χρησιμοποιώντας ένα παράδειγμα παρομοίο με την "πιττα" της εθνικής οικονομίας:

"Ο πολίτης Ουέστων, με τη σειρά του, ξεχάσε ότι η γαβαθα από την οποία τρώνε οι εργάτες είναι γεμισμένη με ολό το προϊόν της εθνικής εργασίας και ότι αν υπάρχει κάτι που εμποδίζει τους εργάτες να πάρουν περισσότερα από την γαβαθα, αυτό δεν είναι ούτε η στενότητα της γαβαθας, ούτε η ανεπάρκεια του περιεχομένου της, αλλά μοναχά το μικρό μέγεθος των κουταλιών τους" Μαρξ "Μισθός, Τιμή και Κέρδος"

οι εργαζόμενοι με πρώτους τους δημοσίους και ημικρατικούς υπερασπίζονται τις κατακτήσεις τους από τις επιθεσεις της κυβέρνησης και των εργοδοτών.

ΠΥΡΟΒΟΛΗΘΗΚΑ
ΑΠΟ ΑΕΡΟΠΕΙΡΑΤΕΣ
ΜΕ ΑΠΟΛΥΕΙ
Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ!

Κάθε κομματι της εργατικής τάξης χάνει ή κερδίζει οσα μπορεί περισσότερα από τους αστούς, μεγαλώνει ή μικραίνει το "κουτάλι" με το οποίο τρώει, χωρίς να ελαττώνει την δυνατότητα των άλλων εργαζομένων να φανε από την "γαβαθα" η οποία έχει αρκετά για όλους. Αυτό το πετυχαίνει ή όχι αναλογα με την θέση του στην οικονομία, την μαχητικότητα, οργάνωση και συνειδητοποίηση του. Οι ίδιοι πάλι παραγοντες καθορίζουν αν θα το κερδίσει για τον εαυτο του μονο, ή και για άλλα πιο αδυνατα κομματια, αν για παράδειγμα θα ριξει το βάρος της μάχης σε μία μείωση της φορολογίας ή αύξηση των γενικών κοινωνικών παροχών και όχι μονο σε αύξηση των δικών του μισθών. Σε καμία όμως περίπτωση αυτο που κερδίζει δεν αποβαίνει σε βάρος της υπολοίπης εργατικής τάξης.

Εκείνο που μοιάζει να μπερδεύει τα πράγματα στους δημοσίους και ημικρατικούς είναι το γεγονός ότι σαν κρατικο υπάλληλοι πληρώνονται από το κρατικό ταμείο που συντηρείται από τους φορους. Κατι που το κάνει να μοιάζει σαν να πληρώνουν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι τους δημοσίους υπάλληλους.

Στην πραγματικότητα και αυτο είναι απατηλο. Τους φορους, είτε είναι άμεσοι είτε έμμεσοι, που παίρνει το κρατος από την εργατική τάξη τους βαζει σε ένα ενιαίο ταμείο, γίνονται μαζί με τα άλλα εσοδα οι ποροι με τους οποίους κινείται.

Όμως το κρατος είναι αστικό κρατος, είναι ένα οργανο που σκοπο έχει την διαχειρηση του καπιταλισμου, των κοινών συμφεροντων της αστικής τάξης. Και το αστικό κρατος χρησιμοποιεί τους πορους αυτους για πολλους σκοπους. Ένα μέρος πει πάλι πίσω στην εργατική τάξη, είναι ο λεγομενος "κοινωνικός μισθός". Προκειται για τα χρηματα που πανε σε σχολεια, για νοσοκομεια, δρομους, και άλλα παρομοια. (2)

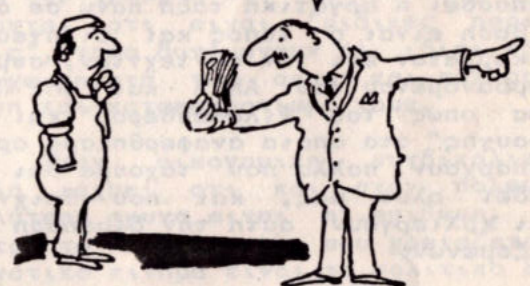
Το άλλο μέρος όμως πει κατευθειαν στην αστική τάξη. Άμεσα με επιδοτησεις, φορολογικές απαλλαγές, δανεια, εμπορικά επιμελητηρια και προωθηση εξαγωγών από το κρατος. Και έμμεσα με την συντηρηση της αστυνομίας και του στρατου, οργάνων δηλαδή στηριξης της εξουσίας τους, ή με τις διπλωματικές υπηρεσίες και ένα σωρο άλλα που εξυπηρετουν καθαρά και μονο τα συμφεροντα της αστικής τάξης.

Δηλαδή ο κρατικός προϋπολογισμος είναι και αυτος σαν μια πιττα για μοιρασμα. Και σε αυτη την περιπτωση δεν είναι μονο η μοιρασια αλλά και το ίδιο το μέγεθος της πιττας που εξαρταται από την ταξική πάλη, από την σχετική δυναμη των δυο μερών. Αν η εργατική τάξη δεν μπορεί να αντιδρασει, πρώτα θα της

πάρουν μεγαλύτερους φορους, αυξανοντας έτσι την πιττα των κρατικών πορών. Και μετα θα μοιρασει έτσι η πιττα ώστε να πει μεγαλύτερο μέρος της σε αυτα που ενδιαφερον μονο τους αστούς, και λιγότερο μέρος της στην εργατική τάξη, είτε αυτο θα πει με την μορφή κοινωνικών παροχών είτε σαν μισθοι ενός τμήματος της, των δημοσίων υπαλλήλων.

Έτσι λοιπον, και στην περιπτωση των δημοσίων υπαλλήλων που φαινομενικά πληρώνονται από τους φορους και σε βάρος των άλλων εργαζομένων, ισχυουν τα ίδια. Οι αστοί αυξανουν τα φορολογικά βαρη της εργατικής τάξης όχι επειδή παίρνουν μεγαλύτερους μισθους οι δημοσίοι υπάλληλοι, αλλά επειδή η εργατική τάξη δεν μπορεί να αντισταθει στην αύξηση των φορών της. Δεν μπορεί να αναγκασει την αστική τάξη να πληρωσει μία αύξηση στους μισθους των δημοσίων υπαλλήλων για παράδειγμα κανοντας περικοπες στα δικά της κερδη και οφελη, αυξανοντας την φορολογία της ίδιας της αστικής τάξης, ελαττωνοντας τα εσοδα για τον στρατο, μειωνοντας τις φορολογικές απαλλαγές και επιδοτησεις των επιχειρησεων, κλπ.

ΚΡΑΤΩ ΑΥΤΑ ΤΑ ΠΕΦΤΑ
ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΙΣΘΟ ΙΔΥ, ΓΙΑ
ΝΑ ΤΑ ΔΩΣΩ ΣΤΟΥΣ ΜΗ
ΠΡΟΝΟΜΟΙΟΥΧΟΥΣ.

Εξάλλου δεν χρειαζεται να υπάρξει καμία αύξηση στο μισθολογιο των Δημοσίων και Ημικρατικών υπαλλήλων για να βαλει προσθετες φορολογίες το αστικό κρατος. Οποτε το θεωρησει αναγκαίο και μπορεί να το κάνει (από την αποψη της αντιδρασης που θα συναντήσει) θα τις βαλει, και δικαιολογίες βρισκει. Τετοια δικαιολογια ακριβώς είναι και το μισθολογιο των εργατουπαλλήλων του.

Ετσι και στην περίπτωση του δημοσίου και ημικρατικού τομέα, οι κερδίζοντες οι εργαζόμενοι σε αυτόν είναι σε βάρος των κερδών της αστικής τάξης σαν σύνολο, και όχι των υπολοίπων εργαζομένων.

Για αυτό εξαλλου και δείχνουν τόση μανία εναντίον τους οι εργοδοτές. Εάν οι Δημοσίοι υπάλληλοι κερδίζουν σε βάρος της υπολοίπων εργατικής τάξης, τότε δεν θα υπήρχε κανένας λόγος η ΟΕΒ να...

"καλεί την κυβέρνηση σαν τον μεγαλύτερο εργοδοτή και ποδηγετη όπως αποφυγεί την παροχή οποιονδήποτε αυξήσεων, μισθών - ωφελημάτων στον κρατικό και ημικρατικό τομέα... όπου οι μισθοί και οροί είναι απειρώς καλύτεροι από τον ιδιωτικό τομέα... Στον τομέα των δημοσίων οικονομικών η Κυβέρνηση πρέπει να προχωρήσει με αποφασισ-

Η ΔΙΑΣΠΑΣΗ

Όπως είδαμε ένα από τα επιχειρήματα που προβάλλεται από τους συντεχνιακούς ηγέτες είναι ότι η ανισότητα ανάμεσα στον δημοσίο και τον ιδιωτικό τομέα προωθεί την "διασπασή" της εργατικής τάξης. Γι' αυτό, λένε, υπάρχει η αναγκαιότητα να "μειωθεί το χάσμα".

Αυτό το επιχειρήμα είναι πρώτα από όλα τελείως ανεντιμό και υποκριτικό. Εκείνοι που έκαναν ότι μπορούσαν για να διασπασθεί η εργατική τάξη πάνω σε αυτή την βάση είναι ο τύπος και οι ηγέσιες των κομμάτων και των συντεχνιών, συμπεριλαμβανομένου του ΑΚΕΛ και της ΠΕΟ. Άρθρα όπως του "Φιλελευθέρου" και της "Χαραυγής" στα οποία αναφερθήκαμε αρχικά υπάρχουν πολλά που ταχούμε δει και ξαναδεί ολοι μας, και που δείχνουν ποιοι καλιεργούν αυτή την διασπασή των εργαζομένων:

"Η ΠΕΟ έχει τη γνώμη ότι και απολύτα δικαιά να είναι τα αιτήματα, προκειμένου περί ιδρυμάτων όπως είναι το ΡΙΚ ή άλλοι οργανισμοί δημοσίας ωφελείας, η απεργία πρέπει να χρησιμοποιείται με πολλή προσοχή και συγκράτηση. Τα συμφέροντα του κοινού δεν πρέπει να αγνοούνται..."

Άλλο είναι απεργία στην Αρχή Ηλεκτρισμού και άλλο στην βαλιτισσοποιία ή στον Ιπποδρόμο.

Στην περίπτωση της Αρχής Ηλεκτρισμού και άλλων οργανισμών δημοσίας ωφελείας, τυχόν απεργία πλττει καίρια την οικονομία και τα συμφέροντα όλων των εργαζομένων..." "Χαραυγή" 7/10/82

Στην πραγματικότητα, τα ίδια τα κέρδη των δυνατών τμημάτων της εργατι-

στικότητα στην... συμπίεση των δημοσίων δαπανών, ιδιαίτερα του κρατικού μισθολογίου... [που] μπορεί να γίνει με σταδιακή και ορθολογιστική μείωση του αριθμού των δημοσίων υπαλλήλων... με την εφαρμογή ενός ρεαλιστικού [;] ωραρίου απασχόλησης, την εναλλαξιμότητα των δημοσίων λειτουργιών, την σημαντική μείωση των μισθών προσλήψης και γενικά με μέτρα που αποσκοπούν στην αύξηση της παραγωγικότητας και αποδοτικότητας της δημοσίας υπηρεσίας" (3)

Όταν εξαφανιστεί το κομμάτι της πίτας της αστικής τάξης, κάτι που δεν μπορεί να γίνει χωρίς να εξαφανιστεί η εργατική τάξη την ίδια την αστική τάξη, μόνο τότε θα μπορούμε να μιλάμε για μοίραση της πίτας ή του περιεχομένου της γαβαθας ανάμεσα στους εργαζομένους.

κής τάξης όπως είναι οι δημοσίοι υπάλληλοι όχι μόνο δεν είναι διασπαστικά αλλά αντιθέτα ωφελούν το σύνολο της εργατικής τάξης. Ότι κερδίζουν αυτοί γίνεται παράδειγμα και χρησιμοποιείται σαν επιχειρήμα από τα πιο αδύνατα τμήματα της τάξης. Και είναι για αυτό που πραγματικά ανησυχεί ο "φιλεργατικός" "Φιλελευθέρους":

"Το κακό με τις υπερμέτρες αυτές απαιτήσεις αύξησης απολαβών ορισμένης κατηγορίας εργαζομένων [αναφέρεται σε εργαζομένους στα λιμάνια]... προκύπτει από τις συνεπείες επιτυχίας των ανθρώπων αυτών στις αξιώσεις τους... Αν εξασφαλίσουν τις αυξήσεις που ζητούν, τότε θα έλθουν άλλα τμήματα με το γνωστό 'επιχειρήμα': Αυτοί πήραν αύξηση γιατί όχι και εμείς;" (4)

Ίσως το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα που τα κέρδη των δυνατών τμημάτων ωφελούν και την υπολοίπων εργατική τάξη, είναι η Αυτοματη Τιμαριθμική Αναπροσαρμογή, που κέρδισαν από παλιά εργαζόμενοι στον δημοσίο τομέα και που από τότε χρόνο με χρόνο επεκτείνεται σε ολό και περισσότερα τμήματα. Και αν σήμερα οι εργοδοτές εποφθαλμιούν την ΑΤΑ, είναι η αντίσταση αυτών των πιο δυνατών τμημάτων της εργατικής τάξης, σαν τους οικοδομικούς αλλά και τους δημοσίου υπαλλήλους, τους τραπεζιτικούς, και άλλους που την διαφυλάσσει και για λογαριασμό των υπολοίπων.

Με τον ίδιο τρόπο κάθε νίκη της κυβέρνησης και των εργοδοτών σε βάρος ενός τμήματος της εργατικής τάξης αποτελεί ενθάρρυνση για εφαρμογή της ίδιας τακτικής και άλλου. Και η δυνατότητα τους να χτυπούν τους εργαζομένους στον

δημοσίο και ημικρατικό τομέα στηρίζεται σε μεγάλο βαθμό στην απομόνωση και πτώση του ηθικού που προκαλεί η προπαγάνδα περί "προνομιούχων".

Στην πραγματικότητα αυτή η διασπασή της εργατικής τάξης ανάμεσα σε "προνομιούχους" του δημοσίου τομέα και στους εργαζομένους του ιδιωτικού τομέα χρησιμοποιείται εναντίον και στους δύο. Εκτός δηλαδή που ρίχνουν στους Δημοσίου και Ημικρατικούς την ευθύνη για τα "πρόβλημα της οικονομίας" και τους χαμηλούς μισθούς του ιδιωτικού τομέα, χρησιμοποιείται και αλλιώς. Ενώ στους εργαζομένους στο δημοσίο προβάλλουν το επιχειρήμα ότι "οι άλλοι δεν έχουν τίποτα, εσείς τόλματε να ζητάτε και

άλλα", την ίδια στιγμή όταν οι εργαζόμενοι στον ιδιωτικό τομέα ζητήσουν την υποβολή καποιού αιτήματος που δεν το έχουν πετύχει οι Δημοσίοι τους λένε ότι "ούτε οι Δημοσίοι υπάλληλοι που είναι τόσο δυνατοί δεν καταφέραν να το πάρουν αυτό, και θέλετε να το διεκδικήσετε και εσείς;"

Το θέμα των "προνομιούχων" υπαλλήλων του δημοσίου και ημικρατικού τομέα μαζί με την "εκτακτη εισφορά για την άμυνα" είναι οι δύο κεντρικές αιχμές της αστικής ιδεολογικής επίθεσης εναντίον στην εργατική τάξη. Για αυτό και η αντιμετώπιση τους πρέπει να είναι εξίσου σημαντική για οσους θέλουν να επεμβούν σαν επαναστάτες μέσα στο εργατικό κίνημα.

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ...

Ο μόνος τρόπος για να μείνει δυνατό, οργανωμένο, μαχητικό ένα μέρος της εργατικής τάξης, είναι να συνεχίσει να παλεύει. Και αν δεν είναι ικανο να παλεύει για να κερδίσει και άλλα ή τουλάχιστον να διατηρήσει οσα έχει, τότε θα αρχίσει να αδυνατίζει και να χάνει και αυτά που έχει κερδίσει.

Η "αξιοκρατία", η για την ώρα αρκετά "ισχυρή" κυβέρνηση του Βασιλείου, και ολό αυτή η γενικά αποδεκτή έμφαση στην ανάγκη να γίνει "πιο αποδοτική" η δημοσία υπηρεσία και οι ημικρατικοί οργανισμοί, σημαίνουν ότι τα πράγματα θα χειροτερεύουν, η επίθεση εναντίον στους δημοσίου και ημικρατικούς θα κλιμακωθεί, σε βάρος τελικά ολό της εργατικής τάξης.

Οι εργατουπάλληλοι του δημοσίου και ημικρατικού τομέα θα μπορούσαν να αντισταθούν σε αυτήν την επίθεση αποτελεσματικά μόνο αν βρουν τα κατάλληλα όπλα.

Οι εργατουπάλληλοι του δημοσίου και ημικρατικού τομέα είναι πραγματικά σε καλύτερη (το σωστό είναι να λέμε σε λιγότερο ασχημή) θέση για την ώρα από πολλούς του ιδιωτικού τομέα. Αλλά αυτό οφείλεται στην δύναμη που τους δίνει η θέση τους μέσα στην "εθνική οικονομία". Όταν η ΠΕΟ ακολουθώντας τους αστούς έλεγε ότι "άλλο είναι απεργία στην Αρχή Ηλεκτρισμού και άλλο στην βαλιτισσοποιία ή στον Ιπποδρόμο" αυτό που πραγματικά εννοούσε ήταν ότι μια απεργία στην Αρχή Ηλεκτρισμού έχει πολύ μεγαλύτερες δυνατότητες να κερδίσει, ακόμα και με ένα μικρό και γρήγορο αγώνα παρά μια απεργία σε άλλους κλάδους που δεν μπορεί να πιέσει τόσο αποτελεσματικά το σύνολο της αστικής τάξης.

Οποίες όμως προσκαιρες επιμέρους νικές και αν πετύχαν ή πετυχαίνουν ακόμα ωρισμένα τμήματα στηριγμένα πάνω

στην στρατηγικής σημασίας θέση τους, ούτε οι δημοσίοι και ημικρατικοί ούτε η εργατική τάξη στο σύνολο της δεν θα μπορούσε να πολεμήσει και να αντισταθεί στις επιθέσεις των αστών ή ακόμα και να βελτιώσει την θέση της όσο δεν αμφισβητεί την εγκυρότητα των επιχειρημάτων του εχθρού.

Όσο περιορίζονται σε αφηρημένες διακηρύξεις για το δικό τους οι οποίες κρύβουν μια ενοχή συνείδηση, σε απολογητικές δηλώσεις όπως "δεν απεργούμε για λεφτά" (κάτι που έγινε στις Κυπριακές Αερογραμμές και στο ΡΙΚ), ή απολογούνται ότι είναι "ειδικές περιπτώσεις", τόσο δυναμώνουν οι ίδιοι και τα επιχειρήματα των αστών και την απομόνωση και κατακερματισμό τους.

Στην οικονομική συνδικαλιστική πάλη ισχύει ότι και στον πόλεμο: η καλύτερη άμυνα είναι η επίθεση. Για αυτό το πρώτο όπλο που χρειάζεται το εργατικό κίνημα είναι το πολιτικό ξεκαθάρισμα, εστω και μέσα σε μια μειοψηφία αρχικά, που θα του επιτρέψει να ξεπεράσει τις μισοενοχές δικαιολογίες.

Την θέση όλων αυτών των δικαιολογιών πρέπει να πάρει η επιθετικότητα:

Στην θέση του "δεν απεργούμε για λεφτά" να μπει καθαρά η ερώτηση "ποιος θα πάρει τα λεφτά αν δεν τα πάρουν οι εργατουπάλληλοι του δημοσίου και ημικρατικού τομέα"; Και μαζί και η απάντηση: θα τα πάρουν οι πραγματικοί προνομιούχοι, οι κεφαλαιοκράτες.

Μαχητικό και όσο πλατύτερο γίνεται ξεσκεπάσμα όλων των ψεμάτων για τους μισθούς "άνω των 1,000" λιρών. Ενάντια στην προπαγάνδα για "προνομιούχους" να μπει η διαφώτιση του κόσμου για τι είδους δουλειά κάνουν πολλά τμήματα δηθεν "προνομιούχων", και τι είδους δουλειά κάνουν, ή μάλλον δεν κάνουν, οι

πραγματικοί αλλά "εξασμένοι" εχθροί μας. Οι μαστροί, διευθυνταδες και μεγαλοιδιοκτήτες και του ιδιωτικού και του δημοσίου τομέα, τα γνήσια ανωφελή παρασιτα με τα πραγματικά "υπερογκά" εισοδήματα που βρίσκονται πίσω από την επίθεση εναντίον στους Δημοσίους και Ημικρατικούς.

Στις κραυγές για τα κακά που παθαίνει η "εθνική οικονομία" από τους "απληστους προνομιοχους" πρέπει να απαντήσουμε ότι η "εθνική οικονομία"

...ΚΑΙ Η ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΗΣ

Η ΠΕΟ μαζί με το υπολοίπο ΑΚΕΛ δεν ήταν οι μόνοι από αυτούς που μιλούσαν στο όνομα της εργατικής τάξης οι οποίοι κρατήσαν μια εχθρική στάση απέναντι στους υπαλλήλους του δημοσίου. Οι ίδιες οι συντεχνίες τους συνεργάστηκαν σε πολλές περιπτώσεις με την κυβέρνηση και στραφθηκαν εναντίον στα συμφέροντα των μελών τους, ή των υπολοίπων κλάδων. Στην περίπτωση των μηχανικών της Αρχής Ηλεκτρισμού η ΣΕΚ ήταν έτοιμη να υποστηρίξει, μαζί με την ΠΕΟ, διατάγματα απαγόρευσης της απεργίας. (5) Όσο για την ίδια την ΠΑΣΥΔΗ, σταθίκε από τους πρωτεργάτες της εκστρατείας εναντίον στους δημοσίους και ημικρατικούς και στον χαρακτήρισμό τους σαν προνομιοχους. Για την απεργία των ελεγκτών εναερίας κυκλοφορίας για την οποία μάλιστα βγήκαν και διατάγματα επιστρατεύσης ανακοίνωνε...

"Όλες οι παραπάνω απαιτήσεις, βρίσκονται μισθολογικά πιο ψηλά απ' όλες τις άλλες τάξεις των δημοσίων υπαλλήλων. Υποστηρίξτε δε των απαιτήσεων των από μερους της ΠΑΣΥΔΗ θα αποτελούσε προκλήση, όχι μόνο για τις τάξεις των δημοσίων υπαλλήλων αλλά και για όλες τις άλλες επαγγελματικές τάξεις του τοπού μας." (6)

Δεν είναι δύσκολο να εξηγηθεί η στάση της ΠΑΣΥΔΗ και η αντίστοιχη της ΟΗΟ (η ομοσπονδία των ημικρατικών οργανισμών). Η ηγεσία των οργανώσεων αυτών αποτελείται κυρία από μέλη του μικρού εκείνου τμήματος των δημοσίων και ημικρατικών που είναι πραγματικά προνομιοχου. Δηλαδή από διευθυντές και τμηματάρχες, που οι ίδιοι ανήκουν στα κατώτερα στρώματα της αρχουσας τάξης με την οποία ταυτίζονται τα συμφέροντα τους. Η ίδια η επαγγελματική επιτυχία τους εξαρτάται από το ποσο "οικονομικά" και "αποδοτικά" λειτουργούν οι οργανισμοί και τα τμήματα τα οποία διευθύνουν.

Εκείνο που φαίνεται λίγο δύσκολοτερο να εξηγηθεί είναι η στάση των ηγεσιών της ΠΕΟ και της ΣΕΚ. Όμως και η ηγεσία αυτών των συντεχνιών έχει

δεν είναι παρα το όνομα με το οποίο προτιμούν οι ελληνοκυπριοί αστοί να βαπτίζουν τα δικά τους κοίνα συμφέροντα. Ότι οσες "θύσιες" και να κάνει η εργατική τάξη για αυτή την "εθνική οικονομία" δεν προκειται να γλυτώσει με αυτές από την ανεργία ή την μεγαλύτερη πτώση του βιοτικού της επιπέδου αν εμφανιστεί μια καπιταλιστική κρίση η οποία δεν εξαρτάται από την οποιαδήποτε προσπάθεια για καλύτερη διαχείριση της "εθνικής οικονομίας".

μεταβληθεί από καιρό σε μια γραφειοκρατία. Ένα κοινωνικό στρώμα δηλαδή με τα δικά του ξεχωριστά χαρακτηριστικά, θέση στην κοινωνία, επιδιώξεις και συμφέροντα, που έχει παύσει πια να είναι ο εκτελεστής των αποφάσεων της βάσης, των απλών μελών της συντεχνίας, ή ο συνεπής καθοδηγητής της στην ταξική πάλη.

Οι συντεχνιακοί ηγέτες βρίσκονται από οικονομική και κοινωνική άποψη σε πολύ διαφορετική θέση από τα απλά μέλη της συντεχνίας, τα οποία υποτίθεται ότι εκπροσωπούν. Όταν είναι εμμισθοί έχουν συνήθως μεγαλύτερο μισθό ή τουλάχιστον άλλα ωφέληματα (ταξίδια, δειπνα, δωρά, γνωριμίες κλπ), ευκολότερη δουλειά και ανώτερη κοινωνική θέση από τα μέλη. Η ηγεσία της ΠΕΟ μάλιστα, της συντεχνίας του ΑΚΕΛ το οποίο ελέγχει και διαχειρίζεται ένα σημαντικό αριθμό από επιχειρήσεις, βλέπει τα συμφέροντα της να ταυτίζονται με αυτά της "εθνικής οικονομίας", μια και διαχειρίζεται ένα σημαντικό μέρος της.

Ωστόσο οι συντεχνίες είναι απαραίτητες για τους εργαζομένους, είναι σήμερα η μόνη μορφή μαζικής οργάνωσης της εργατικής τάξης που της δίνει κάποια συνοχή, που επιτρέπει τα διάφορα άτομα και κομμάτια της να έρχονται σε επαφή μεταξύ τους και να αισθανονται ότι μπορούν να παλέψουν συλλογικά.

Δεν μπορούμε όμως να περιμένουμε από την συνδικαλιστική ηγεσία να προχωρήσει σε ένα πολιτικό ξεκαθάρισμα που να προωθεί τα συμφέροντα των εργαζομένων. Αυτοί έχουν ήδη στην πλειοψηφία τους ξεκαθαρίσει πολιτικά ποιοί είναι και τι θέλουν, και η δράση τους είναι συνεπής με τα δικά τους συμφέροντα που είναι διαφορετικά από τα δικά μας.

Επειδή όμως εξαρτώνται από την αποδοχή της βάσης της συντεχνίας για να διατηρούν αυτήν την προνομιοχική κοινωνική θέση τους, μπορούμε να περιμένουμε ότι θα εξαναγκαστούν από τις πιέσεις της βάσης της συντεχνίας τους να προχωρήσουν σε ορισμένες περιπτώσεις σε κάποιους αγώνες. Αγώνες όμως των οποίων τον έλεγχο θα προσπαθούν πάντα να

διατηρούν και θα είναι έτοιμοι να τους χτυπήσουν πίσωπλάτα. Χαρακτηριστικά παραδείγματα είναι οι απεργίες στην Ενδυσση το 1987 και φέτος στις Κυπριακές Αερογραμμές.

Οι μόνοι από τους οποίους μπορούμε να περιμένουμε να προχωρήσουν σε ένα πολιτικό ξεκαθάρισμα και σε προώθηση μιας ταξικής πολιτικής είναι οι ίδιοι οι εργαζόμενοι. Το πολιτικό ξεκαθάρισμα δεν μπορεί φυσικά να επεκταθεί στα καλά καθούμενα στην πλειοψηφία των εργαζομένων στον Δημοσίο και Ημικρατικό τομέα ή στην εργατική τάξη γενικότερα. Κατι τέτοιο είναι αδύνατο σε περιόδους "ταξικής ηρεμίας". Όμως αν εστώ και μια μικρή αλλά οργανωμένη μειοψηφία προχωρήσει σε ένα τέτοιο ξεκαθάρισμα, τότε σε καιρό αγώνα μπορεί να συμβάλει για να εξαπλωθεί αυτή η πολιτική πολύ πιο πλατιά και γρήγορα από ότι θα περιμέναμε κάνεις βλέποντας την καθημερινή υποταγμένη κατάσταση της μεγάλης πλειοψηφίας της εργατικής τάξης.

Οι "γρήγορες" λύσεις στις οποίες καταλήγουν οι περισσότεροι απογοητευμένοι εργαζόμενοι μετά από ηττες ή ξεπουληματα, όπως η δημιουργία άλλης συντεχνίας ή ο αποκλειστικός προσανατολισμός σε εκλογικούς αγώνες για την αλλαγή της ηγεσίας της συντεχνίας μπορεί να είναι ευκόλες, αλλά δεν είναι λύσεις. Οπου εμφανίστηκε δεύτερη ή τρίτη συντεχνία εκεί που υπήρχαν μόνο μια ή δυο, αυτο δημιουργήσε μεγαλύτερη διάσπαση και στραφθηκε εναντίον στους εργαζομένους. Και όπου στηρίχθηκαν πολλές ελπίδες σε εκλογικούς αγώνες οι οποίοι δεν συνδιαστήκαν με την ενεργοποίηση της ίδιας της βάσης πάνω σε μια πολιτική ταξική πάλη (και όχι ταξικής συνεργασίας), το μόνο που καταφάνηταν να αντισταθεί η παλιά ξεσκεπασμένη γραφειοκρατία με "νεο αίμα". Νεους ηγέτες που σε σύντομο χρονικό διάστημα μετατράπηκαν σε εικόνα και ομοίωμα της παλιάς ηγεσίας, με μόνη διαφορά ότι αυτοί δεν ήταν ακόμα ξεσκεπασμένοι. Αυτή ήταν η εμπειρία των τραπεζιτικών τα τελευταία πέντε χρόνια, και των αεροσυνόδων πολύ πρόσφατα.

Αυτό που χρειάζεται είναι ο προσανατολισμός στην αυτοδράση και αυτοοργάνωση της βάσης, των ιδίων των απλών εργαζομένων, μέσα στα συνδικατά. Αυτό για τους μαχητικούς εργαζομένους σημαίνει με δυο λόγια ότι πρέπει να είμαστε μαζί με τη ηγεσία της συντεχνίας όσο υποστηρίζει τα συμφέροντα μας, αλλά να ετοιμαζόμαστε να κινηθούμε ανεξαρτήτα, ακόμα και εναντίον της, όταν στραφεί εναντίον στα συμφέροντα μας. Η έλλειψη αυτής της αντίληψης πληρώθηκε με το ξεπούλημα της απεργίας στην ενδυσση. (7)

Αυτή η προετοιμασία μπορεί και

πρέπει να γίνεται ακόμα και σε φαινομενικά "ηρεμες" εποχές. Η καθημερινή αναζήτηση των ευκαιριών που δίνονται για την συμμετοχή εστώ και λίγων εργαζομένων σε μικρές πρωτοβουλίες είναι κατι απαραίτητο ώστε να μπορούμε να κάνουμε κατι παραπάνω στις "θερμες" εποχές.

Για τους εργαζομένους στον Δημοσίο και Ημικρατικό τομέα, οι οποίοι αντιμετωπίζουν μια γενικευμένη επίθεση με κοίνα χαρακτηριστικά για όλους, χρειάζεται η συνδεδεση αναμεσα στα διάφορα τμήματα τους καθώς και με την υπολοίπη εργατική τάξη. Και αυτο δεν μπορούμε να το αφήσουμε στα χέρια της γραφειοκρατίας, για να γίνει αποτελεσματικά πρέπει να το αναλάβουν οι συνειδητοί εργαζόμενοι.

Αυτοί πρέπει να παρουν την πρωτοβουλία και για την δημιουργία κάποιας τακτικής επαφής για αλληλοενημέρωση και ανταλλαγή εμπειριών και για συμπαραστέση όταν υπάρχει η ανάγκη και η δυνατότητα.

Ειδικά στους μεγάλους οργανισμούς με τα πολλά τμήματα του Δημοσίου και Ημικρατικού τομέα, υπάρχει ανάγκη για προπαγανδιστή αιτημάτων που να ενώνουν το σύνολο των εργατοπαλλήλων. Έμφαση σε γενική αύξηση των μισθών παρα στα διάφορα επιδόματα στα επιμερους τμήματα, και στην κλαδική ή τμηματική φαγμάρα με την οποία πολλές φορές συνδέονται αυτά.

Και τέλος παραμένει πάντα η ανάγκη για μια πολιτική οργάνωση που θα γενικευτεί θεωρητικά, θα βγαζει τα συμπεράσματα από τωρινούς αγώνες και θα θυμίζει αυτά των παλιότερων αγώνων και της κυπριακής εργατικής τάξης και του παγκοσμίου εργατικού κινήματος. Που θα συνδέσει τους οικονομικούς αγώνες με τα γενικότερα πολιτικά θέματα. Πως αλλιώς θα μπορούσε να αντισταθούμε ακόμα και σε τέτοια οικονομικά θέματα όπως την μονιμά αυξανόμενη φορολογία της δηθεν "εκτακτής εισφοράς για την αμύνα";

1. "Το ραδιοφωνικό ίδρυμα Κυπρού δεν ήταν δυνατό να κοφεί έξω από εκείνη την περιβόητη 'αξιολόγηση - αναδιάρθρωση' της δημοσίας υπηρεσίας που, όπως είχε ομολογήσει κάποτε η ηγεσία της ΠΑΣΥΔΗ μετατράπηκε σε ένα 'εμπαικτικό συνθήμα' και ένα αγριο κυνήγιο μισθών, που οδήγησε τον τοπό στην οικονομική καταστροφή (Είναι σε πολλούς γνωστές οι δηλώσεις υπουργών, σημερινών και παλιότερων, όπως και ανώτερων κρατικών λειτουργών, ότι η 'αξιολόγηση' είναι η πιο μεγάλη συμφορά μετά τον Αττίλα)" "Χαράυνη" 25/5/83:

2. Φυσικά από τα περισσότερα κοινωφελή έργα ωφελείται και η αστική τάξη. Συνήθως μάλιστα προωθούνται έτσι που να ωφελείται κυρία η αστική τάξη (όπως στα σχολεία, που εκτός από τα γραμμάτια οι μαθητές μαθαίνουν και την "απαραίτητη για την ζωή" πειθαρχία και υποταγή στους "άνωτερους" ή τους δρόμους που πρώτα εξυπηρετούν τις ανάγκες διακίνησης των επιχειρήσεων) και παρεπιπτόντως μόνο ωφελείται και η υπολοίπη κοινωνία.

3. "Φιλελευθερός" 14/1/87

4. "Φιλελευθερός" 9/10/82

5. "Χαραυγή" 7/10/82

6. "Χαραυγή" 18/4/81

7. Μια ανάλυση του ρόλου της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας και της σημασίας του ίδιου του αγώνα στην Ενδυσση το Μάρτιο του '87, υπάρχει στην παμπλέτα μας "Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΗΝ ΕΝΔΥΣΗ μια αστραπή μέσα στην νύχτα".

"Η πάντα έτοιμη κραυγή των Βρεττανών καπιταλιστών ότι οι περισσότερες ώρες εργασίας και οι μικρότεροι μισθοί των εργατών της υπολοίπης Ευρώπης κάνουν αναποφεύκτικη την μείωση των μισθών μπορεί να αντιμετωπισθεί αποτελεσματικά μόνο αναλαμβάνοντας να προσεγγίσουν οι ώρες δουλειάς και οι μισθοί σε όλη την Ευρώπη. Αυτό είναι ένα από τα καθήκοντα της Διεθνούς των Εργατών.

Αυτή είναι στην πραγματικότητα η μόνη μέθοδος διαφύλαξης των κερδών των καλύτερα τοποθετημένων τμημάτων του διεθνούς προλεταριάτου. Τα κέρδη αυτά θα είναι πάντα επισφαλής όσο είναι κτήμα μιας μειοψηφίας μόνο, και ο κίνδυνος θα είναι τόσο μεγαλύτερος όσο χαμηλότερο είναι το επίπεδο της κυρίαρχης μάζας του προλεταριάτου σε συγκρίση με αυτή την μειοψηφία. Αυτό ισχύει και για τις μάζες σε μια μόνο χώρα όπως και για αυτές ολόκληρης της παγκόσμιας αγοράς. Ένα προχωρημένο προλεταριάτο μπορεί να διατηρήσει την θέση του με την αλληλεγγύη και την υποστήριξη αυτών που έχουν μείνει πίσω, όχι όμως με την αποκλειστικότητα, αποκλειόντας τον εαυτό του από αυτούς και διατηρώντας τους χαμηλά." Από διακήρυξη του Κεντρικού Συμβουλίου της Πρώτης Διεθνούς, το 1868. Βρίσκεται σε σημειώσεις του Λένιν, Αγγλικά Απαντα τ. 39 σελ. 656

Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΙΣ ΚΥΠΡΙΑΚΕΣ ΑΕΡΟΓΡΑΜΜΕΣ

Η απεργία του περασμένου Μαρτίου στις Κυπριακές Αερογραμμές κράτησε σχεδόν μια εβδομάδα και ανατάραξε αρκετά τις "ήρεμες εργατικές σχέσεις" που τα δύο τελευταία χρόνια φαίνεται να μπαίνουν σε μια νέα φάση. Οι προηγουμένες απεργίες στην βιομηχανία ενδύσης στις τραπεζές και στο ΡΙΚ έφεραν νέα στοιχεία στις συνδικαλιστικές συνθήκες, τελειώς αγνώστα τα προηγουμένα χρόνια. Θεσμοί όπως η τριμερής συνεργασία κρατών εργοδοτών και συντεχνιών μπήκαν σε σκληρή δοκιμασία μετά την άρνηση πρώτα των απεργών της βιομηχανίας ενδύσης και αργότερα των τραπεζιτικών να εγκρίνουν τις καταρχήν συμφωνίες που υπογράφησαν οι συνδικαλιστικές τους ηγεσίες αποδεχόμενες τις μεσολαβητικές προτάσεις του υπουργού εργασίας. Η απεργία στο ΡΙΚ κράτησε πάνω από δύο εβδομάδες και έληξε χωρίς να χάσουν οι υπάλληλοι παρά το ότι ολόκληρα κόμματα, εφημερίδες και "κοινή γνώμη", στραφθηκαν εναντίον τους.

Η απεργία στις Κυπριακές Αερογραμμές είχε πολλά από αυτά τα χαρακτηριστικά καθώς και όλα τα στοιχεία των αγώνων που γίνονται τα τελευταία χρόνια στο δημόσιο και ημικρατικό τομέα με τους οποίους οι εργαζόμενοι προσπαθούν να υπερασπιστούν κατακτήσεις που η διεύθυνση προσπαθεί να τους αφαιρέσει.

Αυτό όμως που δίνει μια κάποια ιδιαιτερότητα σ' αυτή την απεργία δεν είναι τόσο ότι είναι μια χαρακτηριστική απεργία ενός τμήματος του "νέου ταξικού εχθρού", όπως παρουσιάζουν εμμεσα τα τελευταία χρόνια οι αστοί και οι γραφειοκράτες των συντεχνιών τους δημοσίους και ημικρατικούς υπάλληλους, ούτε η σκληρή και επιθετική στάση που έδειξε η διεύθυνση των Κυπριακών Αερογραμμών,

ΣΥΝΤΟΜΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΤΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ

Η απεργία άρχισε στις 25 του Μαρτίου μετά την απόλυση 7 αεροσυνοδών που αρνήθηκαν να εκτελέσουν πτήση στο Αμβούργο χωρίς διανυκτέρευση. Αυτή ήταν μια νέα πτήση και σύμφωνα με την συλλογική σύμβαση των αεροσυνοδών οι οροί διεξαγωγής της έπρεπε να διαπραγματευτούν με τη συντεχνία των αεροσυνοδών. Η συμφωνία που είχε υπογραφεί στις 29/5/1985

αλλά η στάση που κράτησε η συνδικαλιστική ηγεσία που έλεγχε τον αγώνα: Ήταν η πρώτη φορά που παραβιάστηκε τόσο φανερά ο Κώδικας Βιομηχανικών Σχέσεων από συνδικαλιστική οργάνωση.

Μέχρι τώρα ο "Κώδικας", τον οποίο οι εργοδότες δεν είχαν καμία δυσκολία να παραβιάζουν με την ανοχή των συντεχνιών από την επομένη μέρα που τον υπογράφαν, παρουσιαζόταν από τις συντεχνίες σαν κάτι ιερό και απαραβίαστο και χρησιμοποιήθηκε πολλές φορές σαν τροχόπεδη σε αγώνες.

Η απεργία στις Κυπριακές Αερογραμμές που κηρύχθηκε χωρίς προειδοποίηση, και μάλιστα για ένα ζήτημα (απολύσεις) για το οποίο ο "Κώδικας" τονίζει ότι δεν πρέπει να κηρύσσεται απεργία, αφήνει τα περιθώρια εστω και σε μια μικρή μειοψηφία εργαζομένων να σκεφτεί ότι αυτό που καθορίζει κάθε φορά την διαδικασία έναρξης και διεξαγωγής ενός αγώνα δεν είναι κάποιες τυπικές ή ατυπικές συμφωνίες "κυρίων" μεταξύ εργοδοτών, συντεχνιών και κρατών αλλά η δύναμη των εργαζομένων και ο γενικότερος συσχετισμός δυνάμεων ανάμεσα στις δύο πλευρές.

Τετοιές σκέψεις είναι βεβαία πολύ επικίνδυνες και για τους εργοδότες και για τους γραφειοκράτες για να τις αφήσουν να απλωθούν. Σίγουρα η ΣΕΚ δεν θα καταλήγει ποτέ να χρησιμοποιήσει ένα τέτοιο μέτρο αν δεν αμφισβητούνταν ο ρόλος της τόσο φανερά και προκλητικά από την διεύθυνση. Γι' αυτό και στη τελική συμφωνία με την οποία σταμάτησε η απεργία έσπευσε να επανορθώσει δηλώνοντας μαζί με την διεύθυνση "την επαναβεβαίωση της πίστης όλων των μερών προς τον Κώδικα Βιομηχανικών Σχέσεων".

εγγραφέ για τις νέες πτήσεις χωρίς διανυκτέρευση.

"Σε περίπτωση που η εταιρεία αποφασίσει να καμεί πτήσεις στη Νορβηγία, Σουηδία ή άλλες χώρες περίπου παρομοίας απόστασης, και η εταιρεία θελήσει να έχει τις πτήσεις αυτές aller retour χωρίς

night stop τότε το ολο θεμα θα πρεπει να τυγχανει διαπραγματευσης με την συντεχνιακη πλευρα."

Η διευθυνση χωρις προηγουμενη συνηγορηση με το συνδικαλιστικο οργανο των αεροσυνοδων καθορισε την νεα πτηση χωρις διανυκτερευση. Για να αποφυγουν την δημιουργια σε βαρος τους ενος τετελεσμενου που θα δημιουργουσε προηγουμενο, οι αεροσυνοδοι, με εντολη της συντεχνιας τους αρνηθηκαν και την ιδια στιγμη τους δωθηκαν οι απολυσεις τους που ηταν ετοιμες δακτυλογραφημενες απο πριν.

Την επομενη μερα καλεστηκε γενικη συνελευση των εργαζομενων στις Κυπριακες Αερογραμμες που εγκρινε την επεκταση της απεργιας σε ολο το προσωπο της εταιρειας και "εξουσιοδοτησε εν λευκω την συντεχνιακη ηγεσια να χειριστη το θεμα".

Το απλωμα του αγωνα σε ολα τα τμηματα των Κυπριακων Αερογραμμων βοηθησε στο ανεβασμα του ηθικου των απεργων. Την ιδια μερα εγινε πορεία και συγκεντρωση εξω απο το υπουργειο εργασιας. Αρχισε αμεσως περιφρουρηση των γραφειων της εταιρειας και του αεροδρομιου για να εμποδιστουν οι Κυπριακες αερογραμμες να κανουν τα δρομολογια τους με προσωπικο απο αλλες εταιρειες οπως τις Μεσανατολικες Αερογραμμες.

Ακολουθησε την επομενη μερα πορεία και συγκεντρωση εξω απο τη βουλη. Σε ολη τη διαρκεια του αγωνα συνεχιζονταν διαπραγματευσεις μεταξυ της συνδικαλιστικης ηγεσιας των εργαζομενων στις Κυπριακες Αερογραμμες, της ΣΥΝΥΚΑ, και της ΟΗΟ, της συντεχνιας των ημικρατικων που ανηκουν στη ΣΕΚ, με την διευθυνση της εταιρειας και με τη μεσολαβηση του υπουργειου εργασιας.

Οι εργαζομενοι στις Κυπριακες Αερογραμμες συμμετειχαν αρκετα μαζικα στον αγωνα αλλα εκτος απο τους αεροσυνοδους τα αλλα τμηματα της εταιρειας σε καμια στιγμη δεν ειδαν τον αγωνα σαν δικο τους αλλα μαλλον σαν απεργια συμπαραστασης σε συναδελφους που απολυθηκαν. Σε αυτο ειχε βοηθησει και η συνδικαλιστικη τους ηγεσια που αποφυγε να συνδεσει τον αγωνα με οποιαδηποτε αλλα αιτηματα, ιδιαιτερα αυτα που υπηρχαν εξαιτιας παρομοιων αυθαιρεσιων της διευθυνσης ειτε εναντιον των αεροσυνοδων ειτε αλλων εργαζομενων στις Κυπριακες Αερογραμμες, και εδωσε σε ολους την εντυπωση οτι απεργουσαν κυρια για συμπαρασταση σε απολυμενους συναδελφους ενω η παραβιαση της συμβασης ηταν δευτερευον.

Αυτο ειχε σαν αποτελεσμα εργαζομενοι αλλων τμηματων να αρχισουν απο νωρις να κουραζονται και μερικοι να σκεφτονται μαλιστα να επιστρεφουν στη δουλεια. Κυκλοφορουσε ενα επιχειρημα που τους φαινοταν σωστο: "Αφου η διευθυνση δηλωσε οτι θα ξαναπροσλαβει τους απολυμενους αν σταματησει η απεργια δεν υπαρχει πια λογος να συνεχιζουμε".

Σε ολη την διαρκεια του αγωνα δεν εγινε ουτε μια συνελευση για να ενημερωνονταν για την εξελιξη των διαπραγματευσεων (οπως λεγανε οι ιδιοι ο πιο ενημερωμενος ηταν ο μικρος του καφετζη της ΣΕΚ που επαιρνε τους καφεδες στην επιτροπη που συνεδριαζε κεκλεισμενων των θυρων) αλλα τις δυο τελευταίες μερες της απεργιας η ηγεσια της ΣΥΝΥΚΑ απαγορευσε την οποιαδηποτε ενημερωση, εστω και τυπικη, και επεβαλε πληρη μυστικότητα σε σχεση με τις διαπραγματευσεις με την δικαιολογια "να μην διαρρευσει τιποτα στη διευθυνση"! Η διευθυνση φυσικα ηταν ενημερωμενη για τις προτασεις της ηγεσιας της συντεχνιας γιατι της τις μετεφερε το υπουργειο εργασιας που εκανε τις διαπραγματευσεις. Τις δυο τελευταίες μερες φανηκε οτι η ΣΥΝΥΚΑ, μετα τα αδιεξοδα στα οποια η ιδια ειχε βοηθησει να εμφανιστουν, εφαχε καποια "συνταγη" για να κλεισει την απεργια χωρις να της πεσουν πολυ τα μούτρα και προσπαθουσε να αποφυγει την αντιδραση απο τους απεργους.

Τελος και η απεργια στις Κυπριακες Αερογραμμες οπως και οι περισσοτερες απεργιας στο δημοσιο και ημικρατικο τομεα τα τελευταία χρονια δεν μπορεσε να ξεπερασει τα προβληματα της απομονωσης και ενοχης που εχει δημιουργησει η μακροχρονη και καλα οργανωμενη προπαγανδα για τους "προνομιουχους", "υπερριθμους" και "τερπεληδες" δημοσιους και ημικρατικους υπαλληλους. Η συνδικαλιστικη ηγεσια των απεργων προτιμησε και σε αυτη τη περιπτωση να χρησιμοποιησει το γνωστο επιχειρημα: "δεν ζητουμε χρηματα" για να αντιμετωπισει την επιθεση της διευθυνσης και των εφημεριδων.

Η απεργια σταματησε μετα απο πεντε μερες οταν η συνδικαλιστικη ηγεσια αποδεχτηκε την προταση του υπουργου. Η προταση δηλωνε εκτος απο "την πιστη των δυο μερων στις προνοτες του κωδικα βιομηχανικων σχεσεων" οτι οι απολυμενοι θα ξαναπροσλαμβανονταν και η επιμαχη παραγραφος που αφορουσε νεες πτησεις χωρις διανυκτερευση θα παραπεμποταν σε διαιτησια. Μεχρι να βγει η αποφαση της διαιτησιας η πτηση προς Αμβουργο θα γινονταν χωρις διανυκτερευση. Την ιδια προταση με μικρες τροποποιησεις ειχε κανει η διευθυνση σχεδον απο τη αρχη της απεργιας, και οι απεργοι φυσικα δεν ηθελαν να την αποδεχτουν.

Μετα απο τρεις περιπου βδομαδες ο διαιτητης εβγαλε την αποφαση του που φυσικα δικαιωνε την διευθυνση. Ετσι ακομα ενας αμυντικος αγωνας στο Δημοσιο και Ημικρατικο τομεα εληξε με ηττα των εργαζομενων. Τα αποτελεσματα αυτης της ηττας πρεπει να εκτιμηθηκαν και απο την κυβερνηση της "αξιοκρατιας" και της "χρηστης διοικησης" και ισως να μην ειναι ασχετο με αυτα οτι ο μονος προεδρος διοικητικου συμβουλιου σε ημικρατικο η κρατικο οργανισμο που εμεινε ο ιδιος ηταν ο Γαλαταριωτης των Κυπριακων Αερογραμμων.

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ

Η διευθυνση των Κυπριακων Αερογραμμων ειχε καταφερει τα τελευταία χρονια να εκμεταλευτει το κλιμα που δημιουργησε η εκστρατεια εναντια στους δημοσιους και ημικρατικους υπαλληλους και να παρει πισω με την ανοχη της ηγεσιας των συντεχνιων μια σειρα απο καταχτησεις των εργαζομενων.

Καταφερε να τους αφαιρησει το TRAVELING, να μην θεωρηται δηλαδη σαν εργασιμος χρονος η ωρα που χρειαζονται για να φτασουν απο την Λευκωσια στο αεροδρομιο της Λαρνακας. Οι αεροσυνοδοι θεωρουνται ολοι "κατοικοι" Λαρνακας. Αυτο βεβαια φαινεται σαν κατι ασημαντο αλλα δεν ειναι καθολου. Αυτο που πετυχε η εταιρεια δεν ηταν μονο να αφαιρησει απο τον εργασιμο χρονο την μια ωρα που ειναι η διαδρομη Λευκωσια-Λαρνακα - Λευκωσια αλλα να γλυτωσει και μερικες πτησεις που θα γινονταν με διανυκτερευση αν θεωρουνταν σαν εργασιμος χρονος η μεταφορα απο τη Λευκωσια στη Λαρνακα.

Πετυχε ακομη να παρει την συμφωνια της συντεχνιας για να γινονται χωρις διανυκτερευση και καποιες πτησεις που η διαρκεια τους ειναι προγραμματισμενη για 12 ωρες (το ανωτατο οριο χωρις διανυκτερευση οπως προβλεπει διεθνης συμφωνια της ΙΑΤΑ) αλλα που στη ουσια ειναι παντα μεγαλυτερη απο τις 12 ωρες, οπως π.χ η πτηση Λαρνακα/Γενευη/Ζυριχη/Λαρνακα. Το ιδιο και για αλλες πτησεις που ηταν κοντα στο οριο (τυπικα καπως μικροτερες αλλα στην πραξη πολλες φορες και μεγαλυτερες) και θα μπορούσαν να παραχωρηθουν με διανυκτερευση οπως Λαρνακα/Παρισι/Λαρνακα ή Λαρνακα/Μοναχο/Φραγκφουρτη/Λαρνακα.

Ακομη τα τελευταία 5 χρονια η διευθυνση των Κυπριακων Αερογραμμων καταφερε να μονιμοποιησει τον θεσμο των εκτακτων υπαλληλων. Προσλαμβανει ενα μεγαλο αριθμο εργαζομενων, οχι μονο αεροσυνοδων αλλα και αλλων τμηματων (Λογιστηριο, εισιτηρια και αλλου), τις περιόδους που υπαρχει αυξημενη κινηση, συνηθως απο Μαρτη μεχρι Οκτωβρη, και μετα τους απολυει. Συνηθως τον επομενο χρονο ξαναπροσλαμβανει τους ιδιους αλλα με νεα συμβαση εργασιας. Ετσι ενα σημαντικό τμημα εργαζομενων στερειται πολλα απο τα δικαιωματα του.

Ολοι αυτοι απο το 1988 εχουν προσληφθει με μειωμενο μισθο, απο την κλιμακα Α5 στην οποια εντασσονταν μεχρι τωρα, μπαινουν στην κλιμακα Α2. Μια πραγματικα πολυ μεγαλη μειωση που σημαινε σημαντικη πτωση του βιοτικου τους επιπεδου.

Ολες αυτες οι "οικειοθελεις παραχωρησεις" μαζι με το οριμασμα της "κοινωνικης γνωσης" απο την προπαγανδα για τους "προνομιουχους" εκαναν την διευθυνση να πιστευει οτι μπορουσε να κρατησει τοσο

σκληρη σταση και να απολυσει αμεσως τους αεροσυνοδους που αρνηθηκαν να εκτελεσουν τη πτηση προς Αμβουργο χωρις διανυκτερευση. Η απεργια ηταν μια υπολογισμενη προβοκατσια της διευθυνσης η οποια ειχε ετοιμα τα χαρτια της απολυσης των αεροσυνοδων εκ των προτερων.

Η διευθυνση ξεκινησε απο τους αεροσυνοδους, το τμημα εκεινο των εργαζομενων που ηταν πιο ευαλωτο επειδη θεωρουνται "προνομιουχοι" ακομα και αναμεσα στους υπαλληλους των Κυπριακων Αερογραμμων. Ο στοχος της ομως δεν ηταν ειδικα οι αεροσυνοδοι αλλα να κερδισει ενα πολυ σπουδαιο "θεμα αρχης", το "δικαιωμα της διευθυνσης να αποφασιζει". Αυτο το δηλωσε πολυ καθαρα απο την αρχη της απεργιας:

"...η συντεχνια εχει φτασει στο σημειο να αμφισβητει το δικαιομα της εταιρειας να προγραμματιζει και να πραγματοποιει πτησεις χωρις διανυκτερευση... Η μονη επιδιωξη της εταιρειας στη προκειμενη περιπτωση ειναι... Οι οδηγιες της διευθυνσεως που αφορουν δραστηριοτητες της εταιρειας, να εκτελωνται..." Ανακοινωση Κυπριακων Αερογραμμων "Φιλελευθερος" 27/3/88

Καθε διευθυνση θελει φυσικα να μην ειναι υποχρεωμενη να ρωτα καν την συνδικαλιστικη οργανωση των εργαζομενων για τα οποιαδηποτε μετρα που θα παρουν, και για τις αυθαιρεσιες της, οτι και αν σημαινουν αυτα για τους εργαζομενους. Στην περιπτωση των Κυπριακων Αερογραμμων των οποιων ο κυκλος εργασιων εχει μεγαλωσει πολυ τα τελευταία χρονια (με τον "σωτηρα" Γαλαταριωτη) η διευθυνση ειχε σαν στοχο και τη φιμωση της αντιδρασης των εργαζομενων στην εντατικοποιηση της δουλειας.

Η προβοκατορία της πτήσης στο Αμβούργο και της απολύσεως των αεροσυνοδών είχε σκοπό τη δημιουργία ενός ακόμα "τετελεσμένου" όπως τα προηγούμενα που πετύχε με την ανοχή της συντεχνίας, αλλά αυτή την φορά τετοίου που θα "εβαζε για τα καλά στην θέση τους" όχι μόνο τους αεροσυνοδούς αλλά ΚΥΡΙΑ ολοκληρές τις Κυπριακές Αερογραμμές και την συντεχνία τους. Χαρακτηριστικά η ανακοίνωση των Κυπριακών Αερογραμμών για τα "δικαιώματα της διεύθυνσης" αναφέρονταν και σε άλλα τμήματα και θέματα στα οποία θεωρούσε ότι η συντεχνία εμπαινε μέσα στα ποδια της, όπως για την οργανική δομή του αεροδρομίου Παφού.

Ακόμα, αν πετυχαιναν τον σκοπό τους η διεύθυνση και η κυβέρνηση αυτο θα αντανάκλυνε κατ' επεκταση σε όλους τους Δημοσίους και Ημικρατικούς, των οποίων οι εργαζόμενοι έχουν παραδοση ελεγχου και διαπραγματευσης από τους εργαζόμενους πανω στις συνθηκές δουλειάς και σε "παρεμφερη οφέληματα".

Είναι αυτά που πρέπει να παρούμε υποψη μας για να εκτιμησουμε τα αποτελέσματα της απεργίας. Ήταν μια νίκη της διεύθυνσης και γενικότερα της κυ-

ΟΙ ΑΔΥΝΑΜΙΕΣ ΤΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ

Αυτό που σε κάθε απεργία παιζει τον μεγαλύτερο ρολο είναι η δυνατότητα της να κτυπήσει άμεσα τα κέρδη αλλά και το κύρος της επιχείρησης ώστε να πιεστεί η εργοδοσία. Υπάρχουν όμως περιπτώσεις που η εργοδοσία φαίνεται να είναι διατεθειμένη να θυσιασει αρκετά από τα κέρδη της για να πετύχει κάτι που θα μπορεί μελλοντικά να της αποδοσει πολύ περισσότερα. Η απεργία στις Κυπριακές Αερογραμμές ήταν ακριβώς μια τέτοια περίπτωση. Η εταιρεία ζημιώνε κάθε μέρα που κρατούσε η απεργία 450 χιλιάδες λίρες σύμφωνα με την ανακοίνωση της ΣΥΝΥΚΑ ενώ το προσθετο κόστος της διεξαγωγής της πτήσης του Αμβούργου με διανυκτερευση δεν θα ξεπερνούσε τις 20 χιλιάδες λίρες για ένα ολοκληρο χρόνο.

Αυτό δείχνει και το τι πραγματικά παιζοταν σ' αυτή την απεργία. Η διεύθυνση "επένδυε" κατά κάποιο τροπο στο μελλον αυτά που ζημιώνε καθημερινά. Οι πτήσεις που προγραμματίζονται σε πολλές νέες χώρες τα επομένα χρόνια και οι νέες ανάγκες των Κυπριακών Αερογραμμών που εξελισσονται πολύ γρηγορα σημαίνουν ότι για να συνεχιστεί η ίδια και καλύτερη πορεία της εταιρείας πρέπει να είναι λυμένα τα χέρια της διεύθυνσης για να παίρνει τις πιο συμφερούσες στην εταιρεία αποφασεις ανεξαρτητά από τις επιπτώσεις που αυτές μπορεί να έχουν στους εργαζόμενους.

Αυτό το χαρακτηριστικό της απεργίας δεν το πήρε υποψη της η πλειοψηφία των εργαζόμενων στις Κυπριακές Αερογραμμές, κάτι που αποδειχτηκε μια από τις μεγαλύτερες αδυναμίες της απεργίας. Δίνοντας έμφαση στο ότι η απεργία ήταν

βερνση, παρολο το κόστος της για αυτούς. Η διαίτησια όχι μόνο αποφασισε σε βάρος των εργαζόμενων οσον αφορά την πτήση του Αμβούργου (αυτο ήταν το λιγότερο) αλλά ελαττωσε τις ίδιες τις δυνατότητες ελεγχου από τους εργαζόμενους των πτήσεων χωρίς διανυκτερευση. Η αποφαση της διαίτησιας εξαφανίζει σχεδον την αποτελεσματικότητα της παραγράφου της Συλλογικής Συμβάσης για την οποία έγινε η απεργία.

Η αξία της παραγράφου για τους εργαζόμενους βρίσκονταν ακριβώς στην ασφάλεια της, στην δυνατότητα που εδινε στους εργαζόμενους να ζητουν τον λογο σε μεγάλο αριθμο πτήσεων (το αν θα κερδίζουν θα εξαρτωνταν φυσικά από τον συσχετισμο δυναμειών κάθε φορά). Αυτό σημαίνει και το δυναμωμα της οργανωσης τους εξαιτίας της μεγαλύτερης ζωντανιάς και μονιμοτητας της συμμετοχής των εργαζόμενων στην συντεχνία μια και κάθε τόσο εμφανιζονταν μια ευκαιρία για συζήτηση ανάμεσα στους εργαζόμενους, για διαπραγματευση με την διεύθυνση κλπ. Τώρα ο ελεγχος από την συντεχνία γίνεται η εξαίρεση, τόσο σπανιος ώστε να καταντάει κοροϊδία.

"για συμπαρασταση" των άλλων κλάδων στους απολυμένους, δεν μπορούσαν να συνδέσουν τα γεγονοτα στους αεροσυνοδους με την γενικότερη πολιτική της διεύθυνσης, των αυθαιρεσιών της εντατικοποίησης και της μείωσης των μισθών προσληψης, κάτι που αφαιρέσε ένα μεγάλο μέρος της δυναμής που θα μπορούσε να έχει η απεργία.

Αντι οι απεργιοι να προσπαθουν να εξαπλώσουν την απεργία και σε άλλους κλάδους που επηρεάζονταν από αυτή τη πολιτική της εταιρείας παρασυρθηκαν σε αναλύσεις που θεωρούσαν ότι η απεργία προκλήθηκε από ομάδες μέσα στη διοίκηση της εταιρείας που αλληλοτρώνονταν, ή ακόμα, όπως αφήνε να κυκλοφορεί η ΠΕΟ, ότι "καποιοι" είχαν σαν στοχο να κτυπήσουν την κυβέρνηση Βασιλείου που μόλις είχε αναλαβεί.

Αυτή η απασχόληση με τα "παρασκηνία" και τις θεωρίες για καβγάδες ανάμεσα σε "κλίκες" μέσα στην διεύθυνση οι οποίες υποτίθεται ότι "για τα δικά τους συμφεροντα, δεν θα δισταζαν να βλαψουν την εταιρεία", παρουσιαστηκαν και από μερίδα της ηγεσίας της συντεχνίας σαν η εξήγηση της συμπεριφοράς της διεύθυνσης. Ακόμα και να υπηρχε κάποια αληθεία σ' αυτά, αυτο είναι αδιαφορο. Τα γεγονοτα έχουν την δικία τους λογική εξήγηση, η επίθεση εναντια στους εργαζόμενους που υπηρχε και πριν και σε αυτή την απεργία είχε πάντα σαν στοχο την αύξηση των κερδών της εταιρείας, κάτι που αποδειχτηκε από το αποτέλεσμα της.

Η προβολή αυτών των θεωριών αδυνατιζε την απεργία διότι έριχνε την προ-

σοχή άλλου, στο "καλο της εταιρείας". Αποπροσανατολιζε και συγχίζε τους ίδιους τους εργαζόμενους, επειδή δυναμωνε τα επιχειρηματα όλων εκείνων που εκβίαζαν τους εργαζόμενους ότι "βλαπτουν την εταιρεία και την οικονομία του τοπού". Καμία σοβαρή απεργία δεν μπορεί να κερδιθεί αν οι απεργιοι έχουν συγχρονως και στο νου τους το "καλο της εταιρείας τους". Αντιθετα οι απεργίες κερδιζονται στο βαθμο που θα μπορούσαν να απειλίσουν σοβαρά το καλο της εταιρείας.

απομόνωση

Παρολο που την τελευταία μέρα της απεργίας η συνδικαλιστική ηγεσία των απεργών καλέσε και τους εργατες του αεροδρομίου να απεργήσουν εντούτοις η απεργία έμεινε σχετικά απομονωμένη μέχρι το τέλος. Σ' αυτό επαιξε πολύ μεγάλο ρολο εκτος από την σταση της ηγεσίας της ΣΕΚ που ελεγγε την απεργία και η ηγεσία της ΠΕΟ που από την αρχή στραφηκε εναντια στην απεργία και επαιξε μαλιστα ανοιχτά απεργοσπαστικό ρολο όταν εφτάσε στο σημείο να καλέσει τους εργατες του αεροδρομίου που ήταν μέλη της να μη απεργήσουν. Βεβαία το ποσοστο ελεγγου της σε αυτούς τους εργαζόμενους ήταν χαμηλο, 20%, και στους εργαζόμενους γενικά στις Κυπριακές Αερογραμμές ακόμη πιο χαμηλο, λιγότερο από 10%, αλλά αυτο δεν εμποδισε την διασπαση και το αδυνατισμα της απεργίας.

Σημαντικός λογος που η απεργία έμεινε σχετικά απομονωμένη είναι η απήχηση που είχε τα τελευταία χρόνια στην κοινή γνώμη η εκστρατεία εναντια στους "προνομιούχους" δημοσίους και ημικρατικούς υπαλλήλους. Γι' αυτό όμως γραφουμε σε άλλο άρθρο του περιοδικου.

Η πραγματική απομόνωση ωστόσο δεν ήταν τόσο μεγάλη όσο την παρουσιάζαν οι εφημερίδες. Υπήρξαν περιπτώσεις που εκτος από τα τυπικά μνηματα συμπαραστασης από άλλες συντεχνίες όπως η ΕΤΥΚ των τραπεζικών, απλοι εργαζόμενοι σε άλλους κλάδους κυκλοφορησαν ψηφισματα συμπαραστασης προς τους απεργους και μαζεψαν υπογραφες. Τετοια ψηφισματα κυκλοφορησαν και υπογραφητηκαν από εργαζόμενους στη ΣΥΤΑ, στο ταχυδρομείο, στο Μακαρειο Νοσοκομείο ακόμα και από αρχιτεκτονικό γραφείο της Λευκωσίας. Μερικά από τα ψηφισματα τα πήραν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι στους απεργους, όλα δωθηκαν στις εφημερίδες και δημοσιευτηκαν σε μερικές από αυτές.

Η σημασία τετοιων εκδηλώσεων είναι πολύ μεγάλη όχι μόνο γιατί ανεβαζει το ηθικό των ιδίων των απεργών αλλά γιατί δείχνει ότι υπάρχει και δυναμωνει κίολας ένα κλίμα υπέρ τους μέσα στους απλους εργαζόμενους, και επηρεάζει αρνητικά το ηθικό της διεύθυνσης. Αυτό είχε ιδιαίτερη σημασία επειδή οι περισσότερες εφημερίδες ισχυριζονταν ότι οι απεργιοι δεν είχαν την υποστηρίξη των άλλων εργαζόμενων και της "κοινής γνώμης". Το "Εμπρος" της 29/3/88 για παράδειγμα εγραφε ότι "τη στιγμή που το

συνολο της κοινής γνώμης απαιτεί να σταματήσουν οι τάλαιπωρία και η ζήμια σε βάρος του τοπού, δεν δικαιλογείται η συνεχιση της απεργίας".

Επιπλέον αυτή η συμπαρασταση ήταν σημαντική όχι μόνο για τους απεργους αλλά και για τους άλλους εργαζόμενους του δημοσίου και ημικρατικού τομέα, γιατί έβαζε άμεσα το θέμα της ανάγκης συλλογικής αντίστασης στην επίθεση εναντια στους δηθεν προνομιούχους εργαζόμενους αυτού του τομέα. Είναι σημαντικό ότι αυτά τα ψηφισματα συμπαραστασης, σχεδον όλα, συνδεαν την απεργία στις Κυπριακές Αερογραμμές με τα αντίστοιχα δικά τους προβλήματα στον Δημοσιο και Ημικρατικό τομέα.

ΨΗΦΙΣΜΑ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ ΣΤΟΥΣ ΑΠΕΡΓΟΥΣ ΑΠΟ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ ΣΤΗ ΣΥΤΑ

"Συμπαρατεκομαστε ανεπιφυλακτα στον δικαιο αγωνα των απεργων των Κυπριακων Αερογραμμων.

Όλοι μιλουν για τους μισθους των αεροσυνοδων και τους παρουσιάζουν πολύ ψηλοτερος από ότι είναι και όλοι έχουν τις σκληρές συνθηκές δουλειας, τα αποτελέσματα του ακανονιστου ωραριου πανω στην οικογενειακή και κοινωνική τους ζωή, τις ασθενείες που όλοι σχεδον αποκτούν, διακοπαθειες, αναπνευστικά εξαιτίας της αλλαγής κλίματος, μέχρι το γεγονός ότι οι περισσότερες αεροσυνοδοι που μένουν εγκυες αποβάλλουν. Κανένας δεν αναφερθηκε στο ότι κινδυνεψε η ζωή δυο από τους απολυμένους σε πρόσφατη αεροπειρατεία στον Λιβανο. Και κανένας δεν αναφέρεται στους πραγματικούς προνομιούχους, και από απση μισθών και από απση συνθηκών εργασίας, στην ίδια την διεύθυνση των Κυπριακών Αερογραμμών, που επιμένει στο "δικαιωμα" της να διατάζει και να αποφασίζει για όλα.

Μαλιστα, σε αυτή την περίπτωση, η διεύθυνση προσπαθώντας να τους βαλει να δουλεύουν συνεχεία πανω από δωδεκα ώρες βαζει σε κίνδυνο και τους ίδιους τους επιβάτες για τους οποίους φροντίζουν οι αεροσυνοδοι.

Τα τελευταία χρόνια όλοι σχεδον οι εργαζόμενοι στους δημοσίους και ημικρατικούς οργανισμούς αντιμετωπίζουμε την δυσφήμιση σαν δηθεν "προνομιούχοι" και "χαρμαφοδες", και ταυτοχρονα την αυθαιρετη καταπατηση πολλων δικαιωμάτων μας και την χειροτερευση των συνθηκών δουλειας. Η ξεκαθαρά προκλητική και επιθετική τακτική της εργοδοσίας των Κυπριακών Αερογραμμών δεν είναι κάτι το καινούργιο.

Όλοι βλέπουμε την εργοδοσία να προσπαθεί να μας αφαιρέσει οποιοδήποτε ελεγγο έχουμε και να τον αντικαταστήσει με την αυθαιρεσία της διεύθυνσης. Όπως γράφει και η ανακοίνωση των Κυπριακών Αερογραμμών, θέλουν "Οι οδηγίες της διεύθυνσης... να εκτελούνται", αδιαφορώντας για τις επιπτώσεις στην υγεία μας, την ασφάλεια μας, την αξιοσέπεια μας, την ζωή μας. Θέλουν να περιορίσουν τις συλλογικές συμβάσεις και την Συντεχνία μόνο σε θέματα μισθών.

Η επίθεση εναντια στους "προνομιούχους" είναι στην πραγματικότητα επίθεση εναντια σε όλους τους εργαζόμενους, όχι μόνο του δημοσίου τομέα αλλά και του Ιδιωτικού. Καθηγητες, ΠΙΚ, τραπεζικοί... ότι πήραν από αυτούς μπηψ αργάγε τα εδωσαν στις μη προνομιούχες εργαζόμενες στην ενδυση ή θα τα δωσουν στους οικοδομους ή τις πωλητριες; "

οι παραχωρήσεις

Ένα άλλο στοιχείο που επαιξε αρνητικό ρολο στην εξέλιξη της απεργίας ήταν οι "οικιοθελείς παραχωρήσεις" της συνδικαλιστικής ηγεσίας προς την διεύθυνση τα προηγούμενα χρόνια. Η διεύθυνση επικαλεστικε αυτές τις συμφωνίες, όπως την περίπτωση της πτήσης Λαρνακά /Γενεύη/Ζυρίχη/Λαρνακά που είναι μεγαλύτερης διάρκειας από την πτήση στο Αμβούργο, για να αρνηθεί την παραχώρηση της πτήσης αυτής με διανυκτερευση. Ένα επιχειρημα που ήταν πειστικό και για την "κοινή γνώμη".

Το ζήτημα βεβαία δεν ήταν ποτέ η συγκεκριμένη πτση αλλά το δικαίωμα της διεύθυνσης να ερμηνεύει όπως θέλει την συλλογική σύμβαση και να αποφασίζει χωρίς να λογαριάζει τους εργαζομένους.

η γραφειοκρατία

Μεγάλο μειονεκτήμα της απεργίας ήταν και ο γραφειοκρατικός χειρισμός της από την ηγεσία. Από την πρώτη στιγμή η απεργία ήταν κάτω από τον πλήρη έλεγχο της. Σε αυτό την βοήθησε και η εν λευκώ εξουσιοδότηση που επέδωσε και πήρε από τη γενική συνέλευση των απεργών.

Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να κυριαρχήσει η συντηρητική πολιτική της ηγεσίας της ΣΥΝΥΚΑ και ιδιαίτερα της ΣΕΚ και να μπου οι απεργοί σε αμυντική θέση από την αρχή. Προβλήθηκε το επιχείρημα "δεν απεργούμε για λεφτά", και

Η ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΑΜΥΝΑ ΕΙΝΑΙ Η ΕΠΙΘΕΣΗ

Οι απεργοί αντίθετα μπορούσαν να περάσουν από την αρχή στην επίθεση, ξεσκεπάζοντας τα ψέμματα για το ύψος των μισθών τους και δείχνοντας την πραγματικότητα για τις συνθήκες δουλειάς τους και τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν. Δεν μπορούσαν όμως να περιμένουν μόνο από την ηγεσία τους να το κάνει αυτό. Μόνο αν έπερναν οι ίδιοι την πρωτοβουλία για να πιέσουν την ηγεσία τους θα μπορούσαν να βγουν φυλλάδια που να τα εξηγούν αυτά. Και αν γυριζαν σε γραφεία, τραπεζές, εργοστάσια, ιδιαίτερα αυτά που έχουν άμεση ή έμμεση σχέση με τις Κυπριακές Αερογραμμές (προμηθειές κλπ) για να τα μοιράσουν θα μπορούσαν να έχουν πολύ μεγαλύτερη και άμεση συμπαράσταση από την "κοινή γνώμη". Στην ανάγκη, αν η ηγεσία έδειχνε απροθυμία, θα έπρεπε να αναζητήσουν τρόπους για να το κάνουν μόνοι τους.

γενικά ακολουθηθηκε μια τακτική που φαινόταν να βαζει πανω από όλα το συμφέρον της εταιρείας και του "τοπού", η οποία οδήγησε τα επιχειρήματα για το δικαίωμα του αγώνα των απεργών σε αδιέξοδο, ειδικά μετά που η διεύθυνση δήλωσε ότι δεχεται να ξαναπροσλάβει τους απολυμένους αεροσυνοδούς αν σταματούσε η απεργία.

Το επιχείρημα "δεν απεργούμε για λεφτά" εκτός που δεν είναι αλήθεια στην περίπτωση της διανυκτερεύσης η οποία θα σήμαινε κάποια οικονομικά ωφέλη για τους αεροσυνοδούς, αποτελεί και έμμεση απόδοξη της κατηγορίας για "προνομιούχους". Ακόμη η συνδικαλιστική ηγεσία των απεργών δεν αντέδρασε στην προπαγάνδα των εφημερίδων για τους τεραστίους μισθούς των αεροσυνοδών και ότι τις διανυκτερεύσεις "τις θέλουν για να κάνουν τα ψώνια τους και τις νυχτερινές εξόδους τους".

Αυτά βεβαία προϋποθέταν ότι κάποιοι μαχητικοί εργαζόμενοι θα έπαιρναν πρωτοβουλίες για να αποκτήσουν άμεση επαφή μεταξύ τους, να συζητήσουν τα προβλήματα της απεργίας τους και να βρουν τρόπους να πιέζουν συνεχώς την ηγεσία ώστε να αποφυγούν τον συμβιβασμό σε βάρος των συμφερόντων των εργαζομένων στις Κυπριακές Αερογραμμές.

Αυτοί οι εργαζόμενοι θα μπορούσαν να αναλάβουν και τη πρωτοβουλία για οποιαδήποτε επαφές μπορούσαν να γίνουν με άλλα τμήματα του δημοσίου και ημικρατικού τομέα. Όμως η πρώτη δουλειά φυσικά θα ήταν η επαφή ανάμεσα στα διάφορα τμήματα της εταιρείας για αλληλοενημέρωση ώστε να αντιμετωπίσουν τις διαφορές φήμες που κυκλοφορούσαν ότι κάποια τμήματα ήθελαν να επιστρέψουν στη δουλειά τους.

Ίσως, αν το κυνηγούσαν, να εμφανίζονταν ευκαιρίες για συγκεντρώσεις-συζητήσεις (εστω ανεπίσημες) για ενημέρωση και για το παρτίμο κάποιων αποφάσεων που να πιέζουν την επίσημη ηγεσία. Έτσι θα προετοιμαζόνταν για να αναλάβουν την πρωτοβουλία, όταν έγινε φανερό ότι η ηγεσία ήταν αποφασισμένη να υποχωρήσει στη διεύθυνση, να μαζέψουν υπογραφές για να γίνει έκτακτη γενική συνέλευση που να αποφασίσει αν θα αποδεχόνταν την πρόταση του υπουργείου και της διεύθυνσης και το σταμάτημα της απεργίας.

Αυτοί οι εργαζόμενοι θα μπορούσαν και έπρεπε να παίξουν με δυο λόγια το ρόλο μιας ανεπίσημης ηγεσίας που θα είχε σκοπό να ενισχύει να υποστηρίζει και συγχρονως να πιέζει την συνδικαλιστική ηγεσία όσο αυτή θα υποστηριζε τα συμφέροντα των εργαζομένων. Αλλά και να προετοιμαζόνταν, αν η επίσημη ηγεσία στρεφόταν εναντίον στα συμφέροντα τους, για να παίξουν τον ρόλο ηγεσίας που θα μπορούσε να αναλάβει την συνέχιση του αγώνα εστω και εναντίον στην συνδικαλιστική γραφειοκρατία αν χρειαζόνταν.

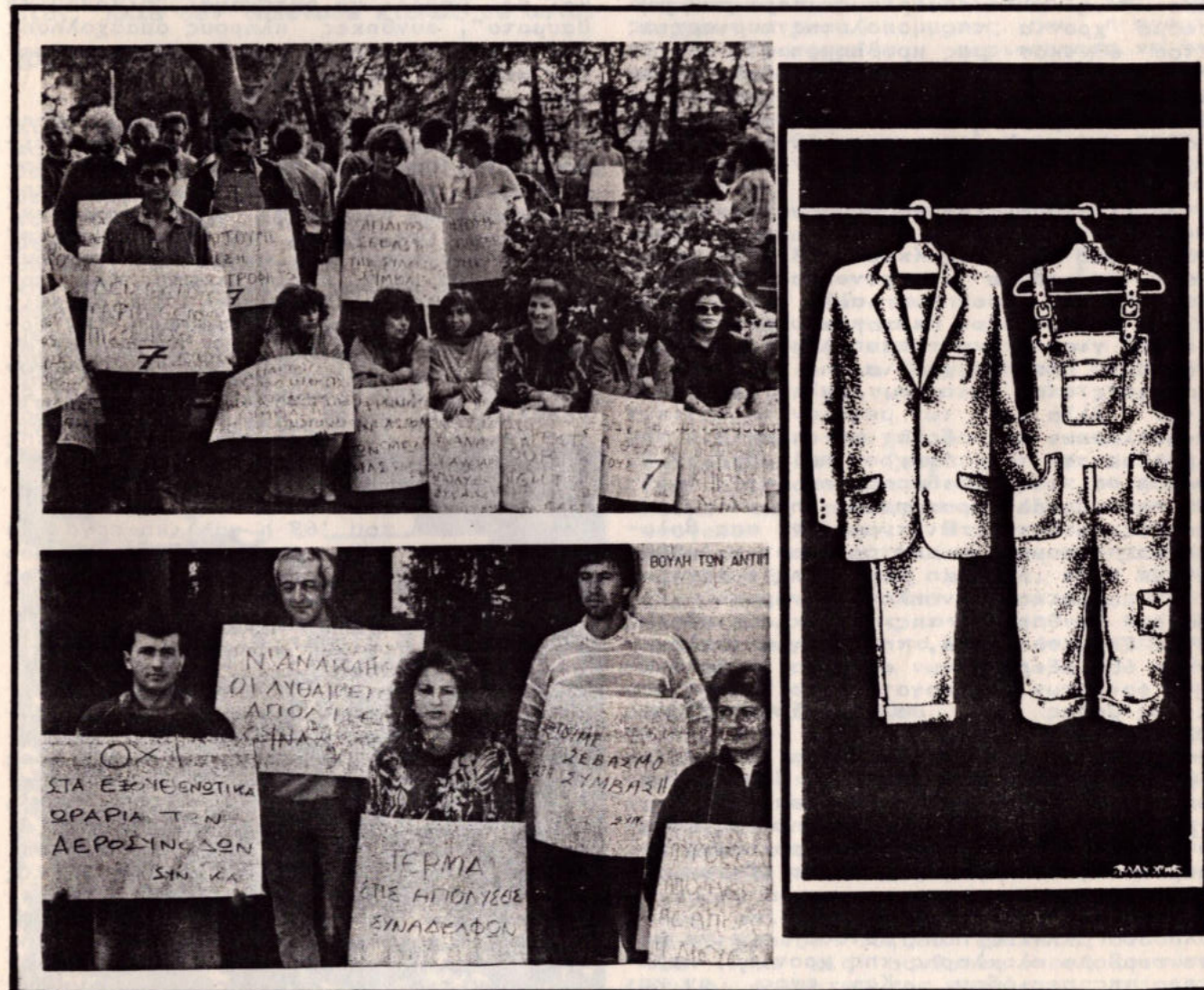
ΟΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Η απεργία ήταν μόνο μια μάχη ενός γενικότερου πολέμου εναντίον και στους αεροσυνοδούς και στους υπολοίπους εργαζομένους, μέσα και έξω από τις Κυπριακές Αερογραμμές και τους Δημοσίους και Ημικρατικούς. Η μάχη τελείωσε, ο πόλεμος όμως συνεχίζεται. Η διεύθυνση θα προσπαθήσει να στηριχτεί στο αποτέλεσμα για να πάρει (μαλλον με όχι και τόσο έντονες προβokatίες) και άλλα κερτίσματα από τους αεροσυνοδούς και τους υπολοίπους εργαζομένους. Και πρώτη στην λίστα έρχεται η μεγάλη εντατικοποίηση του ρυθμού δουλειάς. Ήδη προσπαθεί να μειώσει τον ελάχιστο χρόνο ανάπαυσης των αεροσυνοδών από 12 ώρες σε 11 και να μειώσει το προσωπικό στα νέα αεροπλάνα που περιμένει.

Η λύση δεν είναι άλλη μια αλλαγή ηγεσίας όπως έγινε μετά την απεργία του '85. Αυτό δοκιμαστηκε. Ούτε βεβαία η δημιουργία νέας Συντεχνίας. Εκείνο που υποτιμούν όσοι προσανατολίζονται σε τέτοιου είδους λύσεις είναι ότι σε τελευταία ανάλυση εκείνοι που πραγματικά θέλουν αλλά και μπορούν να προωθήσουν τα

συμφέροντα των εργαζομένων είναι οι ίδιοι οι εργαζόμενοι και η δικιά τους δράση. Όχι μόνο στις μεγάλες μάχες όπως σε μια απεργία αλλά και στον καθημερινό μικρο ανταρτοπόλεμο, που πάντα υπάρχει όσο και αν δεν φαίνεται. Στην καθημερινή αντίσταση στην εντατικοποίηση του ρυθμού δουλειάς και στις επιμέρους αυθαιρεσίες του κάθε διευθυντή ή τμηματάρχη, από το κακοφερσίμο σε ένα συναδελφο μέχρι τις παρατηρήσεις για το ντυσίμο και την απαγόρευση του διαβασματος της εφημερίδας στην δουλειά. Από μια ομαδική επιστολή διαμαρτυρίας στις εφημερίδες μέχρι ένα ψηφίσμα συμπαράστασης σε κάποιους άλλους που είναι σε αγώνα.

Πραγματα μικρά αλλά "εφικτά", που κρατούν ζωντανή την διαθέση για συλλογική αντίσταση και μπορούν να δείξουν ότι η δράση και η ενότητα μπορούν να έχουν αποτελέσματα. Μεσα από τέτοιες διαδικασίες μπορεί να χτιζεται, ακόμα και να οργανώνεται, η πρωτοπορεία εκείνη που θα παίξει τον ρόλο ηγεσίας την επομένη φορά.

«ΔΕΝ ΞΕΧΝΩ» ΤΟΝ ΜΑΗ ΤΟΥ '68

Φετος στις περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες οι αριστερες οργανωσεις οργανωσαν εκδηλωσεις και συζητησεις για την εικοστη επετειο των γεγονωτων του 1968. Ο αστικός τυπος και τα μεσα ενημερωσης ειχαν και αυτοι ειδικα αφιερωματα απο την δικη τους σκοπια, εκπομπες στην τηλεοραση και αρθρα σε εφημεριδες για αυτο που σημερα χαρακτηριζουν σαν χρονια των φοιτητικων εξεγερσεων, τον περφημο "Γαλλικο Μαι του '68", ενω απο ολες τις μεριες εμφανιστηκε μια πληθωρικη βιβλιογραφια.

Μα ποιων γεγονωτων, θα αναρωτηθουν οι περισσοτεροι ελληνοκυπριοι. Οπως ο ιδιος ο Μαι του '68 ετσι και η εικοστη επετειος του περασαν απαρατηρητα στην νοτια Κυπρο. Και αυτο ειναι φυσικο, επειδη στην Κυπρο το '68 δεν θεωρουταν απο τους ελληνοκυπριους παρα σαν μια ακομα χρονια της απολυτης κυριαρχιας "του εθνικου μας προβληματος", και τα "ιδιαιτερα" συμβαντα της που "αξιζει να θυματα κανεις" ηταν η αποχωρηση της ελληνικης μεραρχιας και τα εγκαινια της Μακαριακης πολιτικης του "ευκαιου και εφικτου".

Στον υπολοιπο κοσμο ομως διαδραματιζονταν γεγονωτα πολυ μεγαλυτερης ιστορικης σημασιας. Το '68 ηταν πραγματι η χρονια οχι μονο της εξεγερσης των Γαλλων φοιτητων αλλα και πολλων αλλων αναπαντεχων και πρωτοφανων γεγονωτων για τον μεταπολεμικο δυτικο κοσμο. Ηταν η χρονια της μεγαλυτερης απεργιας στην ιστορια, παλι στην Γαλλια. Αλλα και των μεγαλων φοιτητικων διαδηλωσεων και οδομαχιων στην ιδια την πρωτευουσα του "ψυχρου πολему" το Δ. Βερολινο, της "επιθεσης της Τετ", δηλαδη της μεγαλυτερης πολεμικης επιχειρησης ως τοτε των Βιετναμεζων, της δολοφονιας του μαυρου παστορα Μαρτιν Λουθερ Κινγκ στην Αμερικη και της εμφανισης του μαχητικου ενοπλου κινηματος των Μαυρων Πανθηρων, της Ρωσικης εισβολης στην Τσεχοσλοβακια, της σφαγης τουλαχιστον 650 εξεργεμενων εναντια στην φτωχια φοιτητων και εργατων στο Μεξικο που λιγες μερες μετα θα φιλοξενουσε τους Ολυμπιακους αγωνες. Ειναι ενα απο τα σημαντικωτερα μεταπολεμικα ιστορικα οροσημα. Και τα πραγματα δεν εμειναν εκει μονο. Η Ιταλια τα επομενα λιγα χρονια γνωριζε τις πιο μαχητικες εργατικες και φοιτητικες κινητοποιησεις της δεκαετιας, το περιφημο "Ζεστο φθινοπωρο" του '69.

Ο Γαλλικος Μαι οσοσο εμεινε σαν το συμβολο ολοκληρης της χρονιας, καλυτερα της περιουδου. Και ενας, αν και

οχι ο πιο σημαντικος, απο τους λογους που τον κανουν αξιοσημειωτο ηταν το ποσο ξαφνικη και αναπαντεχη ηταν για ολους αυτη η τοσο βαθεια κριση.

αποχαιρετισμός στην εργατική τάξη

Μετα τον Β' Παγκοσμιο πολемо, ο καπιταλισμος γνωριζει μια πρωτοφανη οικονομικη αναπτυξη για τα επομενα εικοσι χρονια. Η αναγκη ανοικοδομησης της καταστραμμενης Ευρωπης και η κουρσα των εξοπλισμων αναμεσα σε Ανατολη και Δυση ανοιγουν καινουργιους οριζοντες για αναπτυξη, καινουργιους τομεις για κερδη και επενδυσεις. Χιλιαδες αγροτες, μεταναστες και γυναικες εμπαιναν μαζικα στην παραγωγη και απασχολουνταν στα καινουργια εργοστασια. Το συστημα φαινοταν για χρονια να λειτουργει θαυμασια και να μπορει να πετυχενει "οικονομικα θαυματα", συνθηκες πληρους απασχολησης και σταθερης ανοδου του βιοτικου επιπεδου μεγαλων μαζων.

Η εξαρση της οικονομικης ανθησης των δεκαετιων του 50' και 60' θεωρητικοποιεται απο τους περισσοτερους διανοουμενους της αριστερας που κανουν την ηττα θεωρια η αρετη. "Αποχαιρετου" την εργατικη ταξη που "ενσωματωθηκε" μεσα στο συστημα και εκθειαζουν την δυναμικότητα του καπιταλισμου και την ικανότητα του να ξεπερναι τις κρισεις του. Οι περισσοτεροι ξεγραφουν την εργατικη ταξη της Δυσης σαν μη επαναστατικη γιατι "ζει σε βαρος" των φτωχων λαων του Τριτου Κοσμου, των οποιων οι εξαθλιωμενες μαζες και οι φτωχοι αγροτες θεωρουν οτι παιρνουν την θεση της εργατικης ταξης σαν το νεο υποκειμενο της επαναστασης.

Τον Μαι του '68 η γαλλικη εργατικη ταξη εδωσε την πιο αποτελεσματικη οσο και αναπαντεχη διαψευση σε ολες αυτες τις θεωριες.

φοιτητές

Παραλληλη με την ανοδικη οικονομικη πορεια και την ανανωση της εργατικης ταξης, ηταν και η ραγδαια μαζικοποιηση του Πανεπιστημιου. Οι χιλιαδες νεοι φοιτητες εμπαιναν μαζικα στην εκπαιδευση γεματοι προσδοκιες. Ομως ο ρολος τους στην κοινωνια ειχε αλλαξει πρωτο προλαβουν να το παρουν ειδηση. Δεν προριζονταν πια για να μπουν στις ταξεις των λιγων "μορφωμενων" προνομιουχων αλλα για να γινουν τα μεσαια, ακομα και κατωτερα, στελεχη της μαζικης καπιταλιστικης παραγωγης, για να ικανοποιησουν τις νεες αναγκες του μεταπολε-

μικου καπιταλισμου στην Γαλλια σε ειδικευμενο προσωπικο. Ετσι οι αρχικα μεγαλες προσδοκιες τους θα τους κανουν να αισθανθουν πολυ πιο εντονα απο τους αλλους μαζι με την διαψευση του μυθου οτι οι πτυχιουχοι και οι φοιτητες ειναι πανω απο τους "κοινους θνητους" και την διαψευση του κυριωτερου μυθου της εποχης, τη χρεωκοπια της ιδεολογιας της κοινωνιας της αφθονιας και της ευμαρειας.

Οι φοιτητες απο 200,000 το 1960 ειχαν αυξηθει μεχρι το 1968 στις 550,000, χωρις μια αναλογη αυξηση σε κτιρια, εκπαιδευτικο προσωπικο κλπ.

Το αποτελεσμα ηταν να συσσωρευτει μεγαλη δυσαρεσκεια εξαιτιας πραγματων οπως οι υπερπληρεις κοιτνες, οι ανυπαρκτες σχεδον εγκαταστασεις και διευκολυνσεις, και οι αναχρονιστικοι και αυταρχικοι κανονισμοι των Σχολων. Ακομα, παρολο που οι πολιτικοποιημενοι φοιτητες που αντιδρουσαν μαχητικα στον πολемо του Βιετναμ ηταν μια ελαχιστη μειωση, η βιαη αντιμετωση τους απο το κρατος ξεσηκωσε την οργη πολυ περισσοτερων "απολιτικων" φοιτητων. Ολα αυτα αποτελεσαν το εναυσμα στην εξεγερση των φοιτητων. Δεν ηταν τυχαιο που η εκρηξη αρχισε απο τα πανεπιστημια. Αλλα δεν τελειωσε κιολας σε αυτα.

εργατική τάξη

Το 1950 30% του πληθυσμου της Γαλλιας δουλευε ακομα σε αγροτικες εργασίες. Το 1968 το ποσοστο αυτο ειχε μειωθει σχεδον στο μισο, στο 16.7 %. Μεσα σε εντεκα μονο χρονια, απο το 1956 ως το 1967, η μη αγροτικη εργατικη ταξη μεγαλωσε κατα 2.7 εκατομυρια, μια αυξηση 22%. Η "καινουργια" γαλλικη εργατικη ταξη που ξεπηδησε μαζικα απο την μεταπολεμικη βιομηχανικη αναπτυξη, σε ενα μεγαλο ποσοστο προερχονταν απο αγροτες μεταναστες και γυναικες, ηταν ξεκομενη απο την πολιτικη της παραδοσιακης αριστερας, ενω το ποσοστο των εργατων που ανηκαν σε συντεχνιες ηταν μικρο.

Ο στρατηγος Ντε Γκωλ ειχε παρει την εξουσια δεκα χρονια πριν, για να εμποδισει πραξικοπημα του Γαλλικου αποικιακου στρατου στην Αλγερια που αντιδρουσε στην αποχωρηση των Γαλλων. Ωστοσο και το δικο του καθεστωσ ηταν αυταρχικο. Ειχε παραμερισει ακομα και τα αστικα κομματα της βουλης και ουσιαστικα κυβερνουσε με διαταγματα. Το Κομμουνιστικο Κομμα ειχε αποκλεισθει απο την πολιτικη σκηνη. Μονο 20% της εργατικης ταξης ηταν οργανωμενο. Αυτα ολα σημαιναν οτι παρα τα "οικονομικα θαυματα" οι μισθοι και οι οροι εργασιας επιβαλλονταν χωρις την συμμετοχη και την μεσολαβηση των γραφειοκρατων των συντεχνιων ενω η αστυνομια χρησιμοποιουσε βια εναντια στις απεργιες στην προσπαθεια να χτυπησει η απεργιαση της εργατικης ταξης. Μαζι με την καπιταλιστικη συσσωρευση και τις οικονομικες επιτυχιες του γαλλικου καπιταλισμου η ελατωση του γαλλικου καπιταλισμου ηταν ανεργιας, συσσωρευοταν η αυτοπεποιθηση και συλλογικη δυναμη των νεων εργατων αλλα συγχρονως και η αγανακτηση και το ταξικο μισος.

ρεφορμισμός

Η μονη μαζικη πολιτικη εκφραση της εργατικης ταξης μεχρι τοτε, ηταν ο ρεφορμισμος του σοσιαλιστικου και του κομμουνιστικου κομματος που η ηγεσια τους ενδιαφερονταν περισσοτερο να γινουν αποδεκτοι απο τους αστους παρα να εξυπηρετησουν τα συμφεροντα και να προωθησουν τους αγωνες της εργατικης ταξης. Οι ρεφορμισμοι εκοιτωνε συμ-μαχίες με αστικα κομματα και η προσπαθεια να "αναμορφωσουν", να καλυτερεψουν τον καπιταλισμο, αυτι να τον ανατρεψουν. Στην κατακλυση του Μαι εκανε οτι μπορουσαν για ν' αποδειξουν στους αστους την ικανότητα τους να χαλιναγωγουν την εργατικη ταξη και το κινημα των εξεγερσεων και των απεργιων διεδικωντας ετσι μια "ευποληπητη" θεση μεσα στην αστικη κοινωνια και πολιτικη.

Ο Μαι του 68' φανηκε στους περισσοτερους σαν "κεραυνος εν αιθρια". Στην πραγματικοτητα ομως ηταν το αποτελεσμα της συσσωρευσης ολων αυτων των υπογειων αλλαγων. Ηταν ενα κινημα με βαθειες επαναστατικες δυνατοτητες που εσπαζε ξανα τους μυθους, και εβγαζε στην επιφανεια την επανασταση σαν τον τροπο αλλαγης της κοινωνιας και την εργατικη ταξη σαν το υποκειμενο της επαναστασης.

ο μάης των φοιτητών

Τα πρωτα σκιρτηματα των γαλλων φοιτητων ηταν "απολιτικα". Τον Μαρτη του 67' φοιτητες "εισβαλουν ειρηνικα" στους γυναικειους κοιτνες του πανεπιστημιου της Ναντερ στα προαστεια του Παρισιου, εναντια στους πλιθιους κανονισμους που απαγορευουν στους ανδρες να τους επισκεπτονται. Τον Νοεμβρη του ιδιου χρονου 10,000 φοιτητες διαδηλωνουν για τις συνθηκες στους κοιτνες ενω οι φοιτητες της ψυχολογιας και κοι-

ωνιολογίας μπουκοταρουν τις εξετασεις τους.

Οι πυρηνες των επαναστατων φοιτητων ησαν πολυ λιγοι και απομονωμενοι απο την μαζα των φοιτητων. Παρ' ολα αυτα οι πυρηνες αυτοι επαιξαν σημαντικο ρολο στην εξελιξη των γεγονωτων. Η βιαη αντιδραση της κυβερνησης στις πρωτοβουλιες τους θα κανει να στραφουν προς αυτους μια πολυ μεγαλυτερη μαζα "απολιτικων" φοιτητων. Στις 22 Μαρτη του 68' αποφασιζεται η καταληψη του πανεπιστημιακου κτιριου της Ναντερ εναντια στις αγριότητες της αστυνομιας σε αντιπολεμικη διαδηλωση για το Βιετναμ. Απο τους 12,000 φοιτητες μονο 142 ησαν μερος, μια μειωση που βαφτιζεται το "Κινημα της 22 Μαρτιου". Το "Κινημα της 22 Μαρτιου" καλει για τις 29 του Μαρτη, σε μια βδομαδα, σε καταληψη και "μερα αντιιμπεριαλιστικης συζητησης". Οι αρχες κλεινουν το πανεπιστημιο χρησιμοποιωντας την αστυνομια και τα CRS (τα γαλλικα MAT). Λιγες μερες μετα 1,200 φοιτητες κανουν καταληψη.

Το κινημα οργανωνει αλλη μια μερα "αντιιμπεριαλιστικης συζητησης" για τις 2 με 3 του Μαι. Ενας απο του ηγετες του κινηματος, ο Ντανιελ Κον Μπεντιτ, συλλαμβανεται απο την αστυνομια. Μια ομαδα 400 φοιτητων πανε στην Σορβονη απο την Ναντερ για να διαμαρτυρηθουν εναντια στις πανεπιστημιακες αρχες που καλεσαν σε πειθαρχικο τον Κον Μπεντιτ. Οι αρχες κλεινουν το Πανεπιστημιο του Παρισιου και τα ειδικα σωματα της αστυνομιας επεμβαλουν βιαια να διαλυσουν τους διαδηλωτες. Οι διαδηλωτες απαντουν με "βληματα" που βρισκουν ξελωνοντας τα λιθωστρωτα πεζοδρομια σε μια μαχη που διαρκει 4 ωρες. Την Παρασκευη 3 του Μαι η αστυνομια διαλυει βιαια την συγκεντρωση στη Σορβονη. Ακολουθουν συγκρουσεις και οδοφραγματα ολη την νυχτα στο Καρτιε Λατεν. 596 συλληφεις. Ο Μαι ειχε αρχισει. Οι "μερες αντιιμπεριαλιστικης συζητησης" ηταν η σπιθα που προκαλεσε την εκρηξη...

Οι πρωτοφανεις αγριότητες της αστυνομιας τρομαξαν ακομα κι' εκεινους που ηταν αδιαφοροι η και εχθρικοι στις δραστηριοτητες αυτης της μειωμειας των φοιτητων. Η UNEF (η φοιτητικη ενωση του Κομμουνιστικου Κομματος Γαλλιας) και η ενωση "προοδευτικων πανεπιστημιακων διδασκαλων" SNE-SUP καλουν σε απεργια και διαδηλωσεις. Στις 7 του Μαι 30,000 φοιτητες διαδηλωνουν κανοντας πορεια προς την Σορβονη και τραγουδωντας την "Διεθνη". Η περιοχη κατακλυζεται απ το ειδικα σωματα ασφαλειας - CRS. Μεχρι το βραδυ τραυματισθηκαν απο τις συγκρουσεις 739 διαδηλωτες. Μαζι με την ταχυτατη επεχταση του κινηματος ηταν και η ραγδαια πολιτικοποιηση του κοσμου μεσα απο τις συγκρουσεις και της διαδηλωσεις. Οι Ντανιελ Κον Μπεντιτ, Σοβαζο (UNEF) και Ζισμαρ (SNE-SUP) εγιναν ξαφνικα διασημοτητες.

Την νυχτα της Παρασκευης 10 με 11 του Μαι το Παρισι ζει την περιφημη

"νυχτα των οδοφραγματων". Με τους φοιτητες ενωνονται για πρωτη φορα και ενας σημαντικος αριθμος νεων εργατων που τους υποστηριζουν. Η αστυνομια "καταλαμβανει" με εφοδο 60 οδοφραγματα: 367 τραυματιες απ' αυτους 251 αστυνομικοι, 468 συλληφεις. Ο πρωθυπουργος Πομπιντου την επομενη εντρομος αρχιζει ελιγμους για εκτονωση της καταστασης κανοντας προτασεις για "διαλογο" και εκπαιδευτικες μεταρρυθμισεις, και ανοιγοντας την Σορβονη στους φοιτητες: "προτιμησα να τους δωσω την Σορβονη παρα να την παρουν με την βια" θα γραφει αργοτερα στα απομνημονευματα του. Ομως ηταν πια αργα.

Την Δευτερα 13 Μαι γινεται ξανα καταληψη της Σορβονης και αρχιζουν και καταληψεις σε αλλες σχολες. Αυτη την φορα η κυβερνηση αντιμετωπιζει και μια διαδηλωση 800,000 στην οποια πολιτικοι ηγετες οπως ο Μιτεραν, ο Β. Ροσε του ΚΚΓ ο Ζ. Σεγκι της CGT (η συντεχνια του ΚΚΓ) που πριν λιγο καιρο χαρακτηριζαν το κινημα σαν "προβοκατορικο και αριστεριστικο" αναγκαζονται να εμφανιστουν βαδιζοντας υποταχτικα πιασ απο τους Κον Μπεντιτ, τον Ζεσμαρ, τον Κριβιν (Τροτσικιστες) το Σοβαζο και τους αλλους ηγετες του "αριστερισμου".

Την ιδια μερα αρχιζουν και οι πρωτες καταληψεις των εργοστασιων.

Μερικα παραδειγματα δειχνουν το ποσο βαθεια ειχε προχωρησει και το κινημα και η αλλαγη των συνειδησεων μεγαλων μαζων φοιτητων μεσα απο την παλη των προηγουμενων εβδομαδων:

Οι φοιτητες της ιατρικης (πρωην ανδρο των δεξιων) και οι διορισμενοι νεοι γιατροι κηρυτουν το τελος της ιεραρχικης οργανωσης στα νοσοκομεια.

Οι φοιτητες της Σχολης Καλων Τεχνων και ζωγραφοι καταλαμβανουν την Σχολη και την μετατρεπουν σε κεντρο συλλογικης παραγωγης αφισων σε υποστηριξη του κινηματος.

Στις 15 Μαι 2,500 φοιτητες που απαρτιζουν της "πολιτιστικης" επιτροπης δρασης κανουν καταληψη του Εθνικου θεατρου ODEON. Μεσα ενα πανω γραφει: "Οταν η εθνου-νελευση γινεται θεατρο των αστων, το θεατρο των αστων γινεται εθνο-συνελευση". Οι φοιτητες ησαν τα ρουχα του θεατρου και κατεβηκαν στα οδοφραγματα ντυμενοι Ντ' Αρτανιαν, Οθελλο, Ιουλιετες.

Στις 25 Μαι οι φοιτητες της νομικης πορευονται προς το χρηματιστηριο οπου προκαλουν πυρκαγια.

το κύμα των καταλήψεων εργοστασίων

Για πανω απο εικοσι μερες το συνθημα "Η εξουσια παιζεται στους δρομους, οχι στη βουλη" αποδιδει την πραγματικη κατασταση. Το βασικο χαρακτηριστικο του νεου κινηματος ειναι ο επαναστατι-

κος προσανατολισμος. Τα επι μερους αιτηματα συμπυκνωνονται σε μια κατευθυνση "Μια μονο λυση, Επανάσταση". Ο ανεμος της ελευθεριας δεν εχει ορια, "απαγορευεται το απαγορευεται" ειναι ενα απο τα πολλα συνθηματα του Μαι.

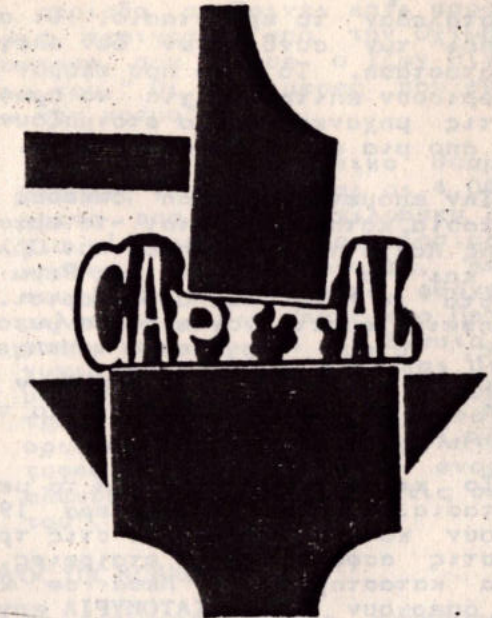
Η διαδηλωση της 13 Μαι στο Παρισι ηταν η μεγαλυτερη που ειχε γινει απο το 1944 μετα την απελευθερωση της πολης απο τους Ναζι. Συμμετεχουν εκατονταδες χιλιαδες συνδικαλιστες εργατες μαζι με τους χιλιαδες φοιτητες και μαθητες με κοκκινες και μαυρες σηματες και με πανω οπως: "Φοιτητες, δασκαλοι, εργατες αλληλεγγυη" και "Αντιο Ντε Γκωλ".

Παρ' ολη ομως την μαχητικοτητα και μαζικοτητα του το φοιτητικο κινημα, πλησιαζε σε αδιεξοδο, στα ορια που του εβαζε το ιδιο το συνθημα μιας τασης του κινηματος, το συνθημα "Φοιτητικη εξουσια". Ομως η "φοιτητικη εξουσια" μεσα στα πανεπιστημια δεν θα αλλαζε την υπολοιπη κοινωνια. Οσο κι' αν αμφισβητουσαν οι φοιτητες την εξουσια η το εκπαιδευτικο συστημα, θαπρεπε να ξαναγυρισουν στις εξετασεις τους και να τις περασσουν, αν ηθελαν να εξασφαλισουν θεση στο Πανεπιστημιο για του χρονου η μια δουλεια, εφοσον η οργανωση της κοινωνιας θα εμενε η ιδια. Απο την αλλη η κυβερνηση και τα "φιλελευθερα" τμηματα της αστικης ταξης ηταν πια διατεθημενοι να προχωρησουν στις αναγκαιες μεταρρυθμισεις και μερικες δομικες αλλαγες στα πανεπιστημια.

Εκεινο που γλυτωσε το κινημα απο την αναγκη να αντιμετωπισει αυτο το αδιεξοδο ηταν το γεγονος πως το "μικρο μηχανακι" του φοιτητικου κινηματος ειχε βαλει μπρος την "μεγαλη μηχανη". Η ιδια η εργατικη ταξη ειχε αρχισει να κινηται παρνοντας την σκυταλη απο τα αδυναμα χερια των φοιτητων. Τα κατειλημενα απο τους εργατες εργοστασια και οι νεες μορφες οργανωσης της εργατικης ταξης εδωσαν στους νεους, εργατες και φοιτητες, την αυτοπεποιθηση οτι υπηρχε η δυνατοτητα της συνολικης ανατροπης του συστηματος, και στους αστους τον

Αφισα που κυκλοφορησε στην Τσεχοσλοβακια το 68.

φοβο οτι θα ξανακουγανε το παλιο μνημα: "ειμαστε ενα τιποτα, θελουμε να γινουμε το παν".

Οι εργατες στο εργοστασιο του Ντασσω στην Ναντη (πολεμικη αεροπορια) μεχρι τοτε εκαναν καθε Τριτη 15λεπτη σταση εργασιας με αιτημα να μην μειωθουν τα μεροκαματα σαν αποτελεσμα της μειωσης του χρονου εργασιας απο την εργοδοσια. Την Τριτη 14 Μαι, μετα την 15λεπτη σταση εργασιας οι εργατες ενος τμηματος αρνουντε να επιστρεφουν στις δουλειες τους. Αντιθετα 200 εργατες κανουν πορεια στις εγκαταστασεις του εργοστασιου ζητωντας υποστηριξη κι' απο τους αλλους εργατες. Εκεινο το βραδυ 2,000 εργατες καταλαμβανουν το εργοστασιο και φυλακιζουν τους διευθυντες στα γραφεια τους για δυο βδομαδες. Απο τα μεγαφωνα του εργοστασιου παιζοταν συνεχεια η "Διεθνης" σαν "ενας αποτελεσματικος τροπος να μαθουν τ' αφεντικα την 'Διεθνη' χωρις ιδεολογικη προσπαθεια".

Η ταχτικη των καταληψεων μεταδοθηκε αστραπιαια σε πολλους αλλους χωρους δουλειας. Παρ' ολη την καταλυτικη δραστηριοτητα των μικρων πυρηνων αναρχικων και τροτσικιστων μεσα στα εργοστασια η κινηση αυτη ηταν βασικα αυθορμητη.

Την επομενη, 15 Μαι, γινεται καταληψη και στο εργοστασιο της Ρενω στην Κλεων οπου η πλειοψηφεια των εργατων ηταν νεοι εργατες απο την υπαιθρο με μικρη αγωνιστικη παραδοση. Τα συνδικατα CGT του Κ.Κ.Γ. και CFDT του Σοσιαλιστικου κομματος ειχαν καλεσει μιας ωρας απεργια για τους κανονισμους στις κοινωνικες ασφαλισεις. Οι εργατες παρατεινουν την απεργια για αλλα 30 λεπτα διαμαρτυρομενοι για τα βραχυπροθεσμα συμβολατα εργασιας που τους αναγκαζε η διευθυνση να δεχτουν.

Μεχρι το μεσημερι οι εργατες ειχαν μαθει για την καταληψη του εργοστασιου στην Ναντη. Οταν ο διευθυντης αρνηθηκε να συναντησει αντιπροσωπια των εργατων, αυτοι κλειδωσαν τις εισοδους των γραφειων αιχμαλωτιζοντας την διευθυνση

και καταλαβαν το εργοστασιο. Οι αντι-προσωποι των συνδικατων δεν ελεγχουν την κατασταση. Το μονο που εκαναν ηταν να διορισουν επιτροπες για να προφυλαξουν τις μηχανες και να ετοιμαζουν την λιστα απο μια σειρα αλλα αιτηματα.

Την επομενη 16 Μην δεκαδες αλλα εργοστασια καταλαμβάνονται -το εργοστασιο της Λοκχνητ στην Μπωβε και Ορλεανη οπως και τα εργοστασια της Ρενω στην φλιν στο Λε Μανς και στο Παρισι. Οι καταληψεις επεκτεινονται στους μεταλλωρυχους, στους εργατες ναυπηγειων. Απεργιακες κινητοποιησεις αρχιζουν στις 17 Μην στο μετρο, στα τραινα, στα τυπογραφεια.

Το κινημα ξεκινησε απο τα μεγαλα εργοστασια. Μα την Δευτερα 19 Μην απεργουν και οι υπαλληλοι στις τραπεζες, στις ασφαλιστικες εταιρειες, στα μεγαλα καταστηματα. Μεσα σε 2 - 3 μερες απεργουν ΔΕΚΑ ΕΚΑΤΟΜΥΡΙΑ εργαζομενοι, Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ.

Η μετατροπη του φοιτητικου κινηματος σε απεργιακο κινημα των εργατων αφησε ολους αναυδους. Ενα απο τη γεωτικα στελεχη του συνδικατου της CFDT ελεγε αργότερα:

"Η μετατροπη της φοιτητικης εξεγερσης στην εξεγερση των εργατων ηταν κατι που δεν πιστευα. Ομως ηταν λογικο να συμβει. Βαλτε τον εαυτο σας στην θεση των εργατων μας. Σε λιγες μερες εμαθαν πολλα.

Πρωτα απ' ολα εμαθαν πως ο αγωνας αποφερει. Πριν κανενας δεν μιλουσε για τα προβληματα στα πανεπιστημια, τωρα ολοι μιλουσαν για αυτα... κανενας δεν πιστευε πως ο 'γερος' [ο Ντε Γκωλ] θα νικωνταν στους δρομους. 'Ο γερος' δεν ειπε τιποτα, ο Μπομπιντου υποχωρησε και οι φοιτητες καταλαβαν την Σορβονη. Μετα ηταν η δυναμη της διαδηλωσης στις 13 Μην... ο κοσμος δεν ειχε ποτε φανταστει οτι θα μπορούσε να εχει τοσο μεγαλη δυναμη...

Ολα τα εμποδια που ειχε δημιουργησει εναντια στις απεργιες η κυβερνηση καταρριφθηκαν. Για τους κυβερνητικους υπαλληλους ηταν απαραίτητο να δωθουν πεντε μερες προειδοποιηση πριν να προχωρησουν σε απεργια. Οι δασκαλοι που απεργησαν χωρις προειδοποιηση δεν απολυθηκαν. Οι ταχυδρομικοι απεργησαν στις 13 του Μην χωρις προειδοποιηση... η κυβερνηση ηταν ανικανη να εξαναγκασει τον κοσμο να σεβαστει τους νομους της... Σε ορισμενα τμηματα του ιδιωτικου τομεα τα αφεντικα ειχαν απειλησει: 'Η απεργια της 13 του Μην ειναι πολιτικη. Αν παρετε μερος θα σας κανουμε λок-αουτ.' Ο κοσμος απεργησε. Δεν εγιναν λок-αουτ, οι εργοδοτες φοβηθηκαν τις επιπτώσεις...

... Το αποτελεσμα ηταν οτι οι εργατες ανακαλυψαν πως μπορούσαν να παλεψουν, και πως οταν παλευεις γερα, οχι μονο εχεις πιθανοτητα να κερδισεις, αλλα και διακινδυνευεις πολυ λιγοτερα..."

Η εργατικη ταξη δεν ειχε πεθανει. Η απεργιακη θυελλα των εργατων επηρεαζει ξεχασμενα "περιθωριακα" τμηματα της εργατικης ταξης, την μεσαια ταξη των επαγγελματιων ακομα και τα πιο απιθανα τμηματα του πληθυσμου:

Απεργουν οι εργατες των γραφειων κηδειων: "Αυτες δεν ειναι μερες να πεθαινει κανεις".

Οι εργατες του παιρνουν κατω απο τον ελεγχο τους το γηπεδο γκολφ στο Αλγκαρβ. Επιτρεπεται η εισοδος σε ολους, εκτος απο τα μελη.

Διαφωνουντες αρχιτεκτονες καταλαμβάνουν τα γραφεια του Συνδεσμου Αρχιτεκτονων "που ελεγχει το επαγγελμα" τους.

Οι κινηματογραφιστες αποσυρντε απο τον διαγωνισμο του Φεστιβαλ Καννων και συζητουν τροπους να "σωσουν τον κινηματογραφο απο τα μονοπωλια και το κινητρο του κερδους".

Οι στατιστικοι και οι υπευθυνοι στα γραφεια προγραμματισμου βγαζουν προκηρυξη καταγγελλοντας την χρησιμοποηση του επαγγελματος τους "απο τα κερδοσκοπικα συμφεροντα του καπιταλισμου".

Στις 25 Μην οι τεχνικοι και οι δημοσιογραφοι της ραδιοτηλεορασης απεργουν εναντια στην λογοκρισια στις ειδησεις. Η Κυβερνηση σπινει ραδιοσταθμο στον πυργο του Αιφελ που φρουρεται αυστηρα.

Οι χορευτριες στο διασημο καμπαρε Φολι Μπερζερ απεργουν και το καταλαμβάνουν.

Οι επαγγελματιες ποδοσφαιριστες καταλαμβάνουν τα γραφεια της ομοσπονδιας.

Αγροτες διαδηλωνουν στην Ναντη και στην Ρενω και ενωνονται με τους απεργους εργατες.

Για δυο βδομαδες "το ονειρο γινεταν πραγματικοτητα και η πραγματικοτητα ενα ονειρο".

απελευθέρωση

Ο Μηνς του 68' με επιστεγασμα την γενικη απεργια 10 εκατομμυριων εργατοπαλληλων που για δυο βδομαδες παρελυσε ολη την Γαλλια εισεβαλε σ' ολους σχεδον τους τομεις της κοινωνικης ζωης. Κυριαρχησε μια απελευθερωτικη ατμοσφαιρα

που δεν αφορουσε μονο τις συζητησεις αμφισβητησης, αυτονομιας, τον αντι-ιεραρχικο και αυτοδιαχειριστικο προβληματισμο στους χωρους δουλειας και στα οδοφραγματα. Η απελευθερωτικη ατμοσφαιρα της επαναστατικης περιουδου εκανε εκατομμυρια ανθρωπους να παρουν μια γευση μιας μελλοντικης κοινωνιας. Μεταμορφωσε, μεσα απο την συλλογικη δυναμη και δραση, τους καθημερινους σκυφτους και αβουλους ή σκληρημενους συμφοροντολογους και εγωιστες ανθρωπους σε συνειδητα και αποφασισμενα ατομα που δημιουργησαν οι ιδιοι την Ιστορια.

"Ειναι μια στιγμη που ποτε δεν θα ξεχασω. Ξαφνικα και αυθορμητα, στηθηκαν στους δρομους οδοφραγματα. Ο κοσμος μαζεψε πετρες - πολλοι απ' αυτους για πρωτη φορα - για να ριχθουν σε μια συλλογικη αυθορμητη δραση. Ο κοσμος απελευθερωσε ολα τα καταπιεσμενα του αισθηματα, εκφραζοντας τα σ' ενα γιορταστικο πνευμα. Χιλιαδες ενοιωσαν την αναγκη να επικοινωνησουν μεταξυ τους, ν' αγαπηθουν. Εκεινη η νυχτα (των οδοφραγματων) μ' εκανε να αισθανομαι για παντα αισιοδοξος για την ιστορια. Εχοντας ζησει αυτη την εμπειρια, δεν προκειται ποτε να πω 'δεν θα ξανασυμβει ποτε'". (Ν. Κον Μπετιτ 10 -11 Μην 68').

Ο κοσμος ειχε μεταμορφωθει απο τις ιδιες τις εμπειριες του. Ειχε πασει να ειναι ο παθητικος ακροατης της "σοφιας" της αρχουσας ταξης και των μαζικων μεσων ενημερωσης και μεταμορφωθηκε σε ενεργητικο ομιλητη.

"Η πιο ζωντανη μου αναμνηση για το Μην του '68; Η πρωτοφανης ικανοτητα του καθενα να μιλα - να μιλα για οτιδηποτε με οποιονδηποτε. Μιλωντας εκεινο τον ολοκληρο μενα, μαθαινες περισσοτερα απ' οτι σε πεντε χρονια μελετης. Ηταν πραγματικα ενας αλλος κοσμος - αλλα εκεινο που θα θυμαμαι παντα ειναι: την αναγκη και το δικαιομα του καθενα να μιλα". (Φοιτητης Γεωργικης Σχολης '68).

Ο ιδιος φοιτητης περιγραφει την καταληψη του δημοτικου θεατρου σε μια συντηρητικη πολη στην Δυτικη Γαλλια:

"Εγινε ενα μονιμο βημα συζητησης. Οι εργατες ερχοντουσαν κι' επαιρναν μερος στις συζητησεις - ηταν η πρωτη φορα που εμπαϊναν σ' αυτο το ναο της αστικης κουλτουρας. Μερικοι απο αυτους μιλουσαν για τις εμπειριες τους στην διαρκεια των καταληψεων του Λαικου Μετωπου το 1936". (1968)

Στο Παρισι το θεατρο ODEON, ειχε αποτελεσει το βημα ατελειωτων συζητησεων πανω σε εικοσιτετραωρη βαση.

Ολα αυτα δεν ηταν ιδιαίτερα χαρακτηριστικα του Μην. Σε καθε επαναστα-

τικη περιουδω συμβαινει κατι παρομοιο. Να μια περιγραφη απο την Οχτωβριανη επανασταση που εδωσε ο Τζων Ριντ στο βιβλιο του "Οι δεκα μερες που συγκλονισαν τον κοσμο":

"Τι καταπληκτικο θεαμα να βλεπεις να ξεχυνονται οι 4,000 εργατες απο το Πουτιλοβσκυ Ζαβοντ για ν' ακουσουν τους Σοσιαλδημοκρατες, Σοσιαλπατριωτες, Αναρχικους, τον οποιονδηποτε, φθαινει που μιλουσε. Για μνες στο Πετρογκραντ, και σ' ολη τη Ρωσσια, καθε γωνια του δρομου ηταν και μια δημοσια εξεδρα... Σε καθε συγκεντρωση, οι προσπαθειες για να περιοριστεί ο χρονος των ομιλητων καταψηφιζονταν και καθε ενας ηταν ελευθερος να εκφρασει τις σκεψεις του".

έλεγχος της κοινωνιας

Καινουργιες μορφες οργανωσης της κοινωνιας εμφανιζονται καθως αναποφευκτα μπαινει το θεμα του ελεγχου απο τις μαζες οχι μονο του κινηματος αλλα και της κοινωνιας γενικα. Οι απεργιακες επιτροπες ξεφυτρωνουν σαν μανιταρια με πρωτογνωρη εμφαση στην Αμεση Δημοκρατια: κυριαρχο οργανο η γενικη συνελευση, εκπροσωποι ελεγχομενοι και αμεσα ανακλητοι απο την βαση. Μονο στο Παρισι υπαρχουν 450 επιτροπες δρασης μεχρι τα τελη του Μην.

Στην Ναντη, αυτη η μορφη οργανωσης φθαινει στο ψηλοτερο επιπεδο. Οι εργατες μαζι με τους φοιτητες εθεσαν την πολη κατω απο τον ελεγχο τους αναλαμβάνοντας την διανομη τροφιμων και βενζινης, τις συγκοινωνιες και επικοινωνιες και την περισυλλογη σκουπιδιων.

Το θεμα της αυτοδιαχειρησης γινεται κεντρικο πολιτικο θεμα των συζητησεων. Ο ορος αυτος μπηκε αρχικα απο το συνδικατο CFDT τοσο αοριστα ομως που στα μυαλα διαφορων μπορούσε να σημαινε αρκετα διαφορετικα πραγματα. Η αυτοδι-

αχειρνηση φαινονταν να σημεινει απο το ρεφορμιστικο αιτημα της συμμετοχης των εργατων στις υπαρχουσες καπιταλιστικες δομες μεχρι την επαναστατικη ιδεα των εργοστασιακων συμβουλιων σαν τη μονη εξουσια.

συνειδηση

"Για την δημιουργια σε μαζικη κλιμακα αυτης της κομμουνιστικης συνειδησης, οπως και για την επιτυχια του ιδιου του στοχου [της επαναστασης], πρεπει να αλλαξουν οι ιδιοι οι ανθρωποι σε μαζικη κλιμακα, και αυτο μπορεί να συμβει μονο σε ενα πρακτικο κίνημα, σε μια επανάσταση. Η επανάσταση είναι αναγκαία όχι μόνο επειδή δεν μπορεί να ανατραπει με κανένα άλλο τροπο η αρχουσα ταξη, αλλά επίσης και επειδή μόνο μέσα σε μια επανάσταση μπορεί η ταξη που θα την ανατραψει να ξεφορτωθει τα συσσωρευμενα σκουπιδια του παρελθοντος και να γίνει ικανη να ξαναχτισει την κοινωνια." Μαρξ-Εγκελς "Γερμανικη Ιδεολογια"

Το Μαν του 68' μέσα σ'αυτο το ζυμωτηρι της επαναστασης οι εργατες ειχαν αρχισει να πετουν απο πανω τους ολα τα ιδεολογικα σκουπιδια που κουβαλουσαν στους "ομαλους" καιρους, οπως ο ρατσισμος. Οι μεταναστες εργατες ειχαν παρει ενεργο μερος στις απεργιες στα εργοστασια αυτοκινητων. Τον Ιουνιο ειγναν απεργιες στη Ρενω σε υποστηριξη μεταναστων εργατων που απειλούνταν με απολυσεις. Όταν η κυβερνηση προσπαθησε να χρησιμοποιησει το γεγονός ότι ένας απο τους ηγетες του κινήματος, ο αναρχικός Ντανιελ Κον Μπεντιτ ήταν Γερμανός Εβραϊός για να τον κηρυξει "ανεπιθυμητο", 50,000 εργατες και φοιτητες διαδηλωσαν με τα συνθηματα: "ειμαστε ολοι Γερμανοεβραϊοι" και "ειμαστε ολοι ανεπιθυμητοι".

Η εργατικη ταξη επιβεβαιωνε καθημερινα με τη δραση της πως μπορεί ν' αλλαξει την ιστορια, και να χτισει μια καινούργια κοινωνια. Μέσα στη διαδικασια αυτη οι εργατες και οι φοιτητες αλλαζαν και τον ιδιο τον εαυτο τους. Η επανάσταση απο τους οριζοντες του Βιετναμ και τα ανταρτικα της Λατινικης Αμερικης μεταφερθηκε στα εργοστασια της Ευρωπης απο τα 10 εκατομυρια εργατες της Γαλλιας που μεχρι χτες θεωρουσαν απο τους περισσοτερους αριστερους διανοουμενους "αφομοιωμενοι απο την αστικη ταξη των μητροπολεων που απομυζουσε την υπεραξια των λαων του τριτου κοσμου".

αυτή η μάχη χάθηκε...

Σε ολη την διαρκεια της γενικης απεργιας τα ιδια τα συνδικατα δεν ειχαν καλεσει σε καταληψη των εργοστασιων. Η ηγεσια του ΚΚΓ αρχικα ειχε καταγγειλει το φοιτητικο κίνημα σαν το εργο "ψευτο-επανάστατων που εξυπηρετουν τα συμφεροντα του κεφαλαιου των μονοπωλιων και του Γκωλικου καθεστωτος" (Ζ. Μαρσε ΚΚΓ). Μετα τις 13 του Μαν ομως οι γρα-

φειοκρατες προσχωρουν αναγκαστικα στις καταληψεις με σκοπο να θεσουν κατω απο τον ελεγχο τους το κίνημα και την μαχητικότητα του.

Η ηγεσια του ΚΚΓ ηθελε να δειξει στους αστους και στους υποψηφιους εκλογικους συμμαχους ότι εχει σημαντικη υποστηριξη απο την εργατικη ταξη. Απο την αλλη, οι γραφειοκρατες της CGT ζητουσαν την αναγνωριση τους σαν οι νομιμοι διαπραγματευτες και κοινωνικοι εταίροι της εργοδοσιας.

Στις διαπραγματευσεις της Γκρενελ στις 25 - 27 του Μαν, υπογραφεται πρωτοκολλο συμφωνιας αναμεσα στα συνδικατα, την εργοδοσια και την κυβερνηση. Η συμφωνια της Γκρενελ ηταν η μεγαλυτερη υποχωρηση των καπιταλιστων μεταπολεμικα: 35% αυξηση του κατωτατο μισθου (SMIG), μειωση του ωραριου, επιδοματα, συνταξεις, συνδικαλιστικα δικαιωματα και αλλα. Ο Πομπιντο ηταν διατεθειμενος να πληρωσει ακριβα για να σωσει την τυχη της κυβερνησης του και της ταξης του.

Οι αστοι και οι γραφειοκρατες ελπιζαν πως με την συμφωνια θα σταματουσαν οι καταληψεις. Ομως οι εργατες δεν υπακουσαν. Οι εργατες της Ρενω και της βαρειας βιομηχανιας αρνουνται να σταματησουν την απεργια.

Οι γραφειοκρατες της CGT και η ηγεσια του ΚΚΓ πανικοβαλλονται. Η συμφωνια της Γκρενελ ηταν αδυνατον να εφαρμοστει. Οι πολιτικοι ηγетες των κεφαλαιοκρατων το ιδιο πανικοβλημενοι πιστευουν πως το Γκωλικο καθεστως εχει ξεφλησει.

Στις 29 του Μαν ο Ντε Γκωλ επισκεπτεται μυστικα τον αρχηγο του Γαλλικου σωματος στρατου στην Γερμανια, τον βασανιστη της Αλγεριας Μασου. Ο στρατηγος Μασου φαινεταί ότι δηλωσε προθυμος να υπακουσει καθε διαταγη με ανταλλαγματα την απελευθερωση των φασιστων τους ΟΑΣ και αμνηστεια για τους εγκληματιες της Αλγεριας. Επιλεκτα στρατιωτικα σωματα μεταφερθηκαν κοντα στο Παρισι. Ο Ντε Γκωλ επιστρεφοντας προκυρυσσει εκλογες και ανακοινώνει την αντεπιθεση του: "θα υπερασπιστω την δημοκρατια με καθε μεσο".

Το ΚΚΓ δηλωσε με την σειρα του ότι δεν προκειται να σπασει "τα πλαίσια της δημοκρατικης νομιμοτητας" και εριξε ολο το βαρος του στην εκλογη μιας κυβερνησης απο το ιδιο μαζι με την μη κομμουνιστικη αριστερα.

Εκπληξη! Το αποτελεσμα των εκλογων ηταν η επανεκλογη του ιδιου του Ντε Γκωλ του οποιου η κυβερνηση φαινονταν ετοιμη να καταρευσει όχι απο εκλογες αλλά απο την ιδια την βια των μαζων.

Καθολου ομως ανεξηγητη. Η αποφαση του ΚΚΓ στην αρχη του Ιουνη να επιστρεψουν οι δημοσιοι υπαλληλοι στις δουλειες τους, οδηγησε σε γενικότερη πτωση του κινήματος και δυναμωμα των εχθρων

του. Ενα μεγαλο κοινωνικο κίνημα δεν μπορεί να μεινει στασιμο. Ή θα προχωρησει ή θα οπισθοχωρησει. Ολα αυτα τα συντηρητικα ατομα που αρχικα θαμπωθηκαν απο την δυναμη και την υποσχηση που εδινε το κίνημα για μια αλλαγη στην ζωη τους, βλεποντας την κατοπινη του αναποφασιστικότητα, βλεποντας το να σπανε τις υποσχεςεις που αρχικα εδινε, δεν επεσαν απλα στην απαθεια ή την ουδετεροτητα αλλά γυρισαν εναντιον του. Τους ειχε υποσχεθει να κανει "το ονειρο πραγματικοτητα", αλλά εμοιαζε τελικα να πετυχαινει μονο αυτο για το οποιο το κατηγορουμε απο την αρχη ολη η αστικη πολιτικη - να αυξανει το χαος και την αβεβαιότητα.

Στις 30 του Μαν η αντεπανάσταση δειχνει την παρουσια της. Στην "διαδηλωση των βρυκολακων" - οπως εμεινε γνωστη - ηραν μερος 500,000 Παριζιανοι και επαρχιωτες διαδηλωνοντας την υποστηριξη τους στον Ντε Γκωλ. Αναμεσα στα συνθηματα τους ηταν: "Η Αλγερια είναι Γαλλικη" και "Στείλτε τον Κον Μπεντιτ στο Νταχαου". Η απεργια στα ταχυδρομια, σιδηροδρομους και ηλεκτρικη τερματίζεται. Ξαναρχιζει η διανομη βενζινης. Η αστυνομια ξαναρχιζει τις επιθεσεις της εναντια στους απεργους και στους φοιτητες. Στις 16 του Ιουνη διωχονται βιαια απο την Σορβονη οι τελευταιοι καταληψεις.

Η κυβερνηση κηρυσσει παρανομες ολες τις οργανωσεις της επαναστατικης αριστερας. Οι περισσοτεροι εργατες σιγα-σιγα επιστρεφουν στις δουλειες τους. Η εφημεριδα του ΚΚΓ L' UMANITE στις 6 του Ιουνη δηλωνει: "Με νικη και ενότητα η επιστροφη στην δουλεια"... η μαχη που εδωσε ο Γαλλικος Μανς ειχε χαθει.

η κληρονομιά του μάη

Οι αποτυχημενες επαναστασεις γλυστρουν ευκολα απο την μνημη. Η αρχουσα ταξη προσπαθει αμεσως να ξαναεπιβαλει τον παλιο τροπο ζωης και σκεψης σαν την μονη πραγματικοτητα. Ετσι, για την πλειοψηφεια των ανθρωπων η επαναστατικη περιοδος καταληγει να φαινεταί σαν ενα τρελλο παραληρημα ξεκομμενο απο την πραγματικη πορεια της κοινωνικης ζωης. Κατι σαν τα ονειρα ή τους εφιαλτες μας.

Ο Μανς του 68' δεν ηταν μια αποτυχημενη επανάσταση. Παρ' ολες τις πολλες συζητησεις για "επανάσταση", σε καμια περιπτωση δεν ειγνε αποπειρα καταληψης της εξουσιας. Ο Μανς ηταν ενα κίνημα με επαναστατικη δυναμικη. Η εργατικη ταξη ειχε την θεληση και την ικανότητα να παλεψει, ομως αυτο μονο δεν ηταν αρκετο για ν' αποτελειώσει το εργο που ειχε ξεκινησει. Ελειπε η συνειδηση της επαναστατικης περιοδου και η δυνατοτητα να καταλαβει η εργατικη ταξη ολα τα μεγαλα καθηκοντα που εμπαϊναν μπροστα της. Η δυναμη, η οργανωση και η συνειδητοτητα του ταξικου αντιπαλου και της ρεφορμιστικης γραφειοκρατιας ηταν πιο αποτελεσματικα. Οι οργα-

νωσεις της επαναστατικης αριστερας ηταν μικρες κα απομονωμενες απο την εργατικη ταξη οσο κι' αν ο ρολος τους στο κίνημα υπηρξε καταλυτικός.

Οπως αναφερει ο Τροτσκι: "Χωρις την οργανωση που θα καθοδηγει η ενεργεια των μαζων θα διαλυθει οπως τον ατμο που δεν περικλειεται απο τον κυλινδρο του πιστονιου. Εκεινο ομως που δημιουργει την κινηση δεν είναι το πιστονι ή ο κυλινδρος, αλλά ο ατμος". Σε επαναστατικες στιγμες χρειαζονται τα καθαρα και αμεσα μηνυματα στην εργατικη ταξη, για ν' αντιμετωπισει αποτελεσματικα τις μανουβρες της αρχουσας ταξης και να καταλαβει την εξουσια. Χρειαζεται η συλλογικη δραση των μελων μιας οργανωσης των πρωτοπορων εργατων και επαναστατων διανοουμενων που εχει συνηθισει απο πριν να αναλυει τον πραγματικο συσχετισμο δυναμεων και την εξελιξη του ταξικου αγωνα σε καθε φαση. Ακομα, χρειαζεται η αυτοπειθαρχια και η πειθαρχια στο συνολο της οργανωσης που δεν είναι το αποτελεσμα συνθησιας και τυφλης πιστης στην ηγεσια αλλά της συνειδησης των ιστορικων καθηκοντων και της δυναμης του ταξικου εχθρου.

Οι "επιτροπες δρασης" ηταν απαραίτητες, αλλά δεν ηταν ικανες να διαδραματισουν και το ρολο μιας τετοιας συλλογικης οργανωσης της πρωτοπορειας. Οι οργανωσεις της επαναστατικης αριστερας, εκτος απο το πολυ μικρο μεγεθος τους, δεν ηταν αρχικα σε θεση να δουν ότι καθως οργανωναν τις "μερες αντιμπεριαλιστικης συζητησης" και τις αντιπολεμικες διαδηλωσεις την ιδια στιγμή γινονταν σημαντικες αλλαγες μέσα στην γαλλικη εργατικη ταξη, ουτε ηταν προετοιμασμενες να επεμβουν αποτελεσματικα σε αυτην.

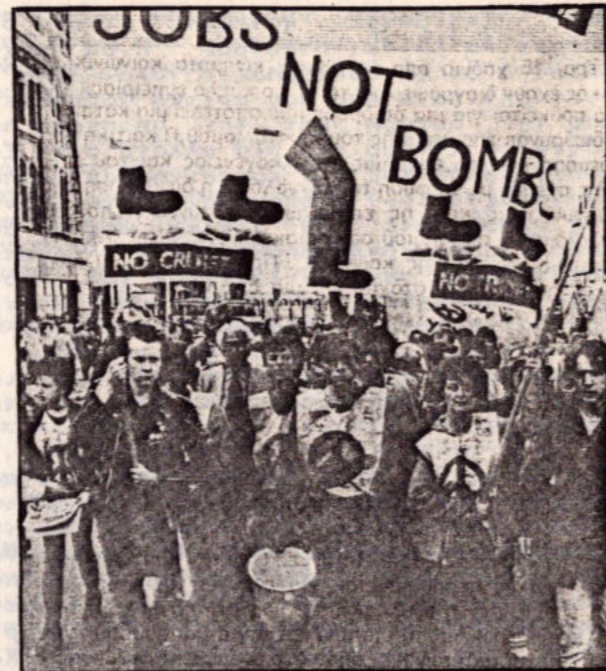
Ωστόσο, ο Μανς αφησε μια κληρονομία από πολλές αποψεις. Παρ' όλη την πίτα του κινήματος, χιλιάδες φοιτητές κι' εργατές που γεύτηκαν, έστω για λίγο, ένα τρόπο ζωής που δεν γνώριζαν γύρισαν από τα οδοφράγματα επαναστάτες. Οι μικρές ομάδες της επαναστατικής αριστερας μετά τον Μαν έγιναν οργανώσεις. Ο Γαλλικός Μανς ανανέωσε μετά από δεκαετίες "νούχιας" την επαναστατική φλόγα σε όλη την Ευρώπη. Εφερε μεταπολεμικά ξανά στο επίκεντρο της επαναστατικής πολιτικής, την εργατική τάξη και την αναγκαιότητα της επαναστατικής οργάνωσης.

Η σημερινή επαναστατική αριστερά υπάρχει χαρή στον Μαν του '68. Αλλά πολιτικά είναι πιο ενθλιπτική (θα πρέπει άραγε να πούμε, λιγότερο ανηλική);, εμπλουτισμένη με την εμπειρία του καθώς και των άλλων αγώνων που ακολούθησαν, και πολιτικά προχωρημένη. Η εμπειρία αυτή χρειάζεται να μεταφερθεί και σήμερα στους αριστερούς και τους επαναστάτες που δεν γνώρισαν την ζωντανία αυτού του κινήματος.

Όσο περισσότεροι αριστεροί έχουν αφομοιώσει μερικές από τις εμπειρίες του Γαλλικού Μανς και πιστεύουν συναισθηματικά και διανοητικά ότι ο Μανς του '68 μπορεί να ξανασυμβεί, τόσο μεγαλύτερες είναι οι πιθανότητες για οσους δουλεύουν για την αλλαγή της κοινωνίας - οπουδήποτε - να μπορέσουν να δώσουν την επομένη ή την μεθεπομένη φορά αυτό το λίγο παραπάνω σπρωξιμο, που είναι όμως απαραίτητο.

Όσοι βλέπουν ότι στην σημερινή νοτιο Κύπρο η εργατική τάξη είναι "σχεδόν έτοιμη" για την επανάσταση και τον σοσιαλισμο, και ότι το μόνο που φταίει είναι η έλλειψη επαναστατικής ηγεσίας, είτε είναι ανίκανοι να αντιμετωπίσουν την πικρή πραγματικότητα κατά πρόσωπο και υπερτιμούν την σημερινή κατάσταση της εργατικής τάξης, είτε, το πιθανότερο, υποτιμούν την ίδια την επανάσταση. Υποτιμούν τις δυσκολίες και την τεράστια αλλαγή της συνειδησης της εργατικής τάξης που χρειάζεται για να γίνει ικανή να πάρει την εξουσία και να κυβερνήσει την κοινωνία. Από την άλλη, όσοι νομίζουν ότι η εργατική τάξη είναι ανίκανη να ξεφύγει από την σημερινή υποταγή της στην εξουσία και την ιδεολογία της αστικής τάξης, υποτιμούν τις δυνατότητες της εργατικής τάξης, σαν τους διανοούμενους που την "αποχαιρέτουσαν" πριν τον Μανς του '68. Ο Μανς του '68, όπως κάθε άλλη εξέγερση, είναι μια απάντηση και στους δυο.

ΣΗΜ. Τα περισσότερα στοιχεία για το γραψιμο αυτού του άρθρου τα πήραμε από το βιβλίο του Κ. Χαρμάν "THE FIRE LAST TIME: 1968 AND AFTER"

"αστοι
δεν
καταλαβατε
τιποτα"

BOURGEOIS
VOUS
N'AVEZ
RIEN COMPRIS

ΕΝΑΣ ΑΝΤΙΡΡΗΣΙΑΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΙΛΙΚΡΙΝΗ ΕΠΑΝΑΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ ΜΕ ΤΟΥΣ ΤΟΥΡΚΟΚΥΠΡΙΟΥΣ

Τον περασμένο Μανς διαβάσαμε στην "Αληθεία" της 25ης του μηνά, κάτω από τον τίτλο "Για θέμα αρχής δεν πήγε εφεδρος", ότι...

"Ήταν θέμα αρχής γι' αυτόν όπως έλεγε και έτσι αρνιόνταν να πάει εφεδρος... Προκειται για τον Ιωάννη Α. Παρπα από το Παλαιχώρι ο οποίος... ενώ κλήθηκε στην μονάδα του να παρουσιαστεί ως εφεδρος δεν το έπραξε. Δικαιολογώντας για τέταρτη φορά την ανυποταξία του ο Παρπας είπε ότι είναι κοροϊδία να πολεμούμε τους τουρκοκυπριούς που ήταν μαζί μας πριν τον πόλεμο. Το δικαστήριο... του επέβαλλε την ποινή της διμηνής φυλάκισης"

Σίγουρα μια πολύ ασυνήθιστη είδηση για τα ελληνοκυπριακά δεδομένα, της κυριαρχίας της ιδεολογίας του εθνικισμού, του "εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα" και του "κινδύνου ολοκληρωτικής καταληψής της Κύπρου". Γι' αυτό και πέρασε στα πολύ ψίλα των υπολοίπων εφημερίδων που έβαλαν μόνο την είδηση ότι τιμωρήθηκε ένας εφεδρος που δεν πήγε ασκηση!

Ασυνήθιστη, όχι όμως και τόσο απίστευτη, κάτω από το φως της κρίσης που περνάει αυτή η ιδεολογία εξαιτίας των αντιφάσεων μέσα στα ίδια τα μεγάλα πολιτικά κομμάτια από το '85 και της "αδιαφορίας για το εθνικό" που με τούση ανησυχία διαπιστώνει ο επίσημος πολιτικός κόσμος ότι εξαπλώνεται μέσα στην εργαζόμενη νεολαία.

Ήταν η πρώτη φορά που φαινονταν δημοσία και εμπράκτα ότι αυτή η συνήθως μισοενοχή "αδιαφορία" μπορούσε να μετατραπεί σε συνειδητό και διακυρηγμένο διεθνισμό.

Φυσικά αυτό δεν μπορούσε παρά να είναι η πιο σημαντική πρωτεριοτητα για οσους βλέπουν ότι το πρώτο πολιτικό καθήκον στην ν. Κύπρο σήμερα είναι η καταπολέμηση του εθνικισμού και η δημιουργία ενός διεθνιστικού ρευματος που δεν θα μένει στις αφηρημένες και αβλαβείς για την αστική ιδεολογία διακυρηξεις.

Με αρκετές δυσκολίες καταφέραμε να δούμε τον Γιάννη Παρπα μέσα στην φυλακή και να μάθουμε την ιστορία του. Τον τελευταίο έναμνηση περίπου χρόνο αρνήθηκε να παρουσιαστεί σε όλες τις ασκησης της εθνοφρουράς που τον κάλεσαν. Τιμωρήθηκε για αυτό τέσσερις φορές από το στρατοδικείο, τις πρώτες δυο με χρηματικό πρόστιμο 40 και 70 λιρών, την τρίτη φορά με δυο μήνες φυλάκιση (η είδηση της εφημερίδας) και ενώ ήταν φυλακή με ακόμα ένα μήνα ο οποίος όμως "συντρεχει" με τους δυο. Βγήκε από την φυλακή στα μισά του Ιουλίου, και εκκρεμεί ακόμα μια κατηγορία για την οποία πιθανό να δικαστεί μέσα στους επομένους λίγους μήνες.

Ο Παρπας μας έδωσε μια δήλωση (βλέπε το ενθετό) που αναφέρονταν στους λόγους για τους οποίους αρνιόνταν να συμμετέχει στις ασκησης της εθνοφρουράς. Με βάση αυτήν την δήλωση και με την συμμετοχή ατόμων από την "πρωτοβουλία εναντίον του κοινωνικού ρατσισμού" από την Λεμεσό και άλλων ατόμων πήραμε την πρωτοβουλία για την δημιουργία μιας επιτροπής συμπαραστάσης στον Γιάννη Παρπα σαν "αντιρρηση συνειδησης" και ειλικρινή υποστηρικτική της επαναπροσεγγίσης με τους τουρκοκυπριούς. Η πρωτοβουλία αυτή εκδόσε κείμενο με την δήλωση του Παρπα που δόθηκε σε όλες τις εφημερίδες και τα περιοδικά και σταλθηκε και στο εξωτερικό.

Στην συγκεντρώνση για την δημιουργία της επιτροπής μαζεύτηκαν άτομα και από άλλους χώρους. Η πρωτοβουλία απευθυνθηκε επίσης στην "Αριστερή Πτέρυγα της ΕΔΕΚ" και την κάλεσε στην συγκεντρώνση για την δημιουργία της Επιτροπής, στην οποία έστειλε δυο αντιπροσωπούς.

Η πολιτική στην οποία βασιστηκε τελικά η επιτροπή υπάρχει στις ανακοινώσεις της πρωτοβουλίας και της επιτροπής στα ενθετά.

Η δουλειά που μπορεί να κάνει αυτή η επιτροπή έχει πολύ μεγάλη σημασία. Είναι μια εξαιρετική ευκαιρία για τους διεθνιστές να δείξουν με ποιο τρόπο ο

διεθνισμός μπορεί να ξεπεράσει το επίπεδο των αφηρημένων διακηρύξεων και να γίνει συγκεκριμένη πρακτική δουλειά, να μεταφραστεί σε άμεσα αιτήματα εναντίον στην αστική "μας" τάξη, και να κινητοποιήσει και άτομα τα οποία δεν είναι αναγκαστικά διεθνιστές - όχι ακόμα τουλάχιστον.

Αλλά το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό

της συγκεκριμένης περίπτωσης, η υποστηρίξη του δικαιώματος αρνήσεως στρατεύσεως για λόγους συνείδησης, είναι ο τρόπος με τον οποίο συνδέει τον διεθνισμό με άλλα δημοκρατικά αιτήματα. Είναι η καλύτερη μέχρι τώρα ευκαιρία για να αποκαλυφθούν οι πιο κυρίαρχες υποκρίσεις, για να μπου σε δοκιμασία οι τόσο θερμές (μα τόσο θερμές!) διακηρύξεις της επαναπροσεγγίσης, της δημο-

τιθεμένοι είναι πάντα οι τουρκοί, ότι το '74 "εμείς είμασταν άθωα θύματα". Όμως ο πραγματικός κίνδυνος που ολοι διατρέχουμε είναι ένας ελληνοτουρκικός πόλεμος, είτε γενικευμένος είτε στην Κύπρο, ασχέτο από το ποιος τυπικά θα τον αρχίσει την επομένη φώρα.

Φυσικά δεν μπορεί να περιμένει κα-

νείς να έχουν μαζική απήχηση αυτά τα επιχειρήματα. Μπορούν να βρουν ανταπόκριση μόνο σε μια μειοψηφία που θα έχει τουλάχιστον ένα διεθνιστικό ενστικτό το οποίο θα της επιτρέψει να ξεπεράσει ολό τον τεραστιο ογκό της προπαγάνδας και της "λαϊκής σοφίας" που ακουεί από παντού, από δεξιά και αριστερά, εδώ και δεκαετίες.

ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟΝ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟ ΑΝΤΙΡΡΗΣΙΑ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ ΓΙΑΝΝΗ ΠΑΡΠΑ

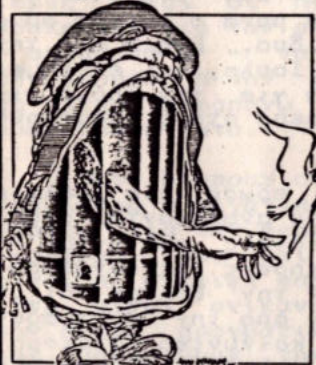
ΜΟΥΣΙΚΗ. ΕΚΔΗΛΩΣΗ

ΣΤΗ "BABYLON" ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ 11 ΙΟΥΛΗ ΩΡΑ: 8μ.μ.

Η φυλάκιση του Γιάννη Παρπα που αρνήθηκε να πάει στις ασκήσεις της εθνοφρουράς για λόγους συνείδησης, και μάλιστα πολιτικούς, ξαναφέρνει στην επιφάνεια το πρόβλημα των αντιρρησιών συνείδησης. Ένα πρόβλημα που υπήρχε στο και αλλοίως από καιρό με τις βιξίες εναντίον στους θρησκευτικούς αντιρρησίες, κύρια τους Μαρτύρες του Ιεχωβά, αλλά και με τους "κρυφούς" αντιρρησίες, όλους αυτούς που αναγκάστηκαν να δηλώσουν ψυχροπαθείς ή ομοφυλοφιλικούς.

Δικαιώματα στην αρνήση στρατεύσεως για λόγους συνείδησης

Τι είναι αντιρρησίας συνείδησης; Ας δούμε πως ορίζουν οι ίδιοι τον εαυτό τους στην Ελλάδα μέσα από το περιοδικό τους, το "ΑΡΝΟΥΜΑΙ":

Αντιρρησίας συνείδησης είναι το άτομο εκείνο που αρνείται την εκπλήρωση της στρατιωτικής θητείας, για λόγους που του επιβάλλει η συνείδηση του ή οι φιλοσοφικές, ανθρωπιστικές, πολιτικές, ηθικές, θρησκευτικές ή άλλες πεποιθήσεις του.

Η αρνήση στην στρατεύση μπορεί να είναι μερική, ή σφρα διαλάθει την αντίθεση σε ένα συγκεκριμένο στρατό επειδή -κατά την άποψη του αντιρρησία- είναι φιλοπολεμικός, ρατσιστικός, εγκληματικός κλπ. Μπορεί όμως να είναι και αρνήση ολίγη, να ξεκινά δηλαδή από μια συνολική αντίθεση στην στρατιωτικοποίηση της κοινωνίας, και ο αντιρρησίας να αρνείται κάθε μορφή θία, και την συμμετοχή του σε οποιοδήποτε στρατό.

Αυτά έχουν αναγκάσει να τα αναγνωρίσουν ακόμα και οργανισμοί όπως τα Ηνωμένα Έθνη, το Συμβούλιο της Ευρώπης και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο που αποτελούνται από εκπροσώπους κρατών που έχουν όλα δικούς τους στρατούς.

Για παράδειγμα το ψήφισμα ΜΑΤΣΙΟΚΙ 7/2/83 του ευρωπαϊκού κοινοβουλίου γράφει τα εξής για τους αντιρρησίες συνείδησης

"Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο...

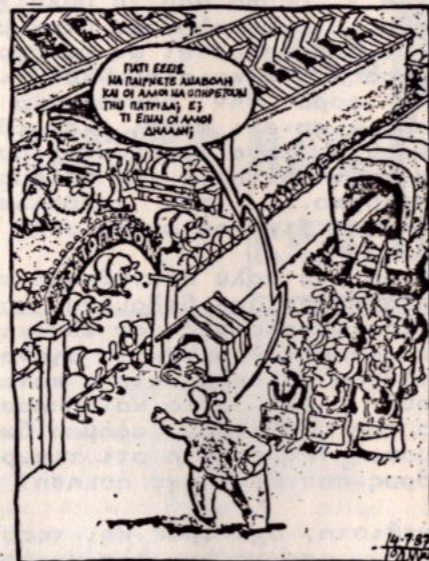
1. Υπενθυμίζει ότι το δικαίωμα στην ελευθερία σκέψης, συνείδησης, και θρησκευτικής συνείδησης συγκαταλέγεται μεταξύ των θεμελιωδών δικαιωμάτων.

2. Επισημαίνει ότι η προστασία ελευθερίας της συνείδησης συνεπάγεται το δικαίωμα αρνήσεως της εκπλήρωσης της ενοπλής στρατιωτικής θητείας και εκείνο της εγκατάλειψης της για λόγους συνείδησης.

3. Παρατηρεί ότι κανένα δικαστήριο και καμία επιτροπή δεν μπορεί να επεμβαίνει στην συνείδηση ενός ατόμου και ότι μια δήλωση με τους προσωπικούς λόγους πρέπει συνοψής να αρκεί, στην μεγαλύτερη πλειοψηφία των περιπτώσεων, για την αναγνώριση του καθεστώτος του αρνούμενου να στρατευτεί για λόγους συνείδησης.

4. Επιβεβαιώνει ότι η εκπλήρωση μιας αναπληρωματικής θητείας, όπως προβλέπεται στο ψήφισμα 337 (1967) της κοινοβουλευτικής συνέλευσης του Συμβουλίου της Ευρώπης δεν μπορεί να θεωρηθεί ως ποινή και πρέπει να διοργανώνεται στα πλαίσια του σεβασμού της αξιοπρέπειας του ενδιαφερόμενου προσώπου...

Οι περισσότερες χώρες της Ευρώπης, με χαρακτηριστικές εξαιρέσεις την Ελλάδα Τουρκία και Κύπρος, έχουν αναγνωρίσει και συμπεριλάβει στις νομοθεσίες τους το δικαίωμα αρνήσεως στρατεύσεως για λόγους συνείδησης.

ΓΙΑΤΙ ΕΞΕΙΣ
ΝΑ ΠΑΡΜΕΤΕ ΑΣΑΒΟΝΗ
ΚΑΙ ΟΙ ΑΛΟΙΝ ΝΑ ΟΠΗΡΕΤΟΥΝ
ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΕΣ
ΤΙ ΕΙΜΑΙ ΟΙ ΑΜΟΙ
ΔΗΛΑΔΗ

κρατικοτήτας και ιδιαίτερα της προσηλωσης στα "ανθρώπινα δικαιώματα" (μόνο εκεί που βολεύει) της "επίσημης" ελληνοκυπριακής κοινωνίας, σε όλες τις βαθμίδες της, του κράτους, του τύπου, των κομμάτων, των διαφόρων οργανώσεων, των διανοομένων, όλων όσων μπορούν να εκφραστούν δημοσία.

Και, θες από συμπτώση, η φυλάκιση

Η ΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

Οι περισσότερες αντιρρησίες που αντιμετωπίσαμε από αριστερούς στηρίζονταν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο στο κλασικό "μα τι θα γίνει αν επιτεθούν οι Τούρκοι". Αυτό όμως είναι ένα ερωτήμα που εξίσου καλά μπορούν να προβάλουν και οι τουρκοκύπριοι σε κάποιον τουρκοκύπριο ή τουρκο διεθνιστή. Εχουμε εξη-

του Γιάννη Παρπα έγινε μέσα στις πολυδιαφημισμένες 100 πρώτες μέρες της προεδρίας του Γ. Βασιλείου, που υποσχέθηκε να μετατρέψει την στρατεύση από "δυσβάστακτη υποχρέωση" σε "εθελοντική προσφορά". Σίγουρα μπροστά στην απειλή πολυμηνών ή και πολυχρονών φυλακίσεων, ολοι μας θα τρεξουμε να "προσφέρουμε εθελοντικά" στην εθνοφρουρά.

γψει με λεπτομερείες σε άλλα κείμενα μας γιατί δεν είναι καθόλου απίθανο να επιτεθούν στρατιωτικά και οι ελλήνες, και πως έχουν ήδη επιτεθεί πολλές φορές πριν το '74. Το βασικό πρόβλημα της τεραστίας πλειοψηφίας των ελληνοκυπριών είναι ότι έχουν πεισθεί από την προπαγάνδα της αστικής μας τάξης ότι οι επι-

Στην Ελλάδα έχουν εμφανιστεί αρκετοί αντιρρησίες συνείδησης δυο από τους οποίους αυτή την στιγμή κάνουν απεργία πείνας στις φυλάκες όπου βρίσκονται καταδικασμένοι σε πολυχρονες φυλάκισεις. Επιτροπές συμπαράστασης στους αντιρρησίες, οργανώσεις αντιρρησιών καθώς και ειδικά έντυπα υπάρχουν στις περισσότερες χώρες του κοσμου.

Όχι στην αυξανόμενη στρατιωτικοποίηση

Οι αντιρρησίες συνείδησης έχουν επίσης βρει συμπαράσταση και από όλους όσους βλέπουν τον στρατό σαν ένα καταπιεστικό μηχανισμό που έχει πολλές φορές χρησιμοποιηθεί ανοίχτα εναντίον στην κοινωνία. Οι στρατιωτικές δικτατορίες και τα πραξικοπήματα δεν είναι ούτε τόσο παλιά ούτε τόσο μακρινά. Εμμεσα ακόμα χρησιμοποιείται καθημερινά εναντίον της κοινωνίας είτε προτομαζώντας αθούλους και "πειθαρχικούς" εργαζόμενους για τις επιχειρήσεις, είτε όταν χρειάζεται σαν απεργασιακό μηχανισμό (τα στρατιωτικά φορτηγά έχουν αντικαταστήσει πολλές φορές τα λεωφορεία των απεργών στις αστικές συγκοινωνίες στην Αθήνα).

Οι ιδέες οι συνθήκες στον στρατό κάνουν πολλούς ανθρώπους να βλέπουν με αντιπάθεια τον στρατό. Οι αυτοκτονικές φανταριών δεν είναι ούτε στον τόπο μας αγνώστες, καθώς και τα εξαντλητικά κατονια και η υπολοιπή ατμόσφαιρα που στοχο έχουν να ισοπεδώσουν την προσωπικότητα ώστε να είναι σίγουροι οι στρατοκράτες ότι οι φανταριών δεν θα αρνήθουν να εκπληρώσουν την οποιαδήποτε διαταγή.

Για μια ειλικρινή επαναπροσεγγίση με τους τουρκοκύπριους

Ακόμα ένας λόγος που πρέπει να υποστηρίξουμε την πράξη του Γιάννη Παρπα είναι οι λόγοι που επικαλείται για αυτήν. Η επιθυμία του για μια ειλικρινή επαναπροσεγγίση με τους τουρκοκύπριους η οποία θεωρεί ότι δεν συμβαδίζει με την στρατιωτικοποίηση της κοινωνίας μας. Η αρνήση του να συμμετέχει σε έναν πόλεμο τον οποίο θεωρεί σαν άδικο από όλες τις μεριές. Η αρνήση του να ενισχύσει έναν στρατό που έχει δείξει πριν και κατά το '74 ότι αν δεν είναι χειρότερος ωστόσο δεν είναι ούτε και καλύτερος από τον τουρκικό και τον τουρκοκυπριακό.

Ακόμα και αν δεν συμφωνεί κανείς με όλους αυτούς τους λόγους, πρέπει να παραδεχτεί ότι είναι αρκετά σημαντικοί και σοβαροί ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ λόγοι που δεν του επιτρέπουν να πάει με ελαφριά συνείδηση στις ασκήσεις.

Μετά την δίμηνη φυλάκιση του, μετά τις χειρότερες φυλάκισεις που τον περιμένουν, μετά την απροθυμία, το λιγότερο, όλων των επίσημων πολιτικών φορέων να τον υποστηρίξουν, φαίνεται αναποφευχτό ότι θα υποχρεωθεί να συμμετέχει στις ασκήσεις, όπως κανουν και άλλοι που συμμετέχουν χωρίς να θέλουν. Το ότι όμως αυτή η επιτροπή δεν μπορεί να καταφέρει άμεσα να αναγνωρίσει το δικαίωμα αρνήσεως στρατεύσεως στους αντιρρησίες συνείδησης, δεν σημαίνει ότι δεν μπορεί να καταφέρει τουλάχιστον να προβάλει αυτά τα ζητήματα και να ευαισθητοποιήσει σε αυτά εστω και ένα μικρό μέρος των προδευτικών ανθρώπων. Μπορεί και πρέπει το λιγότερο να δείξει την υποκρισία όλων

η σιωπή...

Η αντιδραση της παραδοσιακής αριστερας στην δήλωση του Γ. Παρπα που σταλθηκε στις εφημερίδες ήταν η απολυτή σιωπή. Καθόλου παραξενο, όταν η Χαράυγη λίγες μέρες νωρίτερα ξεπροβοδιζε την νέα σειρά που πήγαίνα να καταταγεί στην εθνοφρουρά με παραινέσεις να κάνουν το καθήκον τους. Ωστόσο η επιτροπή απευθυνθηκε σε μέλη και οπαδους του ΑΚΕΛ και πιστευουμε ότι υπάρχει ένα ακροατήριο αναμεσα σε αυτούς οι οποίοι έχουν μια πιο ειλικρινή στάση από την ηγεσία τους απεναντι στο συνθήμα της επαναπροσεγγίσης με τους τουρκοκύπριους.

και οι δικαιολογίες

Από τους λίγους που μπορούσαν και τουλάχιστον θαπρεπε να ηθελαν να προω-

των διακηρύξεων που κυκλοφορούν για την υπερασπίση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, των διακηρύξεων για θύματα που θα αποτελέσει "εθελοντική προσφορά" καθώς και των διακηρύξεων για την επαναπροσεγγίση με τους τουρκοκύπριους.

ΑΝΑΓΩΣΗ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΠΑΡΠΑ

ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΥΛΑΚΗ

"Από τις 24/5/88 βρίσκομαι στις κεντρικές φυλάκες καταδικασμένος σε δυο μήνες φυλάκη. Είμαι οικοδόμος καλούργης 24 χρόνων και ο λόγος που βρίσκομαι στην φυλάκη είναι ότι αρνήθηκα για λόγους αρχών και συνείδησης να πάω μέρος στις τακτικές ασκήσεις της εθνοφρουράς που με καλούν.

Τιμωρμαι για τις ιδέες μου, τιμωρμαι γιατί θεωρω υποκρισία από την μια να προβαλλεται η επαναπροσεγγίση με τους τουρκοκύπριους, ορισμένοι τους αποκαλούν "αδελφία", και από την άλλη να δυναμώνουμε τον στρατό και να στρατιωτικοποιείται ολο και περισσότερο η κοινωνία και η ζωή μας.

Τιμωρμαι γιατί δεν θελω να δυναμώω ένα στρατό για τον οποίο δεν υπάρχει καμία εγγύηση ότι αμα γίνει αρκετά δυνατός δεν θα χρησιμοποιηθεί ξανά για να κάνει "ανθρακωμάτα" σαν αυτά που εκανε πριν το '74 εναντίον των τουρκοκύπριων και το '74 εναντίον και των τουρκοκύπριων και των ελληνοκύπριων εργαζόμενων.

Η συμπαράσταση που περιμένα από τους δημοκρατικούς και προοδευτικούς συμπολίτες ήταν ανυπαρκτή. Η ευαισθησία τους για την καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων φαίνεται ότι περιορίζεται μόνο σε αυτά που δεν θύγουν τον ΕΘΝΙΚΙΣΜΟ τους. Δεν θελω να παραστώ τον ηρω και δεν είμαι. Δεν Ερω αν τελικά θα εξαναγκαστώ να πάω μέρος στις ασκήσεις επειδή απειλούμαι με πολύ μεγαλύτερη φυλάκιση. Ελπίζω η πράξη μου να μην πάει χαμένα και να βρεθούν εργαζόμενοι που θα διαμαρτυρηθούν και θα υποστηρίξουν το δικαίωμα αυτών που δεν θέλουν να υπηρέτησουν για λόγους αρχών και συνείδησης, και θα υποστηρίξουν μια πιο ειλικρινή επαναπροσεγγίση με τον τουρκοκύπριο λαό.

25/6/88

Γιάννης Α. Παρπας

Κεντρικές φυλάκες Λευκωσίας"

Δικαιώματα στην αρνήση στρατεύσεως για λόγους συνείδησης

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ ΣΤΟΝ ΑΝΤΙΡΡΗΣΙΑ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ ΓΙΑΝΝΗ ΠΑΡΠΑ
ΤΗΛ. 476965 Λευκωσία - 52667 Λεμεσός

επιτροπή που να ασχοληθεί "γενικά με τον αστικό στρατό και το αστικό κράτος" (!). Δεύτερο, ότι η επιτροπή υποστηρίζει τον Γ. Παρπα σαν αντιρρησης συνειδησης θα τον εσπρωχνε να θελει να συνεχίσει να παίζει αυτόν τον ρόλο σε αποτελεσμα να του στοιχίσει άλλες πολυχρόνες φυλακίσεις. Και τρίτο ότι ο Γιαννης Παρπας δεν μπορούσε να υποστηριχθεί σαν αντιρρησης συνειδησης επειδή όπως ειπανε "εκανε ένα βήμα μπροστά" όταν δήλωσε στην τελευταία δική (στην οποία καταδικαστηκε σε ένα ακόμα μήνα φυλάκισης) ότι θα πηγαίνει στις ασκήσεις από δω και μπρος, κάτι που τον εκάθε να μην είναι αντιρρησης συνειδησης.

Ας αρχίσουμε από το τελευταίο, που είναι και το λιγότερο σημαντικό. Πρώτα, το να αποφασίσεις να πας στις ασκήσεις δεν σημαίνει κατ' ανάγκη ότι επαφες να είσαι αντιρρησης συνειδησης. Απλά μετατρέπεις σε αντιρρησης συνειδησης που εξαναγκάζεται να πηγαίνει στο στρατό. Όμως το σημαντικό δεν είναι αυτό. Είναι ότι η επιτροπή, όπως σε όλες τις παρομοίες περιπτώσεις κινήσεων, έπρεπε να έχει σαν στόχο της την όσο το δυνατό πιο άμεση και εντονή αντίδραση εναντίον στην κρατική καταπίεση και την παραβίαση δημοκρατικών δικαιωμάτων. Ο Γιαννης Παρπας φυλακίστηκε από το αστικό κράτος σαν αντιρρησης συνειδησης, επειδή αρνήθηκε για πολιτικούς λόγους να συμμετέχει στις ασκήσεις της εθνοφρουράς. Δεν έχει καμία απολύτως σημασία αν ακόμα και την επομένη μερα αλλάξε για οποιοδήποτε λόγο γνώμη, διότι το σημαντικό γεγονός στο οποίο

ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ Γ. ΠΑΡΠΑ ΣΤΗΝ ΙΔΡΥΤΙΚΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Χαιρετίζω την σημερινή συγκέντρωση-συνζήτηση η οποία ελπίζω να είναι η αρχή ενός κινήματος συμπαραστάσης σε όσους για λόγους συνειδησης αρνούνται να υπηρετήσουν στο στρατό. Σε όσους σαν εμένα αρνούνται να συμμετέχουν και να ενισχύουν έναν αδικο πόλεμο. Σε όσους βλέπουν πως οι εργαζόμενοι ελληνοκυπριοί και τουρκοκυπριοί δεν έχουν να μοιρασουν τίποτε μεταξύ τους και μπορούν να ζήσουν ειρηνικά χωρίς καταπίεση και εκμετάλλευση και δεν έχουν ανάγκη από τετοιούς "προστατες" στρατούς.

Από την φυλακή νοιώθω να συμμετέχω και εγώ μαζί σας και σας στέλνω τον αγωνιστικό χαιρετισμό μου και χαιρομαι που η πράξη μου ίσως δεν παει τελειως χαμένη.

αντιδρούμε είναι η πράξη του αστικού κράτους, το οποίο τον καταδικάσε για τον συγκεκριμένο λόγο, το οποίο παραβίασε αυτό το δημοκρατικό δικαίωμα. Ο Γιαννης Παρπας καταδικαστηκε σαν αντιρρησης συνειδησης, και αναποφευκτα στο ονομα του θα υπερασπιστούμε το δικαίωμα να είναι καποιος αντιρρησης συνειδησης, για όλους τους μελλοντικούς και τους προηγούμενους αντιρρησιες συνειδησης.

Όσο για το αν η επιτροπή με την υποστήριξη της θα εσπρωχνε τον Γιαννη Παρπα να "ξαναγίνει" αντιρρησης συνειδησης και να τιμωρηθεί με περισσότερες φυλακίσεις, τα κείμενα της επιτροπής και η δήλωση του Γιαννη Παρπα εδωσαν απάντηση πριν εμφανιστούν καν οι ανησυχίες της "Αριστερης Πτερυγας της ΕΔΕΚ". Στην δήλωση του Γιαννη Παρπα, με την οποία και η επιτροπή και εμεις συμφωνούμε στο σύνολο της, υπάρχει η πρόταση "Δεν θελω να παραστήσω τον ηρωα και δεν είμαι. Δεν ξερω αν τελικά θα εξαναγκαστώ να παρω μέρος στις ασκήσεις επειδή απειλούμαι με πολύ μεγαλύτερη φυλακίση.". Η ίδια η ανακοίνωση της επιτροπής έγραφε ότι:

"Μετα την διμηνή φυλάκιση του, μετα τις χειρότερες φυλακίσεις που τον περιμένουν, μετα την απροθυμία, το λιγότερο, όλου του εισημου πολιτικού κόσμου να τον υποστηρίξει, φαίνεται αναποφευκτο ότι θα υποχρεωθεί να συμμετέχει στις ασκήσεις, όπως κανουν και οι υπολοίποι που συμμετέχουν χωρίς να θελουν."

Η ίδια η επιτροπή ηπρε αποφαση στην ιδρυτική της συγκέντρωση, την οποία ανακοίνωσε και στην μουσική εκδήλωση που οργανωσε, να καλέσει όσους εφεδρους συμφωνουν μαζί της για τον ρόλο της εθνοφρουράς και πιστευουν στην ειλικρινή επαναπροσεγγιση με τους τουρκοκυπριους, όχι να αρνηθούν να πανε στις ασκήσεις, αλλά να κανουν δημοσιες δηλώσεις στις εφημεριδες ότι πηγαίνουν στις ασκήσεις όχι επειδή το θελουν αλλά

επειδή εξαναγκάζονται κατω από την απειλή των στρατοδικειών.

Ας πιασουμε τελος αυτο που εμφανίστηκε σαν η βασική πολιτική αντίρρηση στην συμμετοχή της "Α.Π. ΕΔΕΚ" στην επιτροπή. Δηλαδή ότι το να γίνει καποιος αντιρρησης συνειδησης δεν είναι η "σωστή μεθοδος πάλης", και ότι αν δεν καταδικάσει την αρνηση στρατεύσης για λόγους συνειδησης η επιτροπή, είναι σαν να υποστηρίζει αυτήν την μεθοδο πάλης. Ζήτησαν ακόμα να συζητηθεί μεσα στην ιδρυτική συνελευση της επιτροπής το αν είναι ή όχι "σωστή μεθοδος πάλης" η αρνηση στρατεύσης για λόγους συνειδησης.

Στην πραγματικότητα δεν προκειται για πολιτική αντίρρηση αλλά για σοφιστεία. Αρραγε όταν το αστικό κράτος φυλακίσει ομοφυλοφίλους (η ομοφυλοφιλία είναι ποινικό αδίκημα στην νοτία Κυπρο και τιμωρείται μεχρι πεντε χρονια φυλάκιση) η συμπαρασταση προς αυτούς θα σημαίνει πρότροπη σε άλλους ή και στους ίδιους να συνεχίσουν να είναι ομοφυλοφιλοι; Και αν θα γίνονταν μια επιτροπή συμπαραστάσης (οπως θαπρεπε να γίνει) θα έπρεπε να συζητήσει αν η ομοφυλοφιλία είναι ή όχι μια "σωστή μεθοδος λυσης" των σεξουαλικών ή προσωπικών προβλημάτων, και θαπρεπε στα κείμενα της να παρει θεση υπερ ή κατα της ομοφυλοφιλίας; Όχι, η δουλειά που θα είχε να κανει θα ήταν να υποστηρίξει τα δημοκρατικά δικαιώματα από την αστική καταπίεση τους.

Ας πιασουμε την θρησκεία. Υπηρξαν πολλές περιπτώσεις διωγμού μη εισημων θρησκειών από καταπιεστικά κρατη. Οι αριστεροι, παρολο που είναι αθρησκοι και χαρακτηρίζουν την θρησκεία σαν το όπιο του λαου, υποστηρίξαν την ελευθερία του θρησκευεσθαι εναντία στην καταπίεση της από το κράτος. Και η στιγμή να "παρουν θεση εναντία στην θρησκεία" δεν ήταν βεβαία μεσα στα μετωπικά σχήματα (επιτροπες συμπαραστάσης και άλλα) που δημιουργούνταν και στα οποία συμμετείχαν για να αντιδράσουν στην κρατική καταπίεση και καταπάτηση των δημοκρατικών δικαιωμάτων.

Υπαρχουν πολλά παρομοία παραδειγματα. Η υποστήριξη της ελευθερίας διαζυγίου - είναι αρραγε πρότροπη στον κόσμο να παίρνει διαζυγία, είναι υποστήριξη του ίδιου του διαζυγίου; Ακομα, χρειάζεται μια τετοία υποστήριξη να "παρει θεση" αν το διαζυγίο είναι "σωστή λυση στα προβλήματα που δημιουργεί ο καπιταλισμός" και να αντιπαρεθεσει σε αυτο "την μαζική οργανωμένη πολιτική πάλη"; Το τελευταίο είναι τραβηγμένο, αλλά θελούμε να δείξουμε μεχρι που μπορεί να φτάσει αυτή η λογική.

Όμως αυτά τα παραδειγματα δεν είναι αρκετά για να δείξουν ποσο λανθασμένη είναι αυτή η σταση. Εδω δεν προκειται για δημοκρατικά δικαιώματα όπως το δικαίωμα ελευθερίας θρησκείας, διαζυγίου, εκτρώσης κλπ. Προκειται για την εθνοφρουρά, το Κυπριακό και την επαναπροσεγγιση, για θεματα που βρίσκο-

νται στο κεντρο των πολιτικών επιλογών των αστών και, για αυτο τον λόγο, και των επαναστατών στην σημερινή νοτία Κυπρο.

Εδω βρίσκεται και η τεραστία σημασία αυτής της επιτροπής, αυτού του συγκεκριμένου θεματος. Δεν προκειται αυτή την φορα για αφηρημένες συζητήσεις για το "ποιος εφταίξε" για τα κακά που έχουν συμβει στην Κυπρο, ή για το "τι πρέπει να γίνει", που είναι συνηθως συζητήσεις του καφενε. Στην περιπτωση αυτή υπάρχει ένα συγκεκριμένο πρόβλημα που υποχρεώνει τον καθένα να παρει θεση: ή υποστηρίξει τον Γ. Παρπα ή τον καταδικάσει, και μαλιστα δεχεται σαν δικαίη την φυλάκισή του. Δεν μπορεί να υπαρξει "ουδετερη" σταση.

Με την περιπτωση του Γιαννη Παρπα μπορεί ακόμα να φανει ότι τα "ανθρωπια δικαιώματα" δεν είναι τίποτα άλλο παρα το βασικό ηθικό καλυμα του ελληνοκυπριακού εθνικισμού. Μπορεί να φανει η υποκρισία των καθημερινών διακυρηξεων για "καταπάτηση των ατομικών ελευθεριών", να φανει ότι οι μονες ελευθερίες και τα μονα δικαιώματα για τα οποία ενδιαφεραται η αρχουσα ταξη μας είναι εκείνα που βολεύουν τα συμφέροντα της, ενώ για οσα δεν την βολεύουν δεν δισταζει να φυλακίσει. Αυτα υποχρεώνουν τον καθένα να παρει θεση, να σκεφτει αν είναι δικαίη και ειλικρινής αυτή η σταση, αν ενδιαφεραται και ο ίδιος πραγματικά για ανθρωπια (εμεις προτιμούμε την λεξη δημοκρατικά) δικαιώματα ή αν απλά δεχεται την κυριαρχή υποκριτική χρησιμοποίηση τους.

Και τελος, στην περιπτωση αυτή μπορεί να δοκιμαστει και η ειλικρινεία των διακυρηξεων για επαναπροσεγγιση με τους τουρκοκυπριους. Είναι μια πολυ καλή ευκαιρία για να "θυμησουμε" ποιος ήταν ο ρολος της εθνοφρουράς πριν το '74. Πως η ίδια η υπαρξη της εθνοφρουράς δεν μπορεί να έχει καμία σχέση ουτε με "κοινες πατριδες για τους Κυπριους" ουτε με την επαναπροσεγγιση με τους τουρκοκυπριους. Το "εθνος" που "φρουρει", ολοι το ξερουν, είναι το ελληνικό, όπως και η σημαία της, και τσάα άλλα.

Με λιγα λόγια στην υποθεση της φυλάκισης του Γιαννη Παρπα αυτά που ερχονται αβίαστα σε αντιπαρεθεση δεν είναι ο διεθνισμός με τον εθνικισμό αλλά η πιο στοιχειωδής ειλικρινεία με την υποκρισία. Αυτο μας δίνει την πολυτιμη ευκαιρία να μη βαζουμε αφηρημένα το πρόβλημα, σαν καποιο θεωρητικό ερωτημα "ναυαι κανεις διεθνιστής ή ναυαι πατριώτης", αλλά με πολυ πιο άμεσο τροπο, σαν μια επιλογή ανάμεσα στην πολιτική υποκρισία και την ειλικρινεία. Είναι μια σπανία ευκαιρία να απευθυνθουμε στα πιο καλά ενστικτα των καλύτερων ατόμων που υπαρχουν σημερα στην ν. Κυπρο.

Παρολα αυτά, το μονο που μπορούσε να δει η "Αριστερη Πτερυγα της ΕΔΕΚ" ήταν ότι η αρνηση στρατεύσης για λόγους συνειδησης είναι "λαθος μεθοδος πάλης"!

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Καθως οργανώσαμε για την υπαρξη κάποιου που αρνηται για πολιτικούς λόγους να συμμετέχει στις ασκήσεις της εθνοφρουράς, πράγμα που του στοιχίσει κατω δυο μήνες φυλάκιση την οποία σκοπο εκτιεί. Ο ίδιος έβωσε την παρακάτω τραπητή δήλωση την οποία δίνουμε σε ολό τον ημερησιο και περιοδικό τύπο κορνας και σε έντες εφημεριδες και περιοδικά για δημοσίευση και σε σχετικές οργανώσεις του εθνετικου:

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΠΑΡΠΑ

"Από τις 24/5/88 βρίσκομαι στις εθνετικες φυλακές καταδικασμένος σε δυο μήνες φυλάκιση. Έχωμ οικοδόμος κολυμβήτας 24 χρονών και ο λογος που βρίσκομαι στην φυλακή είναι ότι αρνήθηκα για λόγους αρχών και συνειδησης να παρω μέρος στις τακτικές ασκήσεις της εθνοφρουράς που με κολουω.

Τιμωρήμαι για τις ίδιες μου, τιμωρήμαι γιατί θερω υποκρισία από την μια να προσβάλλεται η επαναπροσεγγιση με τους τουρκοκυπριους, αρνούνται τους αποκλεισμούς "εθνετικα", και από την άλλη να δυναμώνουμε τον στρατό και να στρατιωτικοποιείται ολό και περισσότερο η κοινωνία και η ζωή μας.

Τιμωρήμαι γιατί δεν θελω να δυναμώνω ένα στρατό για τον οποίο δεν υπαρχει καμία επίκληση ότι από γίνει αρκετά δυνατός δεν θα χρησιμοποιηθεί ξανά για να κανει "αδραγαθήματα" σαν αυτά που εκανε πριν το '74 εναντίον των τουρκοκυπριών και το '74 εναντίον και των τουρκοκυπριών και των ελληνοκυπριών εργαζόμενων.

Η συμπαρασταση που περιμένα από τους δημοκρατικούς και προοδευτικούς συμπατριώτες ήταν αναποφύκτο. Η ευαισθησία τους για την καταπάτηση των ανθρωπινων δικαιωμάτων φαίνεται ότι περιορίζεται μόνο σε αυτά που δεν βίγουν τον ΕΘΝΙΚΙΣΜΟ τους. Δεν θελω να παραστήσω τον ηρωα και δεν είμαι. Δεν ξερω αν τελικά θα εξαναγκαστώ να παρω μέρος στις ασκήσεις επειδή απειλούμαι με πολύ μεγαλύτερη φυλάκιση. Ελπίζω η πράξη μου να μην παει χαμένη και να βρεθουν εργαζόμενοι που θα διαμαρτυρηθούν και θα υποστηρίξουν το δικαίωμα αυτών που δεν θελουν να υπηρετήσουν για λόγους αρχών και συνειδησης, και θα υποστηρίξουν μια πιο ειλικρινή επαναπροσεγγιση με τον τουρκοκυπριακό λαο.

25/6/88

Γιαννης Α. Παρπας

Κεντρικός Φυλάκας Λευκωσίας"

Αυτή η ανακοίνωση φέρνει στην επίσημη το θέμα των δικαιωμάτων των "αντιρρησιών συνειδησης" όπως έχει καθιερωθεί να αναφέρονται εκείνοι που σαν τον Παρπα αρνούνται την συμμετοχή τους στο στρατό για λόγους αρχών.

Η φυλάκιση του Γιαννη Παρπα έρχεται σε αντίθεση ακόμα και με τις προοδευτικές διακυρηξεις του προέδρου Βασιλείου που στις "Προγραμματικές θέσεις" του δήλωνε ότι θα εκανε την στρατεύση "εθνετικα προσέορα".

Η ανεργία του Παρπα είναι μια πολιτική διαμαρτυρία για αυτο και δεν πρέπει να βρίσκει στην φυλάκιση. Το θέμα των αντιρρησιών συνειδησης έχει ανακαλυφθεί από τα προοδευτικά κινήματα της Ευρώπης και της Ελλάδας. Ο Γιαννης Παρπας πρέπει να υποστηριχθεί από κάθε δημοκρατία και προοδευτικό άνθρωπο και κάθε ένα που έχει μια ευαισθησία στα οσα σημαίνει ο στρατός και στα οσα γίνονται εκεί, και για τον οποίο τα ανθρωπινά δικαιώματα δεν ελπίζονται από καποια σκοπιμότητες. Καλούμε όσους θελουν να συμπαρασταθούν στον Γ. Παρπα να εκπορευουν την πρωτοβουλία μας για την δημιουργία μιας επιτροπής συμπαραστάσης στον Γ. Παρπα. Καλούμε σε συγκέντρωση στα Λαϊκά Ισπνη στη πλατεία Καίμακλιου (Γήρουν πλατάνος) το Σάββατο 2/7/88 και ώρα 7μμ

ΠΡΟΤΕΡΟΒΟΥΛΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ ΣΤΟΝ ΑΝΤΙΡΡΗΣΙΑ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ ΓΙΑΝΝΗ ΠΑΡΠΑ.
τηλ. 476965 Λευκωσία - 52667 Λεμεσός

Ούτε η αναγκη αντιδρασης στην καταπατηση ενος δημοκρατικου δικαιωματος, αλλα, το κυριοτερο, ουτε η κεντρικότητα της πολιτικης σημασιας αυτης της κινητοποιησης μετρσαν.

Οσο λαθος "μεθοδο παλης" και αν θεωρουν την αρνηση στρατευσης για λογους συνειδησης, σιγουρα τα αλλα ειχαν πολυ μεγαλυτερη σημασια απο ενα θεμα τακτικης, σε μια περιοδο που οι μικρες δυναμεις της επαναστατικης αριστερας δεν μπορουν να καθορισουν την πορεια της πολιτικης, και οπου το κυριο καθηκον ειναι το ξεκαθαρισμα και η προβολη μιας επαναστατικης διεθνιστικης πολιτικης και η δημιουργια μιας μειοψηφιας με τετοια πολιτικη.

Η κριτικη της αρνησης στρατευσης για λογους συνειδησης σαν "μεθοδου παλης" δεν ειχε καμια θεση μεσα στην επιτροπη που νταν, και επρεπε να ειναι, ενα μετωπικο σχημα με μια μινιμουμ πολιτικη πλατφορμα που σκοπο ειχε να συσπειρωσει κοσμο εξω απο την συνολικη πολιτικη των οργανωμενων καταστασεων που συμμετειχαν. Αν ωστοςο θελουμε να κρινουμε, εξω απο την επιτροπη, την αρνηση στρατευσης για λογους συνειδησης σαν "μεθοδο παλης" εκεινο που πρεπει να καθοριζει αυτη την κριτικη ειναι η συγκεκριμενη φαση του κινηματος. Αν βρισκομαστε σε μια περιοδο που οι βασικες αρχες της επαναστατικης πολιτικης (κεντρικότητα της εργατικης ταξης, διεθνισμος, αναγκαιοτητα της εργατικης επαναστασης) ειναι κτημα εστω μιας σημαντικης μειοψηφιας της εργατικης ταξης, που υπαρχει ενα επαναστατικο εργατικο κομμα το οποιο μπορει να παιξει καθοριστικο ρολο στις πολιτικες εξελιξεις, τοτε ολα τα θεματα τακτικης αποκτουν πρωταρχικη σημασια. Τοτε ζητηματα οπως αν παλευουμε μεσα στον αστικο στρατο η αν πηγαίνουμε στον πολεμο για να προπαγανδίσουμε την "συμφιλίωση στα χαρακώματα" πραγματι ειναι ζωτικα. Η εργατικη ταξη και το κομμα της πρεπει να μπορουν να παλεψουν οργανωμενα, συλλογικα, και με την σωστη τακτικη, γιατι απο αυτο θα εξαρτηθει η εκβαση του αγωνα.

Σημερα ομως αυτα δεν υπαρχουν. Πριν απο την "τακτικη" η την "μεθοδο παλης" απεναντι στον αστικο στρατο πρεπει να ξεκαθαριστεί η ιδια η πολιτικη, - υπερ η κατα, και για ποιους λογους; - απεναντι στον αστικο στρατο και στον πολεμο μιας μικρης εστω μεριδας της εργατικης ταξης και διανοουμενων. Αλλιως σε ποια βαση θα στηρικτουν και οι τακτικες και οι μεθοδοι παλης. Τακτικη, για ποιους πολιτικους στοχους ομως;

Το προβλημα σημερα (εκτος αν η "Αριστερη Πτερυγα της ΕΔΕΚ" νομιζει οτι η νοτια Κυπρος του '88 μοιαζει με οποιοδηποτε τροπο με, για να παρουμε ενα παραδειγμα, την Πορτογαλια του '75 - οπου πραγματι ενας αντιρρησιας συνειδησης η βλακας θα νταν η αντιδραστικος) δεν ειναι αν προπαγανδίζουμε η οχι την αρνηση στρατευσης για λογους συνειδησης. Σιγουρα δεν προπαγανδίζουμε να τρων οι

επαναστατες χρονια η και μνες φυλακης σαν αντιρρησιες συνειδησης. Αλλα οταν εμφανιζεται ενα γεγονος σαν την καταδικη του Γιαννη Παρπα, το οποιο ειναι πια δεδομενο, και το οποιο μας δινει μια τετοια ευκαιρια για πολιτικο ξεκαθαρισμα πανω στο Κυπριακο και την υποκριτικη προβολη απο την αστικη μας ταξη των "ανθρωπινων δικαιωματος" και της επαναπροσεγγισης, τοτε αυτην την ευκαιρια ΤΗΝ ΑΡΠΑΖΟΥΜΕ ΑΠΟ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ.

Ωστοςο η σταση της "Αριστερης Πτερυγας της ΕΔΕΚ" δεν εξηγηται με την αδυναμια της να καταλαβει την σχετικη σημασια της τακτικης και των κεντρικων πολιτικων ζητηματων. Οι πραγματικοι λογοι ειναι αλλοι. Ο σπουδαιοτερος ειναι η παραλειψη της να τον υποστηριξει αρχικα, να γραψει εστω και ενα αρθρο στην εφημεριδα της, παρολο που ηξερε τι συνεβαινει πριν απο ολους μας, πριν ακομα γινει η τελευταια δικη του Γ. Παρπα. Αυτο εκανε απαρατηρητο να συκοφαντηθει το κινημα συμπαραστασης, για να μη εχει να δωσει λογο για αυτην την παραλειψη της.

Και η παραλειψη αυτη δεν ειναι παρα μια ακομα ενδειξη αυτου για το οποιο εχουμε επιμεινει και αλλου, δηλαδη του βαθειας ριζωμενου σοσιαλπατριωτισμου της που παντα παραμονευει πισω απο τις πιο ηχηρες διεθνιστικες διακυρηξεις της, ακομα και στις πιο διεθνιστικες περιόδους της.

Για την "Αριστερη Πτερυγα της ΕΔΕΚ", το ερωτημα "τι θα γινει αν μας επιτεθουν οι Τουρκοι" δεν απαντιεται με την παρατηρηση οτι ο πραγματικος κινδυνος ειναι ο πολεμος, τον οποιο μπορει να προκαλεσει οποιαδηποτε απο τις αστικες ταξεις. Δεν απαντιεται με την προβολη και του ελληνικου κινδυνου για τους τουρκοκυπριους. Αντιθετα θεωρουν οτι υπαρχει πραγματικα ζητημα "αμυνας" και "υπερασπισης της πατριδας" για τους ελληνοκυπριους. Επειδη ομως θελουν να εμφανιζονται σαν διεθνιστες και δεν μπορουν να υποστηριξουν ετσι καθαρα την αμυνα της πατριδας, διατηρησαν απο την σβηνιστικη ΕΔΕΚ το "αριστερο" συνθημα της "Λαικης Πολιτοφυλακης" που μοιαζει να τα βολευει ολα. Αυτο φαινεται σε αρθρο τους του '87 οπου υποστηριζουν την μειωση της στρατιωτικης θητειας σε 12 μνες, αλλα συγχρονως προτεινουν σαν υποκαταστατο για την "ασφαλεια του πληθους" την "Λαικη Πολιτοφυλακη":

"Δεν νοειται να παλευεις για μειωση της θητειας (συνδικαλιστικη διεκδικηση) χωρις να παλευεις για το αιτημα της Λαικης Πολιτοφυλακης, σαν συμπληρωμα στην κοινωνικα αναγκαια εργασία για την ασφαλεια του πληθους..."

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ...

2. Μειωση της θητειας σε (12) μνες
3. Ιδρυση λαικης πολιτοφυλακης κατω απο τον ελεγκχο των εργα-

ζομενων σαν αναγκαιο συμπληρωμα στην μειωση της θητειας." (1)

Ο πραγματικος λογος που δεν μπορουν απο την αρχη να υποστηριξουν τον Γιαννη Παρπα νταν οτι η σταση του δεν εδινε τετοιες παρηγοριες σε αυτους που ανησυχουν για το "τι θα γινει αν επιτεθουν οι Τουρκοι". Και η "Αριστερη Πτερυγα της ΕΔΕΚ" θελει να μπορει να μιλαει και στους διεθνιστες και στους πατριωτες, χωρις να δυσαρεστει κανενα. Γι' αυτο και το αρχικο θαψιμο της ιστοριας του Γ. Παρπα, για αυτο και οι διαφορες δικαιολογιες για το οτι δεν επρεπε να υποστηριχθει σαν αντιρρησιας συνειδησης, οταν πια βγηκαν τα πραγματα στην φορα.

Αυτο φαινεται αρκετα καθαρα σε αρθρο που αναγκαστηκαν να γραψουν στην εφημεριδα τους που βγηκε στις 20 Ιουλη. Ενα αρθρο που νταν αποτελεσμα της πιεσης που τους εβαζε η δουλεια που εκανε η επιτροπη, και των ερωτησεων που τους μπαινανε για την αρχικη σιωπη τους οταν νταν οι μονοι που ηξεραν για την φυλακιση του Γ. Παρπα, και για την μη συμμετοχη τους μετα στην επιτροπη. Ενα υποκριτικο αρθρο το οποιο αναδημοσιευουμε γιατι πρεπει να διαβαστει ολοκληρο για να φανει η ανεπιμοτητα του.

Το αρθρο επιβεβαιωνει οτι και αυτων η αγωνια ειναι "πως θα προστατευ-

τουμε απο τους τουρκους". Η εθνοφρουρα γραφουν δεν "μπορει να προσφερει προστασια στην εργατικη ταξη τη νεολαια και το λαο" απο "εισβολες και εσωτερικα πραξικοπηματα", κατι που μπορει να το κανει "μονο" μια "Λαικη Πολιτοφυλακη".

Τα "εσωτερικα πραξικοπηματα" βεβαια δεν ειναι παρα το "αριστερο" καλυμμα του εθνικισμου που κρυβεται πισω απο αυτη την θεση. Αυτο φαινεται και απο το γεγονος οτι ουτε οι ιδιοι ουτε οι αδελφες οργανωσεις τους σε χωρες οπως η Ελλαδα, η Αγγλια, η Ισπανια, οπου το εργατικο κινημα εχει πολυ περισσοτερες εμπειριες απο οτι το ελληνοκυπριακο και απο βιαη κρατικη καταστολη και απο βιαη αντισταση σε αυτην την καταστολη, δεν προτεινουν "Λαικες Πολιτοφυλακες". Αλλα για το δηθεν αριστερο συνθημα της "Λαικης Πολιτοφυλακης" (οταν προβαλλεται με αυτο τον τροπο και στις σημερινες συνθηκες), που μαλιστα υποτιθεται οτι "προσφερει την μαζικη εναλλακτικη λυση του οργανωμενου αγωνα" (που ειναι αυτος ο οργανωμενος αγωνας;) εχουμε πει αρκετα στο "ΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟ και τα διεθνιστικα καθηκοντα των ελληνοκυπριων επαναστατων" και εχουμε και αρκετα ακομα να πουμε, στο μελλον.

Η "Λαικη Πολιτοφυλακη" παντως ειναι το κυριο πολιτικο σημειο του αρθρου τους. Τα υπολοιπα ειναι απλα ανε-

ΚΑΛΕΣΜΑ

ΣΕ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ-ΣΥΖΗΤΗΣΗ
ΓΙΑ ΤΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ
ΣΤΟΝ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟ
ΑΝΤΙΡΡΗΣΙΑ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ
ΓΙΑΝΝΗ ΠΑΡΠΑ

ΔΙΚΑΙΩΜΑ
ΑΡΝΗΣΗΣ
ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ
ΓΙΑ ΛΟΓΟΥΣ
ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ

ΛΑΪΚΗ ΣΚΗΝΗ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΑΪΜΑΚΛΙΟΥ
ΛΕΥΚΟΣΙΑ
ΣΑΒΒΑΤΟ
2/7/88
ΩΡΑ: 7μ.μ.

ΓΙΑΝΝΗ ΠΑΡΠΑ

ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΣΤΗΝ ΑΡΝΗΣΗ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ ΓΙΑ ΛΟΓΟΥΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ 11/7/88 ΩΡΑ 8μ.μ.
ΜΗΤΡΑΡΙΑ "BABYLON"
ΛΕΥΚΟΣΙΑ

ΠΡΟΤΟΒΟΥΛΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ ΣΤΟΝ ΓΙΑΝΝΗ ΠΑΡΠΑ

ντιμοότητες και σοφιστείες που ξεκινούν από την ανάγκη τους να πουν μεγάλα λόγια και να μπλεξούν όσο γίνεται τα πράγματα. Και αυτό επειδή είναι αναγκασμένοι να καλύψουν το γεγονός ότι ενώ γράφουν ότι "ο ρολος των μαρξιστών είναι να υποστηρίζουν μεν κάθε αντιρρηση απέναντι στο αστικό κράτος", όχι μόνο δεν αντεδράσαν όταν το αστικό κράτος καταδικάσε τον Γιαννη Παρπα σαν αντιρρηση συνειδησης αλλά στην πράξη το εκρυσαν. Το εθάρσαν, σε βαθμό που εμείς το μάθαμε από την "Αληθεία". Όσο για το κατοπιν εορτής γλυψίμο του Παρπα από πανω ως κάτω μέσα στο αρθρο, αυτό δεν μπορεί να είναι παρα "εκ του πονηρού" κολακείες.

Ας πιασούμε μερικές μόνο από τις ανεντιμότητες και κουτοπονηρείες του αρθρου. Ξεκινάν προβαλλοντας ότι από την δηλωση του Παρπα "συμπεριανει κανεννας... ότι είναι χρονια υποστηρικτης της 'Αριστερης Πτερυγας'". Ποιοι νταν όμως αυτοι που ενθάρσαν και βοήθησαν τον Παρπα να γράψει αυτην την δηλωση και ποιοι την προώθησαν; Με την λογική αυτη δεν θα πρεπε αρραγε να "συμπεριανει κανεννας" ότι πρεπει να ειμαστε και εμεις εδω και χρονια "υποστηρικτες της Αριστερης Πτερυγας";

Εμεις αντιθετα ειμαστε μόνο "μια ομαδα ανθρωπων που θελουν μαλιστα να αποκαλούνται μαρξιστες". Γιατι αρραγε αποφευγουν να μας πουν με το ονομα μας; Και γιατι αρραγε "εχασαν" ότι αυτη η επιτροπη δεν "στηθηκε" μόνο από μας τους μαρξιστες αλλά και από διεθνιστες αναρχικους της "Αναρχικης Ομαδας Αναφεντος";

Όσο για την περηφάνεια με την οποια αναδημοσιεύουν την δηλωση του "υποστηρικτη" τους Παρπα, είναι αρραγε τυπογραφικό το λάθος που εκανε την προταση που μιλούσε για τα "ανδραγαθηματα" της εθνοφρουρας "που εκανε πριν το '74 εναντιον των τουρκοκυπριων και το '74 εναντιον και των τουρκοκυπριων και των ελληνοκυπριων" να μετατραπει σε "ανδραγαθηματα σαν αυτα που εκανε πριν το '74 εναντιον των τουρκοκυπριων και των ελληνοκυπριων εργαζομενων"; Αυτό το "λάθος" παντως νταν αναγκαίο. Διότι έτσι εξαφανιστηκε η διεθνιστική αιχμη της δηλωσης του Γ. Παρπα, εξαφανιστηκε η εμφαση στον ρολο της εθνοφρουρας σαν ενος καθαρα ελληνοκυπριακου εθνικου στρατου που ο κυριος στοχος του νταν και είναι οι τουρκοκυπριοι, και προβαλλεται ο ρολος της σαν καταπιεστης των κυπριων "γενικα". Αυτό τελικα τους επιτρεπει να εξαφανίζουν την αναγκη προστασιας των τουρκοκυπριων από την εθνοφρουρα και να τονίζουν στην θεση της την αναγκη "προστασιας" των ελληνοκυπριων ελπίζοντας έτσι να συγκινήσουν και μερικούς τουρκοφροβουμενους πατριωτες. Το πρόβλημα τους δηλαδή με την εθνοφρουρα είναι ότι δεν "μπορει να προσφερει προστασια στην εργατική τάξη τη νεολαία και το λαο", και όχι ότι χρειαστηκαν και χρειαζονται προστασια από αυτην οι τουρκοκυπριοι.

Αλλά εκτος από το "τυπογραφικό λάθος", την προταση "οπως... σωστα αναφερει ο σ. Παρπα αυτη την προστασια ο αστικός στρατος δεν μπορεί να την προσφερει" με ποια ταχυδακτυλουργια την εβγαλαν από την δηλωση του Παρπα;

Παρακατω. Ότι οι "λεγομενοι 'αντιρρησιες συνειδησης'" είναι "ανωδυνοι για τους αστους", και που "φαινεται" από το γεγονός ότι τους έχουν αναγνωρίσει το δικαίωμα τα "διεθνη σωματα" είναι βριση και προς στο ίσως όχι στο συνολο του "μαρξιστικο" αλλά σίγουρα διεθνιστικο αντιμιλιταριστικο ευρωπαϊκο κίνημα, στους καταδικασμενους σε πολυχρονες φυλακισεις αντιρρησιες συνειδησης (όχι 'λεγομενους', και χωρίς εισαγωγικά) σε ολο τον κοσμο (γνωστα παραδειγματα η Ελλάδα και το Ισραηλ), και στο ηρωικο και μαζικοτατο αμερικανικο κίνημα φυγοστρατων της εποχης του πολέμου στο Βιετναμ. Προσθετουμε σε αυτα και το τελευταίο νομοσχεδίο της ελληνικής κυβερνησης που το προτεινει και η εδω κυβερνηση για την "εναλλακτική θητεια"-τιμωρεια, για να δουμε ποσο ανωδυνα θεωρουν οι αστοι τα κίνηματα συμπαραστας που μπορούν να αναπτυχθούν γυρω από την υποστηριξη του δικαιωματος αρνησης στρατευσης για λογους συνειδησης.

Οποιος δικαιολογει την αδυναμία του να υποστηριξει μια αντιδραση στην καταπιεση με το ότι αυτη δεν εμφανιστηκε ετοιμη και ξεκαθαρισμενη συμφωνα με τα λενινιστικα-μαρξιστικα-τροτσκιστικα "προτυπα" ("προτυπα" στα οποια συμφωνουμε και εμεις), επειδή η αντιδραση δεν έχει "καναλιαστεί σωστα και αποτελεσματικά" δεν δείχνει παρα μια κλασσική σεκταριστική σταση. Αλλά έτσι και αλλιως αυτα νταν παρα δικαιολογίες, δεν νταν το πραγματικό πρόβλημα της "Αριστερης Πτερυγας της ΕΔΕΚ".

Τελος υπαρχει ο τιτλος του αρθρου που βαζει το δηθεν διλλημα "αντιρρησιες συνειδησης" ή επαναστατης;" Υπαρχει η πονηρη αρχη με το "Η γενναία αποφαση του σ. Γιαννη Παρπα να κλειστει στην φυλακη". Ακου ακου, νταν ο ιδιος ο Γιαννης Παρπας που αποφασισε όχι να αρνηθει να παει στον στρατο, ουτε καν να αντιμετωπισει τον κινδυνο φυλακισης, αλλά "να κλειστει φυλακη". Το στρατοδικείο του εκανε απλα την χαρη. Γιατι λοιπον να πεσει το βαρος της προσοχης μας στην πράξη του στρατοδικείου, καλύτερα να συγκεντρωθουμε στην "κριτική" της "αποφασης" του Γ. Παρπα. Επρεπε ή δεν επρεπε αρραγε να παρει την "αποφαση... να κλειστει στη φυλακη"; Υπαρχει και το "ηρωικο" εκείνο τελος: "πιστευουμε ότι ο σ. Γιαννης Παρπας δεν είναι 'αντιρρησιες συνειδησης' αλλά επαναστατης". Το καθένα χωριστα και τα τρια μαζί, αυτα δεν είναι παρα η ίδια προσπάθεια να μεταθεσουν το ζήτημα σε μια "εκλογη" αναμεσα στο "να εισαι αντιρρησιες συνειδησης ή επαναστατης", για να αποσπασουν την προσοχη από την ενοχη τους στην πραγματική επιλογη, που είναι αν δινεις ή όχι υποστηριξη όταν ενας αντιρρησιες συνειδησης φυλακιστει

από το αστικό κράτος.

Για τον ίδιο λόγο προσπάθησαν με κάθε τροπο να παρουσιασουν ότι η επιτροπη "προτεινε" και "ενθάρσαν" τον κοσμο να γίνει αντιρρησιες συνειδησης ελπίζοντας να μεταθεσουν την συζητηση σε αυτο και να δικαιολογησουν την προταση του αρθρου ότι η επιτροπη "λειτούργει αποπροσανατολιστικά μέσα στο κίνημα". Μα η επιτροπη δεν τους εκανε την χαρη, και αυτο το ξερει οποιος ηρθε σε οποιαδήποτε επαφη με την επιτροπη ή τα κείμενα της. Αλλά έτσι και αλλιως ποιους εννοουν ότι "αποπροσανατολίζουμε" αρραγε και από τι; Υπαρχουν ολα αυτα τα πληθη των διεθνιστων σημερα μέσα στην ελληνοκυπριακη εργατική τάξη που κανουν το πρόβλημα να είναι αν θα γίνουν "αντιρρησιες συνειδησης αντι για επαναστατες", ή μππως το βασικό καθήκον σημερα είναι να δημιουργήσουμε, σιγά-σιγά και επιπονα, μια μειοψηφία με διεθνιστική συνειδηση, χρησιμοποιώντας αναμεσα στα άλλα και κινητοποιησεις όπως αυτη της επιτροπης, που έτσι και αλλιως ποτε δεν προτεινε σε καποιους να γίνουν αντιρρησιες.

Όπως ειχε πει ο Αβραμ Λινκολν, ο αμερικανος προεδρος τον καιρο του εμφυλιου πολέμου, "Μπορει να ξεγελας ολο τον κοσμο μερικές φορες, μπορείς να ξεγελας συνεχεια μερικούς, όμως δεν μπορείς να ξεγελας συνεχεια ολο τον κοσμο".

Πρεπει παντως να δωσουμε μια εξηγηση για το γιατί ενα αρθρο για την συμπαραστας σε ενα αντιρρησιες συνειδησης

ΤΟ ΑΡΘΡΟ ΤΗΣ "ΑΡΙΣΤΕΡΗΣ ΠΤΕΡΥΓΑΣ ΤΗΣ ΕΔΕΚ" ΓΙΑ ΤΟΝ ΓΙΑΝΝΗ ΠΑΡΠΑ

«Αντιρρησιες συνειδησης» ή επαναστατης;

αλληγη με τους τουρκοκυπριους οραμένοι τους αποκαλούν «αόλφια», και από την άλλη να δυναμώσουμε τον στρατο και να στρατιωτικοποιήται όλο και περισσότερο η κοινωνία και η ζωή μας.

Τιμωρούμαι γιατί δεν θέλω να δυναμώσω ένα στρατο για τον οποίο δεν υπάρχει καμία εγγύηση ότι θα γίνει αρκετά δυνατός δεν θα χρησιμοποιηθεί ξανά για να κάνει ανδρογαθηματα σαν αυτα που εκανε πριν το '74 εναντιον των τουρκοκυπριων και των ελληνοκυπριων εργαζομενων.

Αυτη τη δήλωση, ιδιότερα αν εξήγηταν πλατεια στο εργατικό κίνημα, θα την υπέγραψαν χιλιάδες εργάτες και νεολαία. Για το εφεδρικό σώμα της εθνοφρουρας τελικα σημαίνει μόνο ταλαιπωρία για τους εφεδρους. Μια ταλαιπωρία που θα ήταν έτοιμη να υποστον, εστις αν ήταν 100 φορες πιο σκληρη, φτάνει να είχαν εμπιστοσύνη ότι αυτο το σώμα και η εθνοφρουρα μπορεί να προσφερει προστασια στην εργατική τάξη τη νεολαία και το λαο.

«Τιμωρούμαι για τις ιδέες μου, τιμωρούμαι γιατί θεωρώ υποκρισία από την μια να προβάλλεται η επαναστα-

ασχοληθηκε τόσο πολυ με την αντιδραση της "Αριστερης Πτερυγας της ΕΔΕΚ". Ο λογος είναι ότι αυτη η οργανωση όχι μόνο δεν προώθησε την μοναδική ίσως διεθνιστική κινητοποιηση που έχει γίνει στην νοτια Κύπρο με συγκεκριμενο και αμεσο περιεχομενο και αιτήματα, αλλά εκανε και κανει ότι περναι από το χερι της για να την σαμποταρει. Και επειδή είναι η μονη υπολογισιμη πολιτική οργανωση που επαναλαμβάνει ολο και πιο φωνάχτα συνθηματα όπως "όχι στον εθνικισμό" και "διεθνισμος όχι εθνικισμος", επειδή η φωνη που μπορεί να ακουσει πιο ευκολα οποιος έχει ενα διεθνιστικο ενστικτο είναι αυτη της "Αριστερης Πτερυγας της ΕΔΕΚ", επειδή έχει την μεγαλύτερη πιστευτοτητα σε αυτον τον χωρο, για αυτο και το σαμποταρισμα της μπορούσε να είναι πολυ πιο αποτελεσματικό. Το ΑΚΕΛ τουλαχιστον (που εξαλου αγνοησε απλα την επιτροπη) δηλώνει μαζί με τους υπολοιπους πατριωτικο, και αφηνει κάποια εκλογη ακόμα και στον κοσμο του να αποφασισει ότι προτιμα να είναι διεθνιστης και όχι πατριωτης. Έτσι ενώ υπήρξαν μελη του ΑΚΕΛ που υποστηριξαν την δουλειά της επιτροπης, από τα μελη και τις επιρροες της "Αριστερης Πτερυγας της ΕΔΕΚ" η ανταποκριση νταν ασημαντη ενώ μπορούσε να νταν πολυ μεγαλυτερη. Τόσο πιστευη η "Αριστερη Πτερυγα της ΕΔΕΚ" στην εκτιμηση της ότι η επιτροπη είναι "καταδικασμενη να μεινει στην αφανεια" ώστε αναγκαστηκε να βαλει όλες της τις δυναμεις και να χρησιμοποιησει διάφορα όχι και τόσο πολιτικά μέσα και επιχειρηματα στην προσπάθεια της να πραγματοποιηθει αυτη η προφητεια της.

των υπάρξει αρκετος δρόμος να διανηθει, χρειάζεται σκληρη κι υπομονητική δουλειά. Σ' αυτη τη δουλειά το κίνημα χρειάζεται όλη την ενέργεια και τη δράση του κάθε επαναστάτη.

Να ξεδιψη κανέναν δυο μήνες ή μερικά χρόνια στη φυλακή για τις ιδέες του είναι μια ηρωική ενέργεια που θα κερναι την αποφασιστικότητα για αγώνα.

Αυτη όμως την αποφασιστικότητα πρέπει κάθε επαναστατης επαναστατης να την καναλιώσει σωστα και αποτελεσματικά - εκει που θα πλίζει πιο πολυ τους αστους και τα όργανα τους.

Επιτροπές, συμπράξεις σε αντιρρησιες συνειδησης, όπως αυτη που στήθηκε από μια ομάδα ανθρωπων που θέλουν μόλιτα να αποκαλούνται μαρξιστες, δεν έχουν τίποτα να προσφέρουν στο εργατικό κίνημα, η αυτο και είναι καταδικασμένες να μείνουν στην αφάνεια.

Αντίθετα λειτουργουν από προσανατολιστικά μέσα στο κίνημα, η αυτο εξ άλλου κι η Αριστερη Πτερυγα αρνηθηκε να συμμετάσχει.

Πιστεύουμε πως ο σ. Γιαννης Παρπας δεν είναι 'αντιρρησιες συνειδησης' αλλά επαναστατης. Και θα παραμειν πρωτοφορος στην αγώνα για το σοσιαλισμο που απαιτεί και την τελική απόληση στη στρατιωτικοποίηση όλης και σε κάθε μορφή καταπιεσης και εκμεταλλευσης.

Δώρος Μιχαήλ

ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Η ανταποκριση που βρηκε το καλεσμα της επιτροπης, η συμμετοχη στην δημιουργια της επιτροπης και στην μουσικη εκδηλωση, παρα το σαμποταρισμα τους ακομα και απο τα "αριστερα", ηταν αρκετη για να δειξει οτι υπαρχει πια ενα περιθωριο στην Ν. Κυπρο που εχει τουλαχιστον ενα διεθνιστικο ενστικτο. Αυτο ηταν κατι που το παρατηρησε και η αστυνομια, η οποια "φροντισε" να παρουσιασθει για να ζητησει να κλεισουν τα μεγαφωνα απο τις δεκα το βραδυ, μολις μιση ωρα μετα που αρχισε η εκδηλωση. Αυτη η ανταποκριση μας δινει καποιες ελπιδες οτι θα μπορεσει να υπαρξει συνεχεια στην δουλεια της.

Ειναι σημαντικό οτι παρα το θαψιμο και το σαμποταρισμα η επιτροπη καταφερε να μεταφερει την συζητηση σε αρκετο κοσμο. Το ψηφισμα συμπαραστασης υπογραφηκε απο κοσμο σε αρκετους εργατικους χωρους, ακομα και απο δημοσιους και ημικρατικούς υπαλληλους με τους γνωστους κινδυνους, μετα απο ζωντανες συζητησεις. Κειμενα της επιτροπης που ειχαν και την δηλωση του Παρπα δημοσιευτηκαν σε δυο τουλαχιστον μεγαλης κυκλοφοριας ημερησιες ελληνικες εφημεριδες. Αυτο ειναι πολυ σημαντικό για τον ελληνικο χωρο, οπου προβαλουν συνεχεια στους εργαζομενους την εικονα των "αθων αδελφων Κυπριων" που αντιμετωπιζουν καθημερινα την απειλη της "μποτας του Αττιλα". Μια εικονα της οποιας η συμβολη στην επιτυχια της προτροπης της αστικης ταξης για "εθνικη ενοτητα" και "θυσιας" για τις "αγορες του αιωνα" δεν ειναι καθολου μικρη. Ηταν σημαντικό να ακουστει και εκει οτι υπαρχουν ελληνοκυπριοι που δεν ξεχνουν οτι αν το '74 η βαρβαροτητα φορουσε φεσι, τα προηγουμενα χρονια φορουσε φουστανελλα.

Περιεχομενο δουλειας για την επιτροπη την επομενη περιοδο υπαρχει.

Ειναι πρωτα το νομοσχεδιο για τους αντιρρησιες συνειδησης και την "εναλλακτικη θητεια", το οποιο η κυβερνηση μετα την εγκριση του στην Ελλαδα δηλωσε οτι θα το προωθησει και εδω. Ενα νομοσχεδιο που "αναγνωριζει" το ανθρωπινο δικαιομα της αρνησης στρατευσης με σκοπο απλα να συνεχισει να τιμωρει αυτους που απαιτουν την εφαρμογη του με αλλους τροπους. Πρωτα, το αν εισαι "πραγματι" αντιρρησιες συνειδησης θα κρινεται απο στρατιωτικη επιτροπη. Οι καλυτεροι "ειδικοι" για αυτην την δουλεια! Και αν τους πεισεις οτι εισαι στ' "αληθεια" αντιρρησιες συνειδησης... τεσσερα ολοκληρα χρονια "εναλλακτικη θητεια" κατα την διαρκεια της οποιας θα δουλευει κανεις χωρις μισθο ενω θα απαγορευεται να κανει αλλη δουλεια - εναλλακτικη θητεια μονο για τους πλουσιους λοιπον. Τεσσερα χρονια που στην διαρκεια τους θα υποκειται κανεις στον "τρυφερο" ελεγχο των στρατοδικειων και των στρατιωτικων οι οποιοι σιγουρα θα τον βλεπουν με μεγαλη συμπαθεια και χωρις καθολου προκαταληψη. Τεσσερα χρονια στα οποια θα μπορουν οποιαδηποτε στιγμη να τιμωρησουν ακομα παραπανω τον αντιρρησιες στελνοντας τον σε κανονικη θητεια. Και το καλυτερο, οι διαταξεις του νομου αναστελλονται σε καιρο πολεμου!

Ειναι ακομα η πιθανη μελλοντικη δικη του Γ. Παρπα, που θα πρεπει να γινει μια κινητοποιηση για να παρει δημοσιότητα ωστε να γλυτωσει με την μικροτερη δυνατη ποινη.

Αλλα και περα απο αυτα, καλα θα ηταν να δημιουργηθει μια καποια επιτροπη "επαγρυπνησης", που θα παρακολουθει το τι γινεται με θεματα στρατου και δημοκρατικων δικαιωματων γενικα, ωστε να μπορουμε να αντιδρουμε πιο γρηγορα απο οτι αυτη την φορα.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΟΥΜΕ

Την πρaxe της κυβερνησης να εαποστειλει με ενοχη βιασυνη, ωστε να μην προλαβει κανεις να αντιδρασει, 118 Περσες φυγαδες πιαω στο καθεστω του Χομεινι, οπου σιγουρα πολλους απο αυτους τους περιμενουν φυλακισεις, βασανιστηρια, η και εκτελεση. Ειναι ενα ακομα πολυ χαρακτηριστικο δειγμα της υποκριτικης υποστηριξης που δινει στα "ανθρωπινα δικαιοματα". Τα "υποστηριζει" μονο οπου βολευουν τους σκοπους της... "με αποκλειστικο γνωμανα τα συμφεροντα του κρατους", οπως δικαιολογησε την πρaxe της ο κυβερνητικος εκπροσωπος.

ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ "ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΗΣ ΕΡΓΑΤΗΣ" ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ ΣΤΟ Γ. ΠΑΡΠΑ

Ακουσαμε οτι ο Γιαννης Παρπας βρισκεται στην φυλακη Λευκωσιας γιατι αρνηθηκε να παρει μερος στις στρατιωτικες ασκησεις σαν εφεδρος και τους λογους της αρνησης του. Πιστευουμε οτι αυτοι οι λογοι ειναι ειλικρινεις και αληθινοι, και δειχνουν οτι οι δυο κοινοτητες μπορουν να ζησουν μαζι. Ελπιζουμε οτι αυτην την θαρραλεα διεθνιστικη σταση θα την ακολουθησουν Τουρκοι και Τουρκοκυπριοι εργαζομενοι. Στελνουμε τους διεθνιστικους μας χαιρετισμους, και υποσχομαστε οτι θα κανουμε οτι μπορουμε για να κανουμε γνωστο το γεγονος στους τουρκους εργαζομενους, για να δουν οτι δεν ειναι οι ελληνοκυπριοι εργαζομενοι οι εχθροι τους, αλλα η τουρκικη κυβερνηση και ο τουρκικος μιλιταρισμος.

1. "Σοσιαλιστικη Εκφραση" 164, Γεναρης 1987

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΠΛΗΛΕΓΓΥΗ

Εκδίδεται από την Οργάνωση Σοσιαλιστική Επανάσταση

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΣΤΗΝ ΠΡΟΕΔΡΙΑ ΤΗΣ ΕΟΚ

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ ΤΩΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΩΝ

Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ κομμάτι που αναλαμβάνει από 1 Ιουλίου την Προεδρία της ΕΟΚ. Ο Μπασιλάκης κόντευε να ορκιστεί από τη Γραμμή των Δελφών στους «εργατικούς αντάρτες» του να κηρύξει καμιά της Ευρώπης, δικά από τον Κόκο, τον Γκένσορ, τον Μπελέ και το Βασίλειο «αυθεντικές» κοινότητες ή «αυθεντικές», ο Μπασιλάκης «ο Γκένσορ» και «τα μισά από πρώτες ανάγκες στους υπηρέτες των ευρωπαϊκών κεφαλαίων» - ο Παντοδύναμος.

Ο Ευρωπαϊκός καπιταλιστής είναι άλογος να είναι ακοινοποιήσιμος με τα κληρονομικά του. Η δύναμή τους ανθίσταται σε Αμερική και διατάσσεται από τη Συνθήκη Κοινωνίας των Γενεών μέσω της Συνθήκης Συνεργασίας ΕΟΚ και μέσω της Πρωτοβουλίας και Γενικευμένης των Δελφών που αναθεωρούνται συνεχώς και αναταράσσονται. Ο κυβερνητής του είναι της ΕΟΚ συντονιστής που θα προωθήσει και υφιστάμενος της «εννοιας» του 1962 και η ομοθυμαδόν εντός ΕΟΚ τρέφουν η

λήθουν περὶ για τη δική τους έννοια. Για παρά, στη Μέση Ανατολή και στην Παρσία Κόκο η οργάνωση του πόλεμου για να εξαπολυθεί η «μακρά ροπή» του πατριώτη της Ευρώπης, φανερώθηκε ένα στην Αραβία ή να μην φανερώσει από επιλογή για να μην φανερώσει σε ευρωπαϊκή τρένο να εισπράτουν τους τίτλους τους και να προσηγορεύουν καμιά που προσηγορεύει την «ημερήσια» του 1962.

Για να εξουσιασθούν οι Έλληνες καπιταλιστές μια θέση - έστησαν πλάι - αυτό το παντογνώστη κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, αντιπρόσωποι την πιο άγρια επίθεση σε όλη της εργατικής τάξης: κρίσιμη κρίση «αυθεντικότητας» και διατάσσεται, πολιτική, κυνήγι απάντησης στις απάντησεις, παραμένει και εξουσιαστική καμιά «αυθεντική» για κερδοφόρα επένδυση με αποτέλεσμα το κλάμα και από τότε οδήγησε για τους Αθηναίους, Ελληνιστική και Ελ-

Σ' αυτό το φύλλο
Η κρίση στην ΕΣΣΔ
σελ. 12

Σταλινισμός και εθνότητες
σελ. 10-11

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ
σελ. 5-6-7

Συνέντευξη με τον Οτέλο Καρβάλιο.

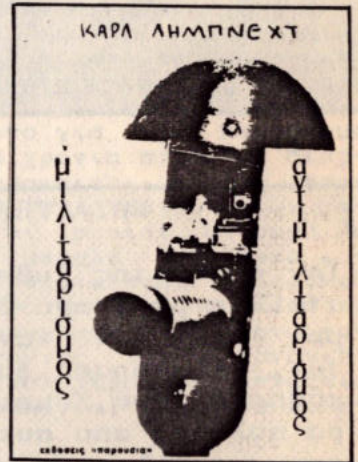

ΔΙΑΚΟΠΕΣ Ιδέες για καλοκαιρινό διάβασμα
σελ. 9

Η επίσκεψη Οζάλ τελείωσε. Οι «δικοί μας» μιλιταριστές και σωβινιστές μένουν
σελ. 2-3

Λευτεριά στο Μακρή και στον Μαραγκάκη
σελ. 8
Αντιρρησίες Συνείδησης στις φυλακές της Λευκωσίας
σελ. 3

ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ

μοσε λεβιν

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΛΕΝΙΝ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΛΕΝΙΝ

Το βιβλίο που περιγράφει τις συνθήκες μέσα στις οποίες ο Λένιν συγκρούστηκε με τον Σταλιν.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις "ΠΑΡΟΥΣΙΑ"

η πολωνία της εξέγερσης

αίτιες και χαρακτηριστικά της πολωνικής επανάστασης κείμενα - ντοκουμέντα - στοιχεία

